

ကြံသင်္ခါ

မှော်ဝင်အင်းစား

BURMESE CLASSIC

သေပ်နှံရေပန်းကန်

- ကျော်တက်ချင်ရင်
လှော်တက်တင်ထားလို့မရပါဘူး။
အိပ်ယာပေါ်ကျောရ
လောကကြီးကိုမှထားလို့လည်းမရပါဘူး။
သုံးသပ်ချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ပြီဆိုရင်...
လေအလှန်မှာ ရေဆန်တက်ဖို့သာ ပြင်ပါရော...။
- ဆင်ခြေဆိုတာ...
အဆင်ပြေအောင်ပြောရတဲ့ စကားမျိုးပါပဲ။
ဆင်ခြေမပေးချင်ဘူးဆိုရင်တော့၊
အဆင်ပြေအောင် နေပေးလိုက်ပါ...။
- ဝေဖန်ခြင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူမှာ
တန်ဖိုးရှိသောအချိန်များကို
ဝေဖန်ခြင်းအတွက်သာ...
အသုံးပြုနေသူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သေပ်နှံရေပန်းကန်

- စိတ်ချမ်းသာခြင်းအတွက်
ရေသောက်မြစ်မှာ...
မိမိစိတ်ကို စင်ကြယ်စွာထားတတ်ပြီး...
ရေခနာက်မခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
- အမြတ်ရအောင်လုပ်ခြင်းမှာ
လူတိုင်းပြုလုပ်တတ်သောအရာပင်ဖြစ်၏။
အရှုံးထဲမှအမြတ်ရအောင်ပြုလုပ်နိုင်မှသာ
လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။
- အချစ်မပါသောအိမ်ထောင်ရေးသည်
လူချမ်းသာသော်လည်း၊ စိတ်မချမ်းသာနိုင်။
စိတ်ချမ်းသာပါသော်လည်း၊
အသည်းနှလုံး၌ကျေနပ်မှုရမည်မဟုတ်ပေ။

ဝေယျရူပငှါဆောဗီ

- လိုချင်တပ်မက်မှုသည်
စင်စစ် အချစ်မဟုတ်ပေ။
သို့သော်...အချစ်ကြောင့်တော့
လိုချင်တပ်မက်မှုဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။
- လူ့လောကတွင်
အရေးကြီးသောအရာများစွာရှိသည်။
ဘဝအခြေအနေ၊ ပညာသင်ကြားမှု
မိမိပိုင်သင်းဆက်ဆံရေးနှင့် စီးပွားရေးအပြင်
အရေးအကြီးဆုံးက
အချစ်ရေးအဆင်ပြေဖို့ပင်ဖြစ်သည်။
အချစ်ရေးဆင်မပြေပါက
အခြားကိစ္စများလည်း မချောမွေ့နိုင်ပေ။
- လူ့ဘဝသည် အချိန်များများမရနိုင်ပေ။
သို့ကြောင့် လိုချင်မှုများများ မထားပါနှင့်။
တစ်ခုတည်းဦးတည်ပြီးလုပ်ပါက
ရနိုင်သလောက်ရပါလိမ့်မည်။

ဝေယျရူပငှါဆောဗီ

- လောကတွင် အသာရနိုင်သည့်
လမ်းနှစ်သွယ်ရှိသည်။
တစ်လမ်းကကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှုကြောင့်ဖြစ်ပြီး၊
အခြားတစ်လမ်းကတော့
အခြားသူများ ညှဉ်ဖျင်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
- ပျက်စီးခြင်းမတိုင်မီ
မာန်မာနနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားများက
အရင်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။
ဘဝနိမ့်ပါးခြင်းမတိုင်မီ
မောက်မာထောင်လွှားခြင်းနှင့်
ဆင်ခြင်မှုကင်းမဲ့ခြင်းတို့က
အရင်လာလေ့ရှိကြသည်။
- မကောင်းမှုကို အကြိမ်များစွာတွေ့ရသောအခါ
အတော်များများကို လုပ်ဖြစ်ကြသည်။
အကြိမ်အရေအတွက် အနည်းသာ
တွေ့ကြုံရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုတော့
ပြုလုပ်ရန်ကပ်မိလှသည်။

ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း (၁) - စားစကြာနိဒါန်း
- အခန်း (၂) - အင်းရှာမှအင်းစားအစီအရင်ကျွမ်းကျင်သူ
- အခန်း (၃) - ကိုးသင်္ချိုင်းစားနှင့်အန္တရာယ်နိဒါန်း
- အခန်း (၄) - အစိမ်းသေသွေးဖြင့်စားသေးမည့်သူ
- အခန်း (၅) - ကိုးသင်္ချိုင်းစားနှင့်ပုဂံလောကသားများ
- အခန်း (၆) - သရဲခြောက်သောအိမ်အားဝယ်ယူခြင်း
- အခန်း (၇) - ဦးစန်ကောင်းနှင့်အင်းစပအစီအရင်များ
- အခန်း (၈) - ကျတ်သူတော်ငေတေနှင့်တွေ့ခြင်း
- အခန်း (၉) - နန်းပြကြည်နှင့်နန်းပြရို
- အခန်း (၁၀) - နီမောင်နှင့်ဝိညာဉ်ကိုယ်စားလှယ်
- အခန်း (၁၁) - သွေးသောက်စားနှင့်အန္တရာယ်များ
- အခန်း (၁၂) - မှော်ဝင်အင်းအစီအရင်များ
- အခန်း (၁၃) - တမလွန်မှဝိညာဉ်အကျဉ်းသား
- အခန်း (၁၄) - နတ်တိရူးမင်းလေးပါးနှင့်ပန်းပဲပညာ
- အခန်း (၁၅) - ဝိညာဉ်ပေးသောသဲလွန်စများ
- အခန်း (၁၆) - အပြုံးကြီးသောဝိညာဉ်ကလေးစား
- အခန်း (၁၇) - မျက်ဝန်းမှာအပြုံးနုလုံးသားရဲ့အပြေ

အခန်း (၁)

စားစကြာနိဒါန်း

မြန်မာနိုင်ငံတွင် စားကိုလက်နက်အဖြစ် သုံးစွဲကြသလို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားကာ ထိန်းသိမ်းကြသည်မျိုးလည်းရှိသည်။ ရှေးခေတ်ကတည်းက နိုင်ငံအတော်များများမှာ စားကိုလက်နက်အဖြစ် ကိုင်စွဲအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ကြေးခေတ်၊ သံခေတ် မတိုင်ခင်ကတည်းကပင် စားကို ရှေးအခါကတည်းက အဝေးပစ်လက်နက်အဖြစ် လေးမြားနှင့် လှံတို့ကို အသုံးပြုခဲ့ပြီး၊ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ရာရာတော့ စားကို

သာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

သို့ကြောင့် နိုင်ငံအတော်များများမှာ သမိုင်းတွင်သော ဓားကောင်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့အတူ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လည်း သမိုင်းတွင်သော ဓားကောင်းများစွာတို့ပေါ်ခဲ့သည်။

ရှေ့ဦးနေသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများတွင် ထည့်သွင်း နေသားပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အကျယ်ထပ်မံ မရေးတော့ပြီ။

သို့သော် ရာဇဝင်တွင်သောဓား (၁၃)လက်အကြောင်း ကိုတော့ နာမည်များ ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

- (၁) မောင်တင့်တယ်၏လက်သုံးဓား၊
- (၂) သတိုးမင်းကြီးစွဲကိုင်သောဓား၊
- (၃) ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးစွဲကိုင်သောဓား၊
- (၄) ကျန်စစ်သားမင်း၏စကြာဓား၊
- (၅) စစ်ကိုင်းမင်းသားသင်္ခယာစောယွန်း၏ လက်သုံးတော်ဓား၊
- (၆) ပထမမင်းခေါင်၏စိန်သွားရောင်ဓား၊
- (၇) မိုးညိုမင်းတရားကိုင်စွဲသောဓား၊
- (၈) နန်းကြောရှင်၏ယိမ်းနွဲ့ပါးဓား၊
- (၉) သီပေါဘုရင်၏ မိဖုရားခေါင်းကြီးကိုင်သော နန်းသူဆံမြိတ်နန်းစဉ်ဓား၊
- (၁၀) ဇော်ဂျီဗိုလ်ဓား၊
- (၁၁) ရှမ်းသံလည်ဘွားဓား၊
- (၁၂) မွန်သူရဲကောင်းဗျည်းနွဲ့ဓား၊
- (၁၃) ရန်မန်ဝထွေးကိုင်သောဓား၊

၎င်းတို့မှာ သမိုင်းတင် ဓားများပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော် သမိုင်းမတင်သော်လည်း ထင်ရှားသော ဓားကောင်းများလည်းရှိကြသေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ပျူခေတ်အလွန်က ပျူလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်စိန်ပြုလုပ်ခဲ့သော ဓားစကြာမှာ သမိုင်းဝင်ဓားများထဲတွင် မပါဝင်သော်လည်း စာတင်လောက်သော ဓားတစ်လက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုထိုဓားအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ပျူမြို့နိုင်ငံများ ပျက်သုန်းခဲ့ပြီးနောက် သမုဒ္ဒရာမင်းကြီးသည် ပျူများကိုစုစည်းကာ ပထမပုဂံနေပြည်တော်ကို စတင်တည်ထောင်လေသည်။

ပုဂံနေပြည်တော်ထူထောင်ပြီးနောက် ပုပ္ဖားတောင်အရပ်၌ရှိသော ပျူမင်းသမီးတစ်ပါးကို ကောက်ယူကာ မိဖုရားမြှောက်လေသည်။

ချောမောလှပသော မင်းသမီးဖြစ်သောကြောင့် 'စန္ဒာဒေဝီ' ဟူသောဘွဲ့အမည်ပေးထားသည်။

ပုဂံရာဇဝင်ဟောင်းကဗျာအဖွဲ့တို့တွင် စန္ဒာဒေဝီအား သူမက နတ်တမျှလှပသည်ဟု ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုကြသည်။

ထိုအချိန်က ပုပ္ဖားတောင်ကြီးတည်ရှိသောအရပ်တွင် စန္ဒာဒေဝီ၏ ချောမောလှပသောသတင်းက ပျံ့သင်းသလို သူမ၏မောင်ဖြစ်သူ မောင်စိန်၏ ပန်းပဲအတတ်ကျွမ်းကျင်လိမ္မားသာ ဝုဏ်သတင်းကလည်း ရပ်ဝေးရပ်နီးအထိ ပြန့်နှံ့ကျော်ကြားမှုရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဓားစွမ်းကောင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သည်ဆို သောသတင်းက လူသိများလေသည်။

၎င်းသတင်းကို ယောက်ဖဖြစ်သော သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး ကလည်း ကြားသိသဖြင့် ၎င်းကိုင်စွဲရန်အတွက် ဓားကောင်း တစ်လက်ပြုလုပ်ဆက်သရန် မှာကြားလေသည်။

သို့ကြောင့် မောင်စိန်လည်း ယောက်ဖတော်မင်းကြီး အလိုရှိသော ဓားကောင်းတစ်လက်အား စီမံပြုလုပ်လေသည်။

၎င်းဓားကိုပြုလုပ်ရာတွင် သံကောင်းငါးပိဿာကို ပန်းပဲ ပညာနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မီးထိုးခြင်း၊ တူခတ်ခြင်းများ ပြုလုပ် သည်။

ဤသို့အကြိမ်အဖန်များစွာပြုလုပ်သောအခါ စိန်ညို ဝင်းပအရောင်အသွေးလှ၍ သံငါးပိဿာမှ အလေးချိန်အစိတ် သားကျန်တော့မှ ဓားပုံသွင်းလေသည်။

ဓားကိုပြီးတော့မှ အရိုးအိမ်ပြည့်စုံစွာတပ်ဆင်၍ မင်း ကြီးထံသို့ ဆက်သလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျစွာ ပြုလုပ်ထားသော ဓားဖြစ် သဖြင့် ယောက်ဖတော်သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် အထူးနှစ်ချိုက် ကာ သဘောတော်ကျပေမည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုတင်မျှော်လင့် ထားလေသည်။

သို့သော် . . . နန်းတော်သို့သွားကာ ဓားကိုဆက်သသော အခါမှာတော့ မောင်စိန်မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် တလွဲစိဖြစ်ရ လေတော့သည်။

သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးက မောင်စိန် ဆက်သသောဓားကို အသေအချာကြည့်ပြီး နှစ်သက်တော်မပူသဖြင့် . . .

“ဓားကတော့မခေလှပေဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဓားတစ်စင်း လုံး စင်းလုံးချောမဖြစ်ဘူး၊ မုည့်အမာအနည်းငယ်ပါနေတယ်၊ ငစိနဲ့ပဲကိုင်တာပေါ့၊ ယူသွားပါ”

ဟုမင်းကြီးက သာယာချေငံစွာပြော၍ ပြန်ပေးလေ သည်။ မောင်စိန်စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့အစွမ်းကုန်ကြီးစားပြုလုပ် ထားသောဓားအစွမ်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရုံပင်မပြုပဲ ပြန်ပေးသဖြင့် စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ်ဖြစ်မိလေသည်။

“ငါ့ဓားရဲ့အစွမ်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရုံပင်မပြုပဲ အပြစ် ပြော၍ပြန်ပေးခြင်းမှာ ငါပညာကို အထင်သေးရာပင် ရောက်ပေ သည်၊ ငါ့ဓားဘယ်လောက်စွမ်းကြောင်း သိရစေလိမ့်မယ်”

ဟု ရင်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကြိမ်းဝါးလေသည်။

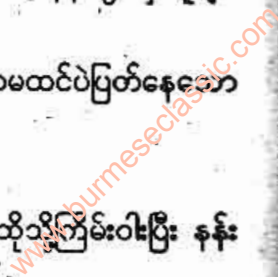
ထို့နောက် မင်းကြီးရှေ့တော်မှောက်မှ ထအပြန်တွင် နန်းတော်ကြမ်းပြင်ကို ဓားနှင့်ဖိထောက်ပြီး ထပြန်ခဲ့လေသည်။

ဓားမှာပြတ်လွန်းသဖြင့် ဓားဦးဖြင့်ထိသောကြမ်းပြင် နှစ်ချပ်မှာ ထက်ပိုင်းပြတ်ကျန်ခဲ့သည်ကိုတော့ နန်းတွင်းမှ လူများ ပင်သတိမပြုမိလိုက်ကြပေ . . .

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓားရာမထင်ပဲပြတ်နေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဓားစွမ်းသိစေရဦးမယ်”

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုသို့ကြိမ်းဝါးပြီး နန်း

တော်တံခါးတိုင်တို့ကို ဓားဖြင့်ငှေ့ယမ်းခုတ်ပြန်ရာ ဓားချက်ထိ သောတံခါးတိုင်အားလုံး ပြတ်သွားသော်လည်း နေရာမပျက်ပဲ ယခင်အတိုင်းသာ ရှိမြဲရှိနေလေသည်။ ထိုသို့ခုတ်ခဲ့ပြီး မောင်စိန့်လည်း နေရပ်သို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

နေဝင်ချိန်ရောက်သဖြင့် တံခါးများသည် နန်းတော်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သောအခါ . . . ဓားချက်ကြောင့် တိတိရိရိပြတ်နေသော တံခါးတိုင်များမှာ ဝုန်းခနဲပြိုလဲကျလေတော့သည်။

ထိုသို့ကျသောအခါ တံခါးများနှင့် သားငယ်အပေါ်သို့ ကျကာ သားဖြစ်သူမှာ နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားလေတော့သည်။ တံခါးများလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရသွားခဲ့ပေသည်။ တံခါးများလည်း ထိုအကြောင်းကို စုံစမ်း၍ သိလျှင် . . .

“တစ်နေ့ကျ၍ အခွင့်သာလျှင် ငစ်နို့ကိုလက်စားချေရမည်”

ဟု ကျိတ်၍ ရန်ငြိုဖွဲ့ထားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသိသောအခါ မောင်စိန့်ဆက်သသော ဓားစွမ်းကိုလည်း သိရသဖြင့် မင်းချင်း လုလင်တစ်ယောက်အား မောင်စိန့်ထံစေလွှတ်၍ ၎င်းဓားကို ဆက်သရန်မှာကြားလိုက်သည်။

ထိုအခါ မောင်စိန့်က . . .

“ဓားစွမ်းထက်လှသမို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတန်သဖြင့် နန်းတော်ကအပြန်တွင် ဧရာဝတီရေထုံးကြီးတစ်ခုတွင် ပစ်ချထားခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လိုမှ မဆက်သနိုင်တော့ကြောင်း”

ပြန်လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

မရတော့မှလိုချင် ဆိုသကဲ့သို့ သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးလည်း လာရောက်ဆက်သစဉ်က လက်မခံခဲ့ပဲ မရနိုင်တော့မှ လိုချင်နေပြီဖြစ်ရာ ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းသို့ ကြွချီလေသည်။

ရေထုံး ဆိုသည်မှာ ရေစူးနက်လှပြီး ဝဲကတော့ထိုးနေသောနေရာမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ရေငုတ်ကျွမ်းကျင်သော တံငါသည်များကိုခေါ်ယူကာ ရေအောက်သို့ကျသွားသော ဓားကိုရှာဖွေစေသည်။

မောင်စိန့်ပစ်ချခဲ့သော ဓားမှာ ရေအောက်သို့မကျပဲ ဝဲကတော့ထိုးခြင်းနှင့်အတူ ဝဲထဲမှာပင် စကြာကဲ့သို့ လှည့်ပတ်နေလေသည်။ ရေအောက်ဆင်းသောတံငါသည်တို့မှာ စကြာကဲ့သို့ လှည့်ပတ်နေသော ဓားစကြာနှင့်ထိပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သေကြေပျက်စီးကြရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝဲကတော့ (ရေထုံးကြီး)ကြီးတစ်ခုလုံး မူလရေအရောင်ပျောက်ကာ သွေးများဖြင့် နီရဲနေလေတော့သည်။

ဓားကိုတော့ မရတော့ပေ။

“မည်သို့ကြံမည်နည်း”

“ဓားက စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်နေသောကြောင့် မည်သူမှ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် စွမ်းမည်မဟုတ်ပါ”

“ပိုက်ကွန်များဖြင့်ဖမ်းသော် မရနိုင်သလော”

“လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော တိုင်းလုံးကိုတောင် ဓားရာ မထင်ပဲပြတ်စေသောဓားမှာ ချည်ဖြင့်ပြုလုပ်သော ပိုက်ကွန်မဆို ထားနှင့် သံမဏိပိုက်ကွန်ဖြင့်ဖမ်းသော်မှ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ ဘုရား”

ထိုသို့လျှောက်တင်တော့မှ မင်းကြီးလည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ထိုနေရာမှ နန်းတော်သို့ ပြန်လေသည်။

နောင်သောအခါ ဓားစကြာလှည့်နေသော ဝဲကို “ဓား စကြာဝဲ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

မင်းကြီးလည်း မောင်စိန်အစွမ်းကိုသိပြီး ဓားကောင်းကို အလိုရှိသဖြင့် မောင်စိန်ကိုခေါ်ကာ နောက်ထပ်ဓားကောင်း တစ်လက် ထပ်မံပြုလုပ်၍ ဆက်သခိုင်းလေသည်။

မောင်စိန်လည်း ယခင်ဓားထက်ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် သေချာကြပ်မတ် နေညမပြတ်ကြီးစားပြုလုပ်လေသည်။ ဓားလုပ် သောနေရာမှ တူထူသောအသံများကို ပုဂံနန်းတော်ကပင် ကြား ကြရလေသည်။

ထိုအသံကြားသဖြင့် မင်းကြီးက မျှူးမတ်တို့ကို မေးမြန်း လေသည်။

“မင်းကြီးများ ယခုကြားနေရသောအသံများမှာ ဘာသံ တွေပါလိမ့်”

“မှန်လှပါ။ . . ဤအသံများသည် တခြားသောအသံများ မဟုတ်ကြပါ။ ယောက်ဖတော် ငစိန်သည် အရှင်မင်းကြီးအား စကားပျက်တစ်ခုကိုအစွဲပြု၍ စိတ်နာနေပါသဖြင့် တော်လှန်

ပုန်ကန်ရန်အတွက် လူသူစုဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ ဤအသံများ ကား အခြားမဟုတ်ပါ လူသူတို့အတွက် လက်နက်များ ထုလုပ် နေရာမှ ပေးထွက်လာသောအသံများဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

မောင်စိန်အပေါ်တွင် ရန်ငြိုးသို့ထားသော တံခါးမျှနှင့် မျှူးမတ်အချို့၏ လျှောက်တင်မှုကို မင်းကြီးလည်း ယုံကြည်လေ သည်။ သို့ကြောင့်ပင်. . .

“ဒီစကားအမှန်ဖြစ်လျှင် ငစိန်နှင့် အပေါင်းပါတို့အား ခုနစ်ရက်အတွင်း မိအောင်ဖမ်းဆီး၍ ဓားခုတ်၍သတ်စေ. . .”

ဟု အမိန့်ချလေသည်။

ယင်းအမိန့်ကို စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး ကြားသိရလေလျှင် များစွာပူဆွေးသောကရောက်ရလေသည်။

မောင်နှင့်ဆွေမျိုးများအတွက် မေ့မျောသွားသည်အထိ ခံစားမှုဖြစ်ရလေသည်။

“အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့မောင်နဲ့ ဆွေမျိုးတွေ အသတ်ခံရတာ ကြည့်ပြီး ဒီရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ငါစံနေမလား၊ ငါမပျော်မွေ့တဲ့ ဒီနန်းတော်ကြီးနဲ့ စည်းစိမ်တွေကို စွန့်ခွာပြီး ငါ့မောင်နဲ့ဆွေမျိုး တွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်လျှင် ပိုကောင်းလေမလား”

ဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်မှာတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရ သော ရွှေနန်းတော်စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်လွှတ်၍ အသက်ပေါင်း များစွာကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေသည်။

ထို့နောက် လူယုံတော်တစ်ယောက်အား မောင်စိန်တို့

နေသော ပုပ္ဖားအရပ်သို့ စေလွှတ်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
စေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အာရုဏ်တက်ချိန်မတိုင်မီမှာတော့
မောင်စိန်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ရွာသားအပေါင်းတို့သည် တစ်
နေရာတွင် အဆင်သင့်ပင်စောင့်နေကြသည်။

နန်းတော်မှထွက်ပြေးလာသော စန္ဒာဒေဝီနှင့် နောက်
လိုက်နောက်ပါအချို့ ထိုနေရာသို့ရောက်လာသောအခါမှာတော့
ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ပုပ္ဖားမှ စတင်ထွက်ပြေးသောအရပ်မှာ ဧရာဝတီအ
နောက်ဘက်ကမ်း ပခုက္ကူမှတစ်ဆင့် ယခု ရေစကြိုမြို့နယ်တွင်
ရှိသည့် ပခန်းကြီးနယ် သံဖိုကြီးအရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအရပ်တွင်
ခိုအောင်းနေရာ သုံးနှစ်မျှကြာလေသည်။

ရှမ်းစစ်သည်တော်များက သတင်းရ၍ ယင်းအရပ်သို့
တစ်ဖန်လိုက်လာကြပြန်သည်။

ယင်းသတင်းတို့ စန္ဒာဒေဝီတို့က ကြိုတင်ရရှိသဖြင့် ယခု
ယောနယ်ဘက်သို့ ပြေးကြပြန်သည်။ လမ်းခရီးကား တော
တောင်ထူထပ်၍ ကြမ်းတမ်း၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်အန္တရာယ်က
လည်း ကြီးမား၏။

၎င်းတို့နောက်သို့ ရှမ်းစစ်သည်တော်များက ဆက်၍
လိုက်လာကြပြန်သည်။

စန္ဒာဒေဝီနှင့် အမျိုးသမီးများသည် တောတောင်များကို
ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားရသည်မှာ မောပန်းလှသဖြင့် ရင်တွင် တ

ဘက်ပုဝါကို စည်း၍ ပြေးကြ၏။

မောင်စိန်နှင့် အမျိုးသားများက ရှေ့မှစားများဖြင့်ခုတ်
၍ လမ်းထွင်လမ်းရှင်းသွားကြ၏။

ရှမ်းစစ်သည်တော်တို့သည် မောင်စိန်တို့ ခုတ်၍ လမ်း
ရှင်းသွားသည့် တောငှက်ပျောပင် ငှက်တို့များမှ အညွန့်များ
တစ်ထွာခန့်တစ်တောင်ခန့်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် လိုက်၍
မပိတော့ကြောင်းသိကြသည်။

ခရီးလမ်းတွင် တောင်များကလည်း မြင့်လှကြမ်းလှ၏။
သို့ဖြစ်၍ ရှမ်းစစ်သည်တော်တို့သည် ဆက်၍မလိုက်
တော့ပဲ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။

ရှမ်းစစ်သည်တော်တို့ဘေးမှ စန္ဒာဒေဝီတို့ ပုန်းအောင်း
ထွက်ပြေးရာ တောင်ကြီးသည် ကာလကြာမြင့်သော် “ပုံတောင်”
အမည်မှ “ပုံတောင်” ဟုအမည်တွင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စန္ဒာဒေဝီတို့သည် ခရီးပန်းလှသဖြင့် ပုံတောင်၏အ
နောက်ဘက် တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်၍ တည်းခိုစခန်းချကြ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုနေရာသည် “တန့်တည်း” ဟုအမည်တွင်
ခဲ့ရာမှ ယခုအခါ “တန့်တီးရွာ” ဟု အမည်တွင်လျက်ရှိ၏။

တန့်တီးတွင်လည်း စန္ဒာဒေဝီတို့သည် ကြာရှည်မနေပုံ
ကြပေ။ ခရီးဆက်၍ စခန်းတစ်နေရာတွင် ကျင်းတူးကာ ခို
အောင်းကြပြန်၏။

ယခုအခါ ထိုနေရာသည် “ကျင်းရွာ” ဟုအမည်တွင်
လျက်ရှိသည်။

စန္ဒာဒေဝီတို့သည် ကျင်းရွာတွင်လည်း ကြာရှည်မနေပဲ
ပဲ ဆက်၍ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကိုဖြတ်ကျော် ပြေးလွှားကြ
ပြန်၏။

ယင်းတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စန္ဒာ
ဒေဝီတို့သည် ရန်သူအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ကြပြီဟု သိရသော
အခါ ပုန်းအောင်းမပြေးတော့ပေ။

“ရန်သူလက်မှလွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ” ဟု ညာသံပေး၍ ပြေး
ကြသည်။

ယင်းသို့ ပုန်းရာမှ ညာသံပေး၍ ပြေးခဲ့သည့်အတွက်
“ပုန်းညာ” မှ “ပုံညာ” ဟု အမည်တွင်လျက်ရှိသည်။

စန္ဒာဒေဝီတို့ လူစုသည် ပုံညာတောင်မှတစ်ဖန် အ
နောက်ဘက် ထီးလင်းနယ်သို့ ရောက်၍ အခြေချသောအခါ
ဒေသခံလူများက . . .

“မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ”

ဟု မေးကြသည်။

စန္ဒာဒေဝီတို့ လူစုက . . .

“ဒို့ တောင်ပေါ်ကလာတာပါ”

ဟု ပြောကြ၏။

ထိုသို့ပြောရာမှ စန္ဒာဒေဝီတို့ လူစုသည် ပျူအမည်
ဖျောက်၍ “တောင်ပေါ်သား” ဟု လူမျိုးအသွင်ပြောင်းလဲခံယူ
လိုက်ကြသည်။

ကြာသော် . . . ထို “တောင်ပေါ်သား” မှ “တောင်သား”

ဟူသော လူမျိုးဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တောင်သားအမျိုးသမီးများ ရင်တွင် တဘက်ပုဝါစည်း
သည့်ခလေးမှာ စန္ဒာဒေဝီတို့ ပုံတောင်ပုံညာကို ဖြတ်ကျော်ပြေး
စဉ်က တဘက်စည်းခဲ့သည်ကို ခလေးအဖြစ် ဆက်ခံခြင်းဖြစ်
သည်ဟု ဆို၏။

စန္ဒာဒေဝီနှင့် မောင်စိန်တို့ လူစုသည် ပုံညာတောင်၏
အနောက်ဖက်ကို ဖြတ်၍ ထီးလင်းမြို့နယ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိ
လာ၏။

“ချော်ရော်ချောင်း” အနီး “ရောင်ပြား” ဟုခေါ်သော
အရပ်တွင် အကာအရံကျောက်တံတိုင်းပြုလုပ်၍ ရွာသစ်တည်
ကြ၏။

ထိုရွာတွင် ယင်းတို့သည် မူလစကားကိုဖျောက်၍
စကားတစ်မျိုးတွင်၍ ပြောဆိုကြ၏။

ယင်းစကားမှာ ယခုပြောဆိုလျက်ရှိသော တောင်သား
စကားဖြစ်လေသည်။

မိန်းမများက ပုံတောင်ပုံညာကို ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှား
ခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ရင်တွင်တဘက်စည်းလျက် အသွင်သစ် ဆင်
ယင်မှု ပြုလုပ်ကြရာမှ ယနေ့တောင်သားအဝတ်အစား ပေါ်
ထားခြင်းဖြစ်၏။

မောင်စိန်တို့ လူစုသည် ရောင်ပြားရွာတွင် နှစ်ဘာလ
ကြာမြင့်စွာနေထိုင်ကြပြီးနောက် ပျော်ပိုက်၍ “အိမ်ပေစခန်း”
သို့ပြောင်းကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင့်စစ်သည်တော်များသည် သတင်းရ၍ မောင်စိန်တို့လူစုကို သုတ်သင်ရန် ထိုစခန်းသို့ လိုက်လာကြသည်။

မောင်စိန်တို့လူစုက ကြိုတင်သတင်းရ၍ ဘုရင့်စစ်သည်တော်များရောက်လာလျှင် ကြော့ခေါင်ရည်ကို ပရိယာယ်ဖြင့် မူးမေ့အောင်တိုက်၍ ခေါင်းဖြတ်သုတ်သင်ကြ၏။

ထိုခေါင်းဖြတ်များကို ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင်တင်ထားရာမှ စီးကျလာသောသွေးများသည် ချောင်းတစ်ခုလုံး ချင်းချင်းရဲသွားသည်။

ထိုသွေးများကြောင့် ထိုချောင်းရေသည် ယနေ့တိုင် နီရဲလျက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တူသော ကျောက်တုံးများကား ယနေ့တိုင်ရှိလေသည်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား၏ မောင်ဖြစ်သူ မောင်စိန်သည် ပန်းပဲအတတ်များစွာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း ၎င်းတို့နေထိုင်သော ရွာများတွင် ရောဂါများပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရန် သံကိုဖျာခတ်၍ နေထိုင်ကြသောကြောင့် ၎င်းတို့နေသောရွာကို 'သံဖျာ'ရွာဟု အမည်ရှိခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းခေတ်ကာလရွေ့လျားလာသောအခါမှာ တော့ 'သမ္ဘရာရွာ'ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ပုဂံခေတ်မှာပင် ပန်းပဲအတတ်ပညာကောင်းပြီး၊ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဘုရင်အသတ်ခံရသော နောက်တစ်

ဦးရှိပေသေးသည်။

ယခု အိမ်တွင်းနတ်၊ မင်းမဟာဂိရိနတ်ဟု လူအများယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်ဘုရင်များ အဆက်ဆက်တွင် ဘုရင်နောင်၊ အလောင်းမင်းတရား၊ ကျန်စစ်သားမင်း၊ အနော်ရထာမင်းတို့မှ လွှဲပြီး အခြားဘုရင်အတော်များများမှာ အတတ်ပညာ ထူးချွန်သူ၊ ခွန်အားဗလပြည့်စုံသူ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသောသူရဲကောင်းများကို နေရာပေးလိုဟန် မရှိကြပေ။

ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ရွာဖွေသုတ်သင်ပစ်ရန်သာ ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူရဲကောင်းများ၊ အတတ်ပညာထူးချွန်သူတို့ မသေသင့်ပဲသေခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ တန်ဖိုးရှိသော အတတ်ပညာများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပေသည်။

ယခုလည်း သမုဒ္ဒရာမင်းမှာ အခြားသူတို့ ဝံ့ချောစကားကို လက်ခံယုံကြည်သဖြင့် အတတ်ပညာရှင်တစ်ဦးကို သုတ်သင်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် အစွမ်းထက်လှသောစားထက်နက်များစွာ ပြုလုပ်ပေးနိုင်သော အတတ်ပညာရှင်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေသည်။

ထိုအတတ်ပညာရှင်ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသောအခါ မအောင်မြင်ခဲ့ပြန်ပေ။

ထို့ပြင် ချစ်လှစွာသော စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကို ထပ်မံဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်ပေသည်။

မောင်စိန်အား ဖမ်းမိရန် မဆိုထားနှင့်၊ ၎င်းပစ်ချထား
ခဲ့သော ရောဝတ်ရေဝဲကြီး (ရေထုံး)အတွင်းမှ ဓားစကြာကို ပြန်
ရအောင် မဆယ်ယူနိုင်ကြပေ။

နောက်ပိုင်း ခေတ်ကာလကြာသောအခါ ထိုနေရာကို
ဓားစကြာဝဲဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြကြောင်း ရှေ့ပိုင်း၌ ရေးသားဖော်ပြ
ခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း ထိုဝဲအတွင်းမှ ရေဝဲနှင့်အတူ လှည့်
လည်နေသော ဓားစကြာရှိသည်ကို သိသဖြင့် ရှာဖွေရန် ကြိုးစား
ကြသူအချို့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီးသည့်
နောက်ပိုင်းတွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိအချို့ ရောက်လာကြပြီး ခေတ်
မီရေငုတ်ကိရိယာများ ဝတ်ဆင်ကာ ရေဝဲအတွင်းသို့ ဆင်းကာ
ဓားစကြာကို ဆင်းရှာကြသေးသည်။

ထိုသူတို့မှာလည်း ဓားစကြာကိုမရပဲ အသက်ဆုံးရှုံးမှု
များနှင့်သာ ကြုံတွေ့ကြရသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ လက်လျှော့သွားကြလေသည်။

သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းလက်ထက်မှ စတင်ခဲ့သော ဓားစကြာ
ဇာတ်လမ်းမှာ ထိုမှာတင် တစ်ခန်းရပ်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်သော်
လည်း ဒီဘက်ရောက်လာတော့ ကြောက်စရာကောင်းသော
ဓားစကြာဇာတ်လမ်းတစ်ခု ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်လေ
သည်။

ယခုရေးသားသော ဝတ္ထုရှည်မှာ... အင်းအစီအရင်

ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မှော်ဝင်အင်းစားအကြောင်းပင်ဖြစ်ပေ
သည်။

အချိန်ကာလမှာ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များ
သိမ်းပိုက်ထားသော သူ့ကျွန်ဘဝရောက်နေရသော အချိန်ကာ
လပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အနား (၂)

အင်းရွာမှ

အင်းစားအစီအရင်ကျမ်းကျင်သူ

ချင်းပြည်နယ် မကွေးတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းတို့ ထိတွေ့ဆက်စပ်လျက်ရှိသောနေရာမှာ လူသူနေထိုင်မှု မရှိသလောက်နည်းပါးသောအရပ်ဒေသများဖြစ်ကြပေသည်။

ဂန့်ဂေါမြို့ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်းသို့ သွားပါက လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော သစ်တောကြီးများအတွင်းသို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။

(၁၉၉၈)ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်က ထိုသစ်တောကြီးများ အတွင်းမှာ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်သည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားခဲ့ဖူးပေသည်။

ထိုအချိန်က မဂ္ဂလင်းတိုက်တစ်ခုတွင် နယ်လှည့်အယ်ဒီတာ တာဝန်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေစဉ် တာဝန်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂန့်ဂေါမှ ရထားစီးသွားပြီး လမ်းခုလတ်မှာရှိသော ရွာတစ်ရွာရောက်တော့ ဆင်းရသည်။

ထိုရွာမှတစ်ဆင့် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် သစ်တောထဲရောက်အောင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်များသော ခရီးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကပင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများရှိနေသော်လည်း သစ်တောကြီးများက အတော်ပင် ကျန်ပေသေးသည်။

ရှေးခေတ်အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ထားသောအချိန်ကာလကဆိုလျှင် ထိုနေရာများမှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး သစ်တောကြီးများသာရှိပေသည်။

ထိုနေရာများမှာရှိသော သစ်တောကြီးများမှာ ပုံတောင်ပုံညာတောင်တန်းကြီးများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အလောင်းတော်ကဿပ လိုက်ဂူရှိရာ မဟာမြိုင်သစ်တောကြီးများနှင့်သော်လည်းကောင်း တဆက်တစပ်တည်းရှိကြပေသည်။

ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းကြီးများ မြောက်ဘက်တွင် သစ်တောကြီးများက နေရာယူထားကြလေသည်။

ပုံတောင်ပုံညာသစ်တောကြီးများကို နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ပုံတောင်နှင့် ပုံညာတောင်ကြီးနှစ်တောင်မှာ တောင်ဘက်၀၀မြို့အနီးမှ မြောက်ဘက် ကလေး၀မြို့အနီးထိ ရှည်လျားကာ အနောက်ဘက်မှာရှိသော ချင်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများနှင့် အလျားလိုက်ယှဉ်လျက် အနေအထားမျိုးရှိလေသည်။

အရှေ့ဘက်မှာရှိသောတောင်က ပုံတောင်၊ အနောက်ဘက်၌ရှိသောတောင်က ပုံညာတောင်တို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

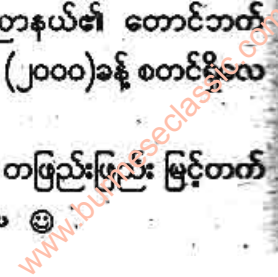
တောင်နှင့်မြောက်အလျားလိုက် အနေအထားရှိသော တောင်ကြီးနှစ်တောင်တို့မှာ တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် ပျမ်းမျှအကွာအဝေး (၈)မိုင်ခန့်ရှိသည်။

တောင်ကြီးများမှာ သစ်တောကြီးများဖုံးလွှမ်းထားကြလေသည်။ မြောက်ဘက်တွင် ပိုမိုမြင့်မောက်ပြီး တောင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

နွေရာသီတွင် ရွက်ကြွေတောများက နေရာအနှံ့ဖုံးအုပ်ထားပြီး မိုးရာသီရောက်သောအခါ စိမ်းစိုသောသစ်တောကြီးများအဖြစ်ရှိကြရာ အဝေးမှမျှော်ကြည့်သောအခါ မြရောင်လွန်းနေသကဲ့သို့ပင်ရှိပေသည်။

ပုံတောင်သည် ပုံတောင်ပုံညာနယ်၏ တောင်ဘက်အစွန်းဆုံးနေရာမှ စတင်ပြီး အမြင့်ပေ (၂၀၀၀)ခန့် စတင်နိမ့်လသည်။

ထိုနေရာမှ မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်

သွားရာ အမြင့်ပေ(၃၅၀၀)မှ အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် အမြင့်ပေ (၄၃၆၄)ပေအထိ အမြင့်ပေ ရှိပေသည်။

ပုံညာသည် ပျမ်းမျှအမြင့်ပေ(၃၀၀၀)ဖြင့် မြောက်ဘက် သို့ ဆင်းသွားရာ ပုံတောင်ပုံညာနယ်အဆုံးထိပင်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတောင်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ရှိသော ကြိမ်တောင်သည် ဂန့် ဂေါမြို့နယ် မြောက်ဘက်အစွန်ဘက်တွင်တည်ရှိပြီး အမြင့်ပေ (၄၄၅၀)ပေအထိ မြင့်လေသည်။

၎င်းနေရာတွင် တောင်နှာမောင်းနှစ်ခုဖြာထွက်လျက် ရှိရာ တစ်ခုမှာ ပုံညာတောင်မကြီးဖြစ်ပြီး အထက်ချင်း တွင်းနယ် ဘက်အထိ ရောက်သည်။

တစ်ခုမှာ အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားပြီး အင်းတောင် ဟုအမည်တွင်လျက်ရှိပေသည်။

ပုံတောင်ပုံညာဒေသသည် မဟာမြိုင်သစ်တောကြီးနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နေရာများစွာတို့လည်း ရှိကြပေသည်။

အလောင်းတော်ကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု သော လိုက်ဂူတော်ရှိသဖြင့်လည်း လူသိများ ကျော်ကြားပေ သည်။

ထို့ပြင် . . ပုံတောင်ပုံညာအရပ်ဒေသသည် ရေမြေ ကောင်းသောအရပ်ဒေသဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်း၊ ဖျဉ်းကတိုး အစရှိသော တန်ဖိုးရှိလှသည့် သစ်များစွာကို ပေါက်ရောက်ပြီး အစွမ်းထက်သော ဂမုန်းပင်များနှင့် ဆေးဘက်ဝင် အပင်မျိုးစုံ

တို့လည်း ရှိကြလေသည်။

သစ်တောကြီးများအတွင်းတွင် သဇင်နှင့် သစ်ခွမျိုးစုံ တို့ရှိကြသည်။

ပုံတောင်ပုံညာဒေသအတွင်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေကြ သော မြစ်ချောင်းများမှာ အများအားဖြင့်တော့ ချင်းရိုးမတောင် တန်းကြီးများမှ မြစ်ဖျားခံကာ စီးဆင်းလာကြပြီး ပုံတောင်ပုံညာ ဒေသကိုကျော်ဖြတ်ကာ ချင်းတွင်းမြစ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်သို့သော်လည်းကောင်း စီးဝင်ကြလေသည်။

ပုံတောင်ပုံညာအရပ်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၁၃၅) သန်းခန့်ကပင် စတင်ပေါ်ပေါက်နေပြီဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

၎င်းတောင်ကြီးများနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိနေသော အနောက် ရိုးမတောင်တန်းကြီးများနှင့် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးများတို့ သည် ထိုကာလမတိုင်ခင်ကပင် တည်ရှိနေခဲ့ကြပေသည်။

ပုံညာတောင်မကြီးနှင့် တောင်နှာမောင်းချင်းယှဉ်ကာ အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသောတောင်မှာ 'အင်းတောင်'ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တောင်နှာမောင်းပြာကျသော နေရာများ၌လည်း အင်းတောင်၊ အင်းချောင်း၊ အင်းရွာ၊ အင်းချောင်း၊ အင်းမြစ် စသောနေရာများရှိကြသည်။

အင်းမြစ်ကမ်းနှင့် မဝေးလှသောနေရာတွင် ရွာကြီး တစ်ရွာရှိပေရာ အင်းတောင်ကိုအစွဲပြုပြီး 'အင်းရွာ' ဟုခင် အမည်ပေးထားကြသည်။

အင်းရွာမှာ ရှေးဟောင်းရွာကြီးတစ်ရွာပင်ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါ ရာဇဝတ်ဘေးမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသော စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ နေထိုင်ခဲ့ကြသော နေရာများထဲတွင် အင်းရွာလည်း တစ်နေရာပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

အင်းရွာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့် များပြားလေသည်။ နေထိုင်ကြသူအများစုမှာ လယ်ယာစိုက်ခြင်း၊ လက်ဖက်စသော သီးနှံများစိုက်ခြင်း၊ အခြားအသီးအနှံစိုက်ပျိုးကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများလည်းရှိသည်။

တောထဲဝင်တောင်ပေါ်တက်ကာ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသူများ၊ အင်းတွဲ ပွန်းလျက် စသောသဘာဝ တောထွက်ပစ္စည်းရှာဖွေသူများ၊ ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ ရှာဖွေရောင်းချသူများ၊ အချို့လည်း တန်ဖိုးရှိသော သစ်ခွပန်းများ ရောင်းချကြသူများလည်း ရှိသည်။

အမဲလိုက်သူများ၊ ဖျားဖွပ်ခြင်း၊ ပဒုဖွပ်ခြင်းများဖြင့် ရောင်းချအသက်မွေးသူများလည်းရှိသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုရွာမှာနေထိုင်ကြသူတို့မှာ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများသာ များလေသည်။

သို့သော်လည်း ရှေးအခါက ပုံတောင်ပုံညာဒေသတွင် ရှိသော ရွာများမှာ နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားများ ဘဝမှာ မဖွံ့ဖြိုးလှပေ။ အနီးဆုံးနေရာမှာ ဂန့်ဂေါပင်ဖြစ်သည်။

အချို့ရွာများမှာ ဂန့်ဂေါရောက်အောင်ပင် နှစ်ညအိပ်၊

သုံးညအိပ် ခရီးဖြင့် ခြေလျင်သွားကြရသည်။

အချို့ဝေးလံသောနေရာများမှာ နေထိုင်ကြသော ရွာများဆိုလျှင် လေးညအိပ်၊ ငါးညအိပ်ပင်လမ်းမှာကြာကြသည်။ ရှေးအခါက ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင် ကားလမ်းမရှိပေ။ တောတောင်များအတွင်းမှ ခြေလျင်ခရီးဖြင့်သာ သွားကြရသည်။

အရှေ့ဘက် ပုလဲသို့ရောက်အောင်လည်း ခရီးက မနီးလှ၊ အနောက်ဘက်ရှိသော ဂန့်ဂေါရောက်ဖို့ကလည်း တောတောင်များကို ဖြတ်သွားကြရသောကြောင့် အနီးဆုံးရွာပင် လမ်းမှာနှစ်ည၊ သုံးညအိပ် ကြာကြသည်။

ကုန်ပစ္စည်းများထည့်ထားသော ခြင်းတောင်း (ဒေသအခေါ်မှာ ပစ္စည်းထည့်သောခြင်းတောင်းကို 'ထွန်း'ဟု ခေါ်ကြသည်။) ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တက်လမ်းတွင် အထမ်းသမားများ အသုံးပြုသောခြင်းတောင်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်းကြီးများထဲတွင် မိမိတို့ရှာဖွေထားသော ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးကာ မြင့်မားသောတောင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်သွားကြရသည်

ထိုဒေသတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော 'ရမ်စီတောင်'ကို ပစ္စည်းများထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကိုထမ်းပိုးပြီး ကျော်ဖြတ်ရသည်မှာ အသက်ထွက်လှမတတ် ပင်ပန်းလှပေသည်။

ရှေ့မှာရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ပုံတောင်ပုံညာဘက်မှာ ရှိသော အနီးဆုံးရွာများမှ ဂန့်ဂေါရောက်အောင်သွားလျှင် အမြန်ဆုံးနှစ်ညအိပ် သုံးညအိပ်ကြာပြီး ထိုထက်ကြာလျှင် တောထဲမှာလေးည ငါးညကြာအောင် သွားကြရသည်။

အချို့ကုန်သည်များက ဂန့်ဂေါမုတလေးသို့ လှေများ
ဖြင့်သွားကြသည်။ မြစ်သာမြစ်ကိုအသုံးပြု၍ သွားလာကြသည်။
လှေဖြင့်သွားသော်လည်း ခရီးကမနီးလှပေ။
အစုန်တွင် လေးည၊ ငါးညကြာအောင် စုန်ရပြီး၊ အဆန်
ဆိုလျှင် လမ်းမှာတင်(၁၆)ရက်၊ (၁၇)ရက်အထိကြာကြသည်။
ထိုခရီးကိုတော့ ကုန်ပစ္စည်းသယ်ဆောင်သောလှေများသာ သွား
လာကြသည်။

‘လှေထိုး၊ လွှတိုက်၊ လူမိုက်အလုပ်’ ဆိုသောစကားအ
တိုင်း တခြားဘာမှ မကြံစည်တတ်ပဲ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်
ကိုက် လုပ်နိုင်သူများသာ ထိုအလုပ်မျိုးကိုလုပ်နိုင်ကြပေသည်။
လွှတိုက်သူတို့မှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး သွေးပေါက်ပေါက်
ကျအောင်လွှဆွဲချ ဖြတ်ရသည်။

လှေထိုးသူတို့မှာလည်း ရေဆန်တွင် ဝန်တင်ထားသော
လှေကို ရေဆန်တက်အောင် ထိုးဝါးကို ပန်းဖြင့်ထောက်ထိုးရ
သဖြင့် ပန်းမှာ ကွဲပန်းကဲ့သို့ ရှိနေတတ်သည်။

လွှတစ်ခါတိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် လှေတစ်ခါထိုးပြီး ထမင်း
စားလျှင် ဟင်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဆန်လေးလုံး
ချက်၊ ဆန်တစ်ပြည်ချက်ကို တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင်
စားနိုင်ကြသည်။

ထိုသို့ စားသဖြင့် ‘စားနိုင်လှချည်လား’ ဟုမေးလျှင် . .
“လူစားတာမဟုတ်ဘူးဟေ့ လူစားတာ၊ ထိုးဝါးစားတာ”
ဟု ပြန်ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင်နေကြသော ရွာများမှာ နေကြ
သူတို့မှာ ရှေးအခါက ဝမ်းရောအတွက် ရှာဖွေစားသောက် ကြရ
သည်မှာ မလွယ်လှပေ . . . ။

ရှာဖွေရထားသော ပစ္စည်းများ၊ စိုက်ပျိုးရာမှ ရရှိသော
ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန်အတွက် မြို့သို့ရောက်အောင်
သယ်ယူသွားကြရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

ထိုသို့ ခက်ခဲခဲ သယ်ယူသွားပြီး မြို့မှာရောင်းချပြန်
တော့လည်း ဈေးကဖြစ်မြောက်အောင်မရကြပြန်ပေ။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်များမဆိုထားနှင့် . .
လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း (ပုလဲ-ဂန့်ဂေါကားလမ်းကြီးမ
ဖောက်ခင်အချိန်ကာလအထိ) ကာလအထိ ဒေသခံထွက်ကုန်
တို့မှာ ဈေးမရကြပေ။

မြို့သို့သယ်ယူသွားသော ရောင်းကုန်များမှာလည်း
လေးလံသောပစ္စည်းများမဟုတ်ပဲ သယ်ရတာလွယ်ကူပြီး ပေါ့ပါး
သောပစ္စည်းများသာဖြစ်ကြသည်။

ဝါးခမောက်၊ ပြောင်းဖူးဖက်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အားလူး၊
နနွင်းတက်၊ ငါးခြောက်၊ အင်းတွဲ၊ ပျားရည် စသည်တို့ဖြစ်ကြ
သည်။

ဖက်ငါးပိဿာရောင်းလျှင် ငွေတစ်ကျပ်၊ အားလူး
ခြောက်တစ်ပိဿာရောင်းလျှင် ငါးမူး၊ အင်တွဲသုံးပိဿာ တစ်
ကျပ်၊ ပျားရည်တစ်ပုလင်း ငါးမူး-သုံးမတ်ထက် ပိုမရပေ။ ရောင်း
ရသောငွေဖြင့် ဝယ်ယူသွားသော ကုန်ပစ္စည်းတို့တွင် အဓိက

ဆားဖြစ်သည်။ အထည်ကြမ်း၊ မြေအိုး၊ ထန်းလျက်၊ ဆေးစသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်ကြသည်။

ရှေးအခါက ဆားရှားသောအရပ်ဒေသများမှာ တစ်နှစ် တစ်ခေါက်လောက်သာ မြို့စေ့သို့ရောက်နိုင်ကြသဖြင့် ဆားတစ် ပိဿာဝယ်လာလျှင် တစ်နှစ်လုံး စားလောက်အောင် ချွေတာ သုံးစွဲကြရပေသည်။

ပုလဲဂန့်ဂေါကားလမ်းပေါက်သွားတော့မှသာ ပုံတောင် ပုံညာဒေသမှာ အခြေအနေတို့မှာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ် ပေသည်။

ပုလဲ-ဂန့်ဂေါလမ်းမကြီးကို တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်စ (၁၉၆၅)ခုနှစ်တွင် ရဲဘက် (၃၀၀) ကျော်တို့ လုပ်အားကို အသုံးပြုကာ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပုလဲမှ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဂန့်ဂေါအထိ (၉၇)မိုင်ရှည်လျားလေသည်။

စတင်ဖောက်လုပ်စဉ်က ကျား၊ ဆင်၊ မြွေ၊ ဝက်ဝံ စသော တောတိရစ္ဆာန်တို့ ရန်မူတိုက်ခိုက်သောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့်သော်လည်းကောင်း သေ ဆုံးသူများရှိခဲ့ပေသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ အောင်မြင်အောင်၊ ဖောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ အင်းရွာရှိသောနေရာမှာ အင်း တောင် တောင်နားမောင်း ဆင်းသွားသော တောင်ခြေတစ်နေရာ ၌ ရှိလေသည်။

အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိပြီး သာမန်လက်လှုပ် လက်စားအများစု နေထိုင်ကြသောရွာဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးကောင်းသူအချို့ကတော့ မြစ်ရေကိုအသုံးပြု ပြီး ရေမောင်းကြီးများ ဆင်ထားကာ ဆန်ဖွပ်ခြင်း၊ မောင်း ထောင်းခြင်း၊ ကြိတ်ထိုးခြင်း၊ ဆီကြိတ်ခြင်း၊ ဝါဖပ်ခြင်းတို့ကို သင့် တော်သောအခငွေကြေးယူကာ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်လုပ်ငန်းတစ်ခုကတော့ ယောလုံချည် ယက်လုပ် သော လုပ်ငန်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းနှစ်မျိုးကတော့ အသင့်အတင့် ငွေကြေး ချောင်လည်သူတို့ပြုလုပ်သော လုပ်ငန်းများဖြစ်ကြသည်။

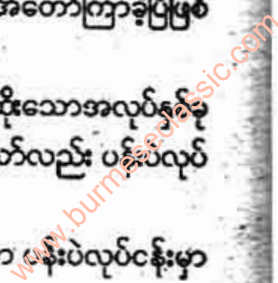
အင်းရွာတွင် အခြားသူများနှင့်မတူသော လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦးလည်းရှိပေသေးသည်။

ဆေးကုသပေးသောအလုပ်၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးသောအလုပ်၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သော ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ အသက် (၅၀)ကျော် (၆၀)နီးပါးရှိပြီး အင်းရွာသို့ရောက်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ် ပေသည်။

ဆေးကုသသောအလုပ်၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးသောအလုပ်နှင့် မှာ တွဲဖက်၍ လုပ်နိုင်သောအုပ်နှစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ပန်းပဲလုပ် ငန်းကတော့ တခြားစီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဦးဗန်ကောင်းပြုလုပ်သော ပန်းပဲလုပ်ငန်းမှာ

အကြမ်းထည်လုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်ပေးသော ပန်းပဲ
မျိုးတော့မဟုတ်ပေ။

လှည်းဘိသံဇော၊ ဓားမျိုးစုံ၊ လှံ၊ ကပ်ပါး၊ ပေါက်ဆိန်၊
ထွန်သွား၊ ထယ်သွားစသော သံထည်ပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်ပေး
သော ပန်းပဲက တစ်နေရာမှာရှိသည်။ ဦးပန်ကောင်းပြုလုပ်သော
ဓားများက လုပ်ငန်းသုံးဓားများမဟုတ်ကြပေ။

အစီအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်သောဓားမျိုးဖြစ်သည်။

သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကို ယောက်ဖတော် မောင်စိန်ပြုလုပ်
ဆက်သသောဓားမှာ အစီအရင်ဓားမျိုးမဟုတ်ပေ။

သို့သော် ပန်းပဲအတတ်ပညာကျွမ်းကျင်လှစွာဖြင့် သံကို
နိုင်နင်းစွာ ပြုလုပ်ပုံကောင်းလှသောကြောင့် သာမန်ဓားတို့ထက်
ပိုမိုကောင်းမွန်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဓားကို ရေထုံး(ဝဲကတော့)အတွင်းသို့ ပစ်ချသော် မြေ
သို့မကျပဲ ရေဝဲအတွင်းမှာ ဓားစကြာသဖွယ် လှည့်လည်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြန်မာဓားရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသောဓားကောင်းများ
စွာတို့ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအထဲတွင် သာမန်ပန်းပဲအတတ်ပညာဖြင့် ပြုလုပ်
သော ဓားကောင်းများရှိခဲ့သလို အစီအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ကိုင်စွဲ
သော ဓားကောင်းများလည်းပါဝင်လေသည်။

ထိုအထဲတွင်ပါဝင်သော ကျန်စစ်သားမင်းကိုင်သော
စကြာဓား၊ မိုးညှင်းမင်းတရားကိုင်စွဲသောဓား၊ ယိမ်းနွဲ့ပါးဓား။

အင်းဝခေတ်က ရှမ်းသံလည်ဘွားကိုင်စွဲသောဓားတို့မှာ အစီ
အရင်ဖြင့် ပြုလုပ်သော ဓားများဖြစ်ကြသည်။

အစီအရင်ဖြင့်ပြုလုပ်သောဓားများထဲတွင် ဆေးကုရာ၌
သော်လည်းကောင်း၊ အမှောင့်ပယောဂများ ဖယ်ထုတ်ရာတွင်
သော်လည်းကောင်း အသုံးပြုသော ဆေးဓား၊ အင်းဓား၊ ကိုး
သံချိုင်းသံဓား၊ သံသေဓား၊ မိုးကြိုးဓား၊ ဖုတ်သွင်းဓား...

စသော ဓားများမှာ အစီအရင်ဓားများဖြစ်သလို သာမန်
ဆေးဆရာ၊ ပန်းပဲဆရာများ မပြုလုပ်နိုင်ကြပေ။

ဆရာကြီး ဦးပန်ကောင်းကတော့ ထိုအစီအရင်ဓားများ
ပြုလုပ်ရာတွင် များစွာကျွမ်းကျင်လှသူဖြစ်ပေသည်။

အနား (၃)

ကိုးသင်္ချိုင်းစားနှင့် အန္တရာယ်နိဒါန်း

ကိုလိုနီခေတ်ကတည်းက ဂန့်ဂေါနယ်အတွင်းမှာရှိကြသောရွာများမှာ သူကြီးအုပ်ချုပ်သော နေရာများရှိကြလေသည်။ သူကြီးအုပ်ချုပ်သောစနစ်မှာ ရှေးခေတ်ရှင်ဘုရင်များ အုပ်ချုပ်သော အချိန်ကာကတည်းကဖြစ်သည်။

ဂန့်ဂေါနယ်၊ ယောနယ်ဘက်များတွင် ပျူဘဝဗ္ဗ တောင်သားလူမျိုးများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲကာ နေခဲ့ကြသော စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား၏ အနွယ်တော်များ လက်ထက်ကတည်းက စတင်

ခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးခေတ်ဘုရင်များနှင့် စော်ဘွားများက အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ တောင်သားများနေထိုင်ကြသော 'သက်သတ်ရွာကြီး' ကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော်၊ (၂၀၀) ကျော်အချိန် ကာလခန့်က ရွာလူကြီးများ ခန့်ထားခဲ့ပုံကို ပေစာမှတ်တမ်းများပင်ရှိလေသည်။

ထိုမှတ်တမ်းများမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မှတ်တမ်းအချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေးပါမည်။

..... အဘဝပေါင် သေဆုံး၍ သား ငအင်း အား (၁၁၆၀) ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လဆန်း နှစ်ရက်နေ့တွင် အမတ်ရွှေတောင်မြို့မင်းသား တစ်စုက ငအင်းအား သူကြီးခန့်အပ်ကြောင်း၊

..... ရိုးရာမှန်ဖြစ်သူ ပြိုင်ဘက်မရှိ ငကော်ဖြူအား (၁၈၈၅) ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၁) ရက်နေ့ ရွှေဘွားတော်အောက်တိုင်တားမင်းကြီး ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း၊

..... ငစံဝင်းအား (၁၁၉၀) ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၅) ရက် ထီးလင်းမြို့သူကြီး၊ သီဟရာဇာကျော်ထင်နှင့် မကီပူရ အရေးတော်ကိုင်၊ ကလေးမြို့သခင်၊ အသျှင်စော်ဘွားကြီးမင်းမောရိယသီဟ မဟာဝံသရာဇာက ခန့်အပ်ပေးကြောင်း၊

..... ဝက်သက်သူကြီးအဖြစ် ငအိဆိုသူက မြေတိုင်း ထီးလင်းမြို့သူကြီးမင်း မင်းလှသမန္တ မင်းထင်ရာဇာက ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ရွာအုပ် ခပ်နီကျော်သာအို ဆိုသူနှင့် အပြိုင်အဆိုင်

ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် (၁၂၁၃) ခုနှစ် နှောင်းတန်ခူးလဆန်း (၅) ရက်နေ့စွဲအရ ထီးလင်းမြို့စားမင်းသား အရှင်သမ္ဘိန္ဒမဟာဝံသာ သီရိမဗ္ဗရာဇာက ငအိကိုပင် ဆက်လက်ခန့်ထားတော်မူသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိခဲ့သော ကေးရွာများတွင် သူကြီးအုပ်ချုပ်မှု အစဉ်အလာမှာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့များ အုပ်ချုပ်သော အချိန်ကာလရောက်တော့လည်း မြို့သူကြီး၊ ရွာသူကြီးများ အုပ်ချုပ်စေသော စနစ်ကိုပင် ဆက်လက်ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။

ဂန့်ဂေါမြို့ကို မြို့သူကြီးအုပ်ချုပ်ပြီး၊ ထိုမြို့နယ်အတွင်းမှာရှိသော ကေးရွာများကိုတော့ ရွာသူကြီးများက အဆင့်ဆင့် စီမံအုပ်ချုပ်ကြလေသည်။

အင်းရွာတွင် ရွာသူကြီးဦးမင်းဒင်က စီမံအုပ်ချုပ်လေသည်။ ထိုခေတ်အချိန်အခါက ကလေးမြို့မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရမင်းများ ရုံးစိုက်ရာမြို့ဖြစ်ပြီး၊ မြို့အုပ်မင်းနှင့်တကွ ကလေးနယ်တစ်ဝိုက်အား စီမံအုပ်ချုပ်သော အရေးပိုင်မင်းရုံး ထိုင်ရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်က ခေတ်မီတိုးတက်သော ယာဉ်များမဝင်သေးသောကြောင့် အရေးပိုင်နှင့် မြို့ပိုင်မင်းတို့က ဂန့်ဂေါစသော နေရာများသို့ လာရောက်လျှင် လှေတစ်စင်းလှည်းတစ်စင်းဖြင့် ခရီးအဆင့်ဆင့် လာရောက်ကြရပေသည်။

အင်းရွာကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်နေရသော ဦးမင်းဒင်မှာ

ရွာသူရွာသားအားလုံးက နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် သဘောတူ တင်မြှောက်ထားသော ရွာလူကြီးတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ။ ရွာထဲတွင် ဦးမင်းဒင်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သူက အနည်းစုသာ ရှိပြီး သဘောမကျသူက အများစုရှိသည်။

သို့သော် ဦးမင်းဒင်ကို မြို့သူကြီး၊ မြို့အုပ်မင်းနှင့် အရေးပိုင်မင်းတို့က သိကြရသည်။ ပြောရလျှင်တော့ မင်းပေါက်စိုးပေါက်အထိ နာမည်ပေါက်သူလည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ပေါက်အောင်လည်း ဦးမင်းဒင်က နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ထားလေသည်။

ဂန့်ဂေါမြို့သူကြီးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကလေးမြို့၌ ဇိုးထိုင်သော မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တို့နှင့် သိကျွမ်းအောင် မိတ်ဖွဲ့ထားသည်။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်ဆိုသလို သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်သူများအိမ်သို့ အရောက်သွားကာ ရွှေငွေလက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေးအပ်လေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး နာမည်က မင်းဒင်ပါဘုရား၊ ဒါက သခင်ကြီးတို့အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီး ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေငွေပါ။ ဒါက သခင်ကြီးတို့ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ အစားအသောက်တွေပါဘုရား”

ဟု ပြောဆိုပေးကမ်းလေ့ရှိသည်။

မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တို့ကတော့ လူများစွာနှင့် ဆက်ဆံနေကြရပေရာ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်သာ ရောက်နိုင်သော

သူကိုကောင်းစွာမမှတ်မိကြပေ။

“မောင်းမင်းက ဘယ်ရွာကလဲ”

“ဂန့်ဂေါမြို့အပိုင်ထဲမှာပါဝင်တဲ့ အင်းရွာကပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးနာမည်က မင်းဒင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သခင်ကြီးတို့ ပေးသနားထားလို့ အင်းရွာကို စီမံအုပ်ချုပ်ရတဲ့ သူကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ အရေးပိုင်မင်းက အသိအမှတ်ပြုသောအနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဆက်သတဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတွေကိုလည်း လက်ခံတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကိုလည်း လာမယ့်နှစ် အင်းရွာသူကြီးရွေးချယ်ရင်လည်း ကျွန်တော်မျိုးကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုတော်မူပေးပါ”

ဟု မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် တောင်းဆိုဝံ့လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မောင်မင်းက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ သစ္စာလည်းရှိတယ်။ သိတတ်မှုတွေလည်းရှိတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလို သိတတ်မှုရှိတဲ့သူတွေကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ အချိန်တန်ရင်တော့ ကြည့်ရှုပေးပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား၊ သခင်ကြီးတို့က ကျွန်တော်မျိုးကို အသိအမှတ်ပြုကြသော်လည်း ရွာမှာ မြို့ကြတဲ့သူတွေ အသိဉာဏ်မပြည့်ကြပါဘူး။ သူတို့က ရွာကတာလသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ငမြတ်စံကို နှစ်သက်ပြီး ရွာသူကြီးခန့်ဖို့ စီမံနေကြပါတယ်... ”

“ရွာသူကြီးဆိုတာ လူတိုင်းကို ထားလို့မရဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်ကြီးတွေ သဘောကျတဲ့သူ၊ ယုံကြည်အားကိုးရတဲ့ သူမျိုးမှ ထားလို့ရတာ။ စိတ်မပူပါနဲ့လေ အေးအေးသာပြန်သွားပါ။ အချိန် တန်တော့လည်း မောင်မင်းအလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာဖို့ ကျွန်ုပ် တို့က စီမံဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ .”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါတယ်ဘုရား”

ဦးမင်းဒင်က အထက်လူကြီးများနှင့် တွေ့သောအခါ ခြေသုပ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးသကဲ့သို့ ရှိရှိကျိုးကျိုး ဆက်ဆံသော် လည်း ရွာသူရွာသားများအပေါ် စီမံအုပ်ချုပ်ရာမှာတော့ များစွာ ခက်ထန်မှာကျောလှသူဖြစ်သည်။

၎င်းမှာ ကျေးရွာကိုအုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ တိုက်နယ်သူကြီး၊ မြို့သူကြီး တစ်ယောက်လို သြဇာအာဏာရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားလေ သည်။

၎င်းနေသောအိမ်ကြီးမှာ ရွာအစွန်ဘက်တွင်ရှိပြီး . . နှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီးသဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေတံရှည်အိမ်အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင် ဧည့်သည်များလာလျှင် ထိုအောက်ထပ်မှာပင် ဧည့်ခံကျွေးမွေး လေသည်။

ရပ်ရွာတွင် အမှုအခင်းကိစ္စများ ပေါ်မောက်လျှင်လည်း ထိုအောက်ထပ်ကိုပင် ရုံးအဖြစ်အသုံးပြုကာ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ် ပေးလေသည်။

အင်းရွာမှာ သွားလာရေးအဆင်ပြေသောနေရာဖြစ် သောကြောင့် မြို့မှဧည့်သည်များ မကြာခဏရောက်လာလေ့ ရှိကြသည်။

အင်းရွာသည် အင်းတောင်မှ ဆင်းလာသော တောင်နာ မောင်း၏ တောင်ခြေ၌ရှိသောကြောင့် ပုံတောင်ပုံညာသစ်တော ကြီးများနှင့် တူဆက်တစပ်တည်းရှိလေသည်။

သစ်တောကိစ္စဖြင့် လာရောက်ကြသော သစ်တောဝန် ထမ်းများ၊ ပုလိပ်များ၊ အခြားအစိုးရနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှု ထမ်းအရာထမ်းတို့ရောက်လာလျှင် ဦးမင်းဒင်အိမ်မှာပင် စခန်း ချကြလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ရွာသူကြီး ဦးမင်းဒင်နေအိမ်သို့ ဧည့်သည် အချို့ရောက်လာကြလေသည်။

ကလေးမြို့မှ မြို့အုပ်မင်း ဦးမင်းညိုနှင့် တပည့်လတ် သားတို့ဖြစ်ကြသည်။

မြို့အုပ်နှင့်အတူ ပုလိပ်အချို့လည်း လိုက်ပါလာကြလေ သည်။ ၎င်းတို့သည် ကလေးမြို့မှ အောက်ပိုင်းနယ်ဘက်မှာရှိ သော ကျေးရွာများသို့ အခွန်တော်ငွေကိစ္စဖြင့် လှည့်လည်ရင်း မှ အင်းရွာသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့အုပ်မင်းမှာ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ပင် အရောက်အ ပေါက်နည်းသူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ တကူးတက ရောက်လာခြင်း ကြောင့် များစွာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရောက် လာသဖြင့်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“မြို့အုပ်မင်းကိုယ်တိုင် ကြွလာပါလား၊ အကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ ရောက်လာကြတာကိုး၊ တကယ်လို့ စောစော တသိရင် လာပြီးမကြိုဆိုရကောင်းလား”

“ကျုပ်လည်း အရေးပိုင်မင်း စေခိုင်းချက်အတိုင်း ရုတ်တရက် ခန့်ထွက်လာရတာဆိုတော့... ဒီရွာဘက်ရောက်မယ်တောင် မထင်ဘူး”

“အခုလိုရောက်လာတာ ဝမ်းသာလှပါတယ်၊ အမောပြေ စားရင်းသောက်ရင်း နားကြပါဦး”

ဟုပြောဆိုကာ စားသောက်စရာများဖြင့် ကျွေးမွေးညှော်ခံရင်းမှ လာရင်းကိစ္စကို မေးမြန်းရလေသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့များ ကျွန်တော်တို့ရွာဘက် လှည့်လာခဲ့တာလည်း... မြို့အုပ်မင်း အလိုရှိတာမှန်သမျှ ပြောသာပြောပါ... မရမရှိစေရပါဘူး၊ လိုတာရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးပါမယ်”

ထိုအခါ မြို့အုပ်က စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် လာရင်းကိစ္စပြောပြသည်။

“ကျုပ်လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒီဘယ်နယ်တွေမှာ အခွန်တော်ကိစ္စတွေ ကျန်နေသေးလို့ ဆင်းလာခဲ့တာပါ၊ ဒီဘက်ရောက်တော့မှ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဝင်လာတာပါ”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားတို့ရွာမှ အစီအရင်ဓားကောင်းကောင်း လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြား

မိတယ်၊ ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ပြီး ခိုင်းစရာလေးတစ်ခုရှိနေလို့ဗျ”

အင်းရွာတွင် အစီအရင်ဓားပြုလုပ်တတ်သော ပန်းပဲဆရာမှာ များများမရှိပေ။ ဦးဗန်ကောင်းတစ်ယောက်သာ ရှိပေသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက အစီအရင်ဓားကို လူတိုင်းအား လုပ်ပေးပေး။

အစီအရင်ဓားပြုလုပ်ပေးနိုင်သည်ဟုသာ သတင်းကြားမိသည်။ ထိုဓားမျိုးကိုင်ဆောင်နိုင်သူတော့ မတွေ့မိသေးပေ။

နောက်တစ်ချက်က ဦးဗန်ကောင်းက မည်သူ့ဩဇာကိုမှ မကြောက်ပဲ မျက်နှာဖြူများနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း နာကျည်းချက်ရှိသူဖြစ်သည်။

“ဦးမင်းဒင်... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ပန်းပဲဆရာမျိုး ခင်ဗျားတို့ရွာမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့... ရှိ... ရှိပါတယ် မြို့အုပ်မင်း၊ အခုချက်ချင်းလူလွတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းပေးပါမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ... တပည့်အချို့ကို စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းနှင့် စောင့်နေကြရာ အချိန်အတော်ကြာတော့မှ ဦးဗန်ကောင်း ရောက်လာလေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားသောကြောင့် ဦးမင်းဒင်က တပည့်များကို ကြိုတ်ပြီး ဆူနေသည်။

“မင်းတို့ကလည်း သွားတာကြာလိုက်တာ၊ ဒီမှာ မြို့အုပ်မင်းကို မျက်နှာပူစရာဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကိုခေါ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လာဖို့

ပါ။ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးက သူ့ဘုရားရှိခိုးပြီးမှလာခဲ့မယ် ပြောတာနဲ့ ထိုင်စောင့်နေရတာပါ။

ဦးဗန်ကောင်းအကြောင်းကို သိတန်သရွေ့ သိပြီးဖြစ်သော ဦးမင်းဒင်မှာ စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ်သော်လည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ မပြောသာပေ။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ အသက်(၅၀)ကျော် (၆၀)နီးပါးအရွယ်ရှိပြီး အသားညိုညိုနှင့် ကတုံးပြောင်အောင်တုံးထားလေသည်။

အညိုရောင်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတို့ကိုဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီး၊ ပါးစပ်ထဲမှာ ကွမ်းမပြတ်ဝါးနေတတ်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းရောက်လာသောအခါ မြို့အုပ်နှင့် ရွာသူကြီးကို ထွေထွေထူးထူး အရိုအသေပေးခြင်းမရှိပဲ သင့်တော်သောနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားက ဓားလုပ်တဲ့ ပန်းပဲဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်က ကလေးမြို့အုပ်မင်း ဦးမင်းညိုပဲ။ ခင်ဗျားဆီမှာ ဓားတစ်လက် အပ်ချင်လို့ပါ”

“မြို့အုပ်အတွက်ပဲလုပ်လုပ်၊ လယ်လုပ်တဲ့သူအတွက်ပဲလုပ်လုပ်၊ ဓားလုပ်ရင်တော့ သံကိုမီးဖုတ်ပြီး ထုပေးရတာချည်းပါ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဓားမျိုးလိုချင်တာလဲ”

ထိုစကားကြားတော့ မြို့အုပ်ဦးမင်းညိုက သိပ်မထူးခြားသော်လည်း နဲဘေးမှာရှိနေသော ဦးမင်းဒင်ကတော့ မျက်စိ

မျက်နှာမကောင်းလှပေ။

“ကိုးသင်္ချိုင်းဓားတစ်လက်လိုချင်တယ်”

“ဒီဓားမျိုးက အစီအရင်ဓားတွေထဲမှာပါတယ်...။ သူ့သာနံ၊ သင်္ချိုင်းကသံတွေနဲ့လုပ်ရတာဆိုတော့ သုံးတဲ့သူမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...။ ခင်ဗျားလုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးပါ။ ဓားဖိုးကိုလည်း ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒီကနေ့ကနေ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ဆိုရင် ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားရပါစေမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး နေရာမှထသည်။

“အခုလိုလုပ်ပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဓားဖိုး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“မပေးရပါဘူး...။ ဓားရရင်သာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ဝရစိုက်ပါ”

ဟုပြောဆိုကာ ထပြန်သွားသေသည်။

ဦးမင်းဒင်ကတော့ ဦးဗန်ကောင်း၏ ပြောဆိုဆက်ဆံသော အမူအယာများကို နဲဘေးမှကြည့်နေရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ...။

အဆုံး (၄)

အစိမ်းသေသွေးဖြင့်စားဆေးမည်သူ

သူကြီးအိမ်တွင် မြို့အုပ်မင်းလိုချင်သော ကိုးသင်္ချိုင်းစား
ပြုလုပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ပြီးနောက် ထိုကတိအတိုင်း ပြု
ထုပ်ပေးရန် စတင်ပြင်ဆင်ရပေတော့သည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းစားမှာ အစိအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ရသော စား
စာရင်း၌ ပါဝင်လေသည်။

ယခင်ရေးသားသော စာအုပ်များတွင် ကိုးသင်္ချိုင်းစား

အစီအရင်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် မဖတ်ဖြစ်သောသူများရှိသလို ယခုရေးသားမည့် အကြောင်းအရာတို့နှင့်လည်း သက်ဆိုင်မှုရှိနေသောကြောင့် သင့်သလောက် ပြန်လည်ဖော်ပြပေးပါဦးမည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းစားဟူသော အမည်ဖြင့်လိုက်အောင် ဓားပြုရန်အတွက် သံကို အခြားသံများဖြင့် ပြုလုပ်၍မရပေ။ သင်္ချိုင်းကိုးသင်္ချိုင်းမှ ခေါင်းတလားရိုက်သောသံများကို စုဆောင်းယူပြီး သံရေကျိုရသည်။

သံရေကျိုပြီးသောအခါ စနေသားဖြစ်သော ပန်းပဲဆရာက ဓားပုံလောင်းရသည်။ (အများအားဖြင့်တော့ ဓားပြုလုပ်သောနေ့မှာ စနေနေ့၌ ပြုလုပ်ကြသည်)

ဓားကို ပုံချောအဖြစ်ရောက်အောင်ထုပြီး၍ ဓားဆေးသောအခါ သင်္ချိုင်းကုန်း၌ပင်ဆေးရသည်။

ဓားမဆေးမီ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန်တို့ဖြင့် မန်းမှုတ်ပူဇော်ပေးရသည်။

ဓားဆေးသောအခါ သာမန်ရေဖြင့် မဆေးရပဲ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် အစိမ်းသေသွေးဖြင့်သာ ဆေးကြောရသည်။

အကယ်၍ အစိမ်းသေမှရသော သွေးက များများမရပါက ၎င်းသွေးအနည်းငယ်ယူပြီး အခြားကျွဲသွေး၊ နွားသွေးများနှင့် ရောနှောကာ ဓားဆေးရသည်။

ဓားဆေးပြီးသောအခါ စနေသမီးနေသည့် ခေါင်းအုံး

အောက်၌ ဓားကို ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် ထားပေးရသည်။

ထိုသို့ပြီးသည်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကမ္မဝါစာရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသောအချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ မသိအောင် ကျောင်းနှင့်မနီးမဝေး ကမ္မဝါရွတ်ဖတ်သံကြားရသောနေရာ၌ ဓားကိုထားရသည်။

ပြီးလျှင် မြို့တော်ရှင်ဟု လူသိများသော ကိုးမြို့ရှင် နတ်ကွန်းတွင် ကိုးရက်ပြည့်အောင် တင်ပေးထားရသည်။

ဓားပြီးသောအခါ ဓားအိမ်ကိုတလားယှဉ် (ခေါင်းယှဉ်) ဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။

ဓားအစိုးကို လူသေထိုးသော တစူးဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။ ဓားကို သပ်ပင်းသည့်အခါ အစိမ်းသေဆံပင်ကိုးချောင်းဖြင့် ဒမင်းကိုရစ်ပတ်ပြီးမှ သပ်ပင်းရသည်။

ဓားတစ်ချောင်းလုံးပြီးစီးသောအခါ သက်ဆိုင်ရာဂါထာတို့ဖြင့် ကိုးရက်ပြည့်အောင် မန်းမှုတ်ပူဇော်ရသည်။

ပြီးပါက ဓားကို အသုံးပြုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သွေးဖြင့်ဓားကိုဆေးထားသောကြောင့် ဓားအရောင်မှာ သာမန်ဓားအရောင်ဖြင့်မတူပဲ နီညိုရောင်သမ်းကာ ညိုမှိုင်းနေတတ်သည်။ အကြောင်းမရှိပဲ ဓားကို ဓားအိမ်မှ မထုတ်ရပေ။

ထုတ်ပြီးလူသွေးမစွန်းပဲ ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်သွင်း၍ စရပေ။ အခြားသူကိုမခုတ်ချင်လျှင် မိမိလက်မောင်းသွေးကို အောက်ပြီး သွေးစွန်းတော့မှ ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ဓားကိုပြန်ထည့်၍ရပေသည်။

ဓားစွမ်းမှာ ကာယသိဒ္ဓိပြီးသောသူကို ခုတ်လှုပ်ပြတ်သည်။ မြင်းကွန်းအရေတော်ပုံတွင် အိမ်ရှေ့ကနောင်မင်းသားကိုခုတ်သောဓားမှာ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားဖြစ်သည်။

ကနောင်မင်းသားမှာ ကာယသိဒ္ဓိပြီးစီးအောင်မြင်သူဖြစ်သော်လည်း အစီအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကိုးသင်္ချိုင်းဓားဖြင့်ခုတ်သောအခါ မခံနိုင်ပဲ သေပွဲဝင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားမှာ ပရလောကသားတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော ဓားမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် သုံးစွဲသူအတွက်လည်း အန္တရာယ်များသည်။ အိမ်ပေါ်မှာမထားရပဲ အိမ်အောက်မှာသာ လျှို့ဝှက်စွာထားရပြီး မကြာခဏ သွေးလောင်းပေးရခြင်းမျိုးလည်းရှိသည်။

မေုလျော့နေပါက မကောင်းဆိုးဝါးများ ရောက်လာပြီး ခြောက်လှန့်သတိပေးခြင်း၊ သုံးစွဲသူအတွက် အန္တရာယ်များ ကျရောက်ခြင်းများဖြင့် ကြုံတွေ့ရပေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ အစီအရင်ပညာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် မြို့အုပ်မင်းအလိုရှိသော ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားပြုလုပ်ပေးရန် မခက်ခဲလှပေ...။

သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်းတော့ ပြုလုပ်၍မရပေ။ ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်အချို့ကိုခေါ်ပြီး ပြုလုပ်စီရင်ရပေသည်။

ထိုသို့ခေါ်ရာမှာလည်း နှုတ်မလုံသောသူများနှင့်၊ သစ္စာမရှိသောသူ၊ ကြောက်ရွံ့တတ်သောသူများကို ခေါ်၍မရပေ...။

ဦးဗန်ကောင်းထံတွင် တပည့်အဖြစ်နှင့်မဟုတ်ပဲ... စေတနာဖြင့် အကူအညီပေးနေသူအချို့ရှိကြသည်။

ထိုသူတို့မှာ အင်းရွာမှာပင်နေကြသော နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်နှင့် လူပျိုခေါင်းအောင် မြတ်စံတို့ လေးယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

မြတ်စံမှာ အသက်(၄၀)ကျော်အရွယ်ရှိသော လူလတ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး နီမောင်တို့သုံးယောက်ကတော့ (၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိကြသည်။

နီမောင်တို့ အင်းရွာသို့ ရောက်လာပုံနှင့် ၎င်းတို့ ယခုနေသောလူမနေဝံ့သည့် အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုတော့ ရှေ့အခန်းများတွင် ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ထိုလေးယောက်ကတော့ ဦးဗန်ကောင်းအလိုရှိသဖြင့် အကူအညီတောင်းပါက ချက်ခြင်းလာလုပ်ပေးသူများဖြစ်ကြလေသည်။

“အဘ... ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားက ဘာတွေကောင်းသလဲဟင်”

မြတ်စံကမေးသည်။

“အစီအရင်နဲ့လုပ်တဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ အစွမ်းရှိတာချည်းပါပဲ။ သင်္ချိုင်းက သံတွေ၊ လူသေအလောင်းက သွေးတွေ၊ ဆံပင်တွေ၊ တလားပျဉ်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အစီအရင်ဓားဆိုတော့ မိစ္ဆာဓာတ်တွေတော့ များတာပေါ့။”

“ကြားရတာနဲ့တင် ကြောက်လာသလိုပဲ...”

“ဒီဓားမျိုးက ကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဥပမာ ကာယသိဒ္ဓါပြီးတဲ့ သူတွေတောင် ဒီဓားမျိုးနဲ့ခုတ်ရင် သေတယ်။ ကံနောင်မင်းသားကြီးက ကာယသိဒ္ဓါပြီးတယ်”

“ကာယသိဒ္ဓါဆိုတာ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီးတာကိုပြောတာလားအဘ”

စောထီးကဝင်မေးသည်။

“ကာယသိဒ္ဓါပြီးတယ်ဆိုတာ ဓားနဲ့ခုတ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ တင်မကဘူး။ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင်တောင်မှ မီးမကူးဘူး။ ဒါကြောင့် ရန်သူတွေက ကြောက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကနောင်မင်းသားကြီးခင်မှာ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားနဲ့ခုတ်တော့ သေရရှာတယ်” ဟုပြောပြသည်။

“တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

“ဒီလို အသုံးဝင်ပေမယ့် မသုံးတတ်ရင်တော့ အန္တရာယ် များလှတယ်”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်များတာလဲအဘ”

“သရဲမွေးပြီး ခိုင်းသလိုပေါ့။ မကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေမှာ ခိုင်းလို့ရသလို... အဆင်မပြေရင် သရဲကကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးသလိုမျိုးလဲ ပေးတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရသလဲ အဘ”

“အချိန်တန်ရင် ဓားကိုသွေးလောင်းပေးရတယ်။ ဓားနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အစောင့်တွေ မိစ္ဆာတွေကို ကျွေးမွေးရတာမျိုးတွေ

ရှိတယ်”

“ဓားကအစီအရင်ဓားမျိုးဆိုတော့ အစောင့်အရှောက်တွေရှိတာတော့ ထားပါတော့၊ မိစ္ဆာတွေက ဘယ်လိုပါလာတာလဲဟင်”

ငမဲအောင်က ကြံကြံဖန်ဖန်မေးသော်လည်း ဦးဗန်ကောင်းကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ရှင်းပြသည်။

“ဓားလုပ်တဲ့အခါ သင်္ချိုင်းကသံတွေယူတော့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပရလောကသားတွေရှိတယ်။ ဒီလိုပဲ အစိမ်းသေသွေးယူတာတို့၊ တစူးဝါးတို့ တလားပျဉ်တို့၊ သေသူရဲ့ ဆံပင်ယူရတာမျိုးတွေရှိတော့ သက်ဆိုင်ရာ ပရလောကသားတွေ ရောက်လာတာ ဘယ်ဆန်းပါတော့မလဲကွာ... ”

“ဒီဓားမျိုးက သုံးတဲ့အခါ အစွမ်းထက်သလို မသုံးတတ်ရင်လည်း အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဓားမျိုးပဲ။ မြို့အုပ်က ဘာအကြောင်းနဲ့ လိုချင်တာလည်းတော့ မပြောတတ်ဘူး”

မြတ်စံကပြောသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ထွေထွေ ထူးထူး ဘာမှပြန်မပြောပဲ ကွမ်းအစ်အတွင်းမှ ကွမ်းယာနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ကွမ်းယာခြင်းကို အပြီးသတ်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်သည်။

“အစီအရင်ဓားတွေထဲမှာ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားလို့ပဲ အစွမ်းထက်တဲ့ ဓားမျိုးတွေ တခြားရှိသေးလားအဘ”

နီမောင်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အင်း.. ရှိသေးတယ်၊ ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားလို မိစ္ဆာဓာတ် ဖပါပေမယ့် သူနည်းသူဟန်နဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ အစီအရင်စားတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လိုစားမျိုးတွေလုပ်အဘ.. . .”

“စားတွေကတော့ အမျိုးမျိုးရှိတော့ ကိုးသင်္ချိုင်းသံနဲ့ လုပ်တော့ ကိုးသင်္ချိုင်းစား၊ သံသေနဲ့လုပ်တော့ သံသေစား၊ ဆေး ကုရာမှာ အသုံးပြုတော့ ဆေးစား၊ အင်းအစီအရင်နဲ့ ပြုလုပ် တော့ အင်းစား၊ မိုးကြိုးသွားနဲ့ရောစပ်ပြီးလုပ်တော့ မိုးကြိုးစား ဆိုပြီး ဝိသေသပြုပြီး နာမည်ပေးကြတဲ့ အစီအရင်စားတွေ အ များကြီးရှိကြတယ်၊ မင်းတို့လေးယောက်ကို သင့်တော်တဲ့ အစီ အရင်စားတစ်လက်စီ လုပ်ပေးဖို့တော့ ငါစိတ်ကူးထားပါတယ်”

ဟုပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်တို့မှာ ဝမ်းသာသွား ကြလေသည်။ စောထီးကတော့.. .

“အဘရယ် ကျွန်တော်တို့တော့ အစီအရင်စားတွေ ဘာတွေ လုပ်မပေးပါနဲ့၊ လုပ်ပေးချင်ရင်တော့ ဝိယသိဒ္ဓိစွမ်းတဲ့ ဆေးမျိုးလေးဘာလေးသာ လုပ်ပေးပါဗျာ.. . .”

ဟုပြောလိုက်တော့ ကျန်သူများက သဘောကျသဖြင့် ရယ်ကြလေသည်။

စောထီးက ကရင်လူမျိုးဖြစ်သဖြင့် စကားပြောလျှင် ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းပင် စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတတ်သူဖြစ်သော ကြောင့် ကျန်သူများက ဘာမှတော့ဝင်မပြောကြပေ။

ဦးဗန်ကောင်းကတော့ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြ သည်။

“ကိုယ်နဲ့ဘဝတလျှောက်လုံး လက်တွဲသွားမယ်လို့ ရည် စူးထားတဲ့သူကို ဘယ်တော့မှ ဆေးဝါးအကူအညီတွေနဲ့ မကြံ စည်ရဘူး၊ မေတ္တာနဲ့ပဲ ရအောင်ကြိုးစားရတယ်၊ ဆေးဝါးအကူ အညီတွေနဲ့ယူရင် လူကိုတော့ရမှာပေါ့၊ သူမေတ္တာကိုတော့ ဘယ် ရပါမလဲ။

ဥစ္စာစောင့်ကို ဆေးအပ်နဲ့စိုက်ပြီး ယူသလိုမျိုးလိုပေါ့၊ ဆေးအပ်ရှိတဲ့အခါသာနေပြီး၊ ဆေးအပ်မရှိတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုမေ့ ပြီး သူနေရာသူပြန်သွားမှာပေါ့။

ဝိယဆေးသုံးပြီးယူတော့လည်း ဆေးစွမ်းမပြယ်သေး ခင်သာ ကိုယ်နဲ့နေပြီး တစ်နေ့ဆေးစွမ်းပြယ်သွားတဲ့အခါ အမှန်း ကြီးမှန်းပြီး သူနေရာသူ ပြန်သွားမှာပေါ့”

ဦးဗန်ကောင်းစကားကြားတော့ စောထီးခမျာ မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် နားထောင်နေလေသည်။

“ဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်ရင် သူ မေတ္တာကိုသာ အရင်ရအောင်ကြိုးစား ပြီးရင်.. . ကိုယ့်ဘက်က လည်း ဘဝအတွက် ခိုင်မာအောင် ဆက်ပြီးကြိုးစားပေးနိုင်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်.. .”

ဟုပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ရအောင်ကြိုး စားပါတော့မယ် အဘယ်ရာ၊ ဝိယဆေးလည်း မလိုချင်တော့ပါ

ဘူး”

စောထီးစကားကြားတော့ ကျန်သုံးယောက် သဘော ကျစွာ ရယ်ကြပြန်သည်။ ကာလသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မြတ်စံကတော့ လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း လူ ငယ်များနှင့်နေသောအခါ ပျော်ပျော်ပင် နေတတ်သူဖြစ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ဒီ လောက်အားမငယ်ပါနဲ့၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အပျိုရှိရင် ငါကိုသာပြော နီးစပ်အောင်ငါအကူအညီပေးမယ်”

“အားကိုးပါရစေ အစ်ကိုကြီး မြတ်စံရယ်”

ဟု သုံးယောက်စလုံးက တပြိုင်နက်ပြောရာ ဦးဗန် ကောင်းပင် သဘောကျသဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးဗန် ကောင်း နီမောင်တို့လေးယောက်အကူအညီဖြင့် ကလေးမြို့အုပ် မင်း ဦးမင်းညိုအလိုရှိသော ကိုးသံချိုင်းသံဓားကို စတင်ပြုလုပ် လေသည်။

သံချိုင်းများတွင် သံရဲအောင်ရှာဖွေရဆောင်းကြစဉ်က စပြီး အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးများနှင့်တွေ့ကြရသည်။

ပရလောကသားတို့မှာ ၎င်းတို့နှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို အလွယ်တကူမပေးလိုကြပေ။ အထူးသဖြင့် အစိ အရင်ပြုလုပ်သော ကိစ္စများဆိုလျှင် ပိုမိုအနှောင့်အယှက်ပေး ကြလေသည်။

ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းမှာ ပန်းပဲအတတ်ပညာကို

ကျွမ်းကျင်မှုရှိသလို ဆေးဝါးအစိအရင်တို့မှာလည်း အစွမ်းထက် သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သံချိုင်းမှာရှိသော ဖုတ်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ ပြိတ္တာ စသည်တို့၏ အနှောင့်အယှက်ပေးမှုများကို ကောင်းစွာဖယ်ရှား တားဆီးနိုင်ပေသည်။

ကိုးသံချိုင်းမှ ဓားတစ်ချောင်းပြုလုပ်ရန်အတွက် သံများ လုံလောက်စွာရပြီးသောအခါမှာ ပန်းပဲပညာဖြင့် ဓားကို စတင် ပြုလုပ်လေသည်။

ပန်းပဲပညာဟုဆိုရာမှာလည်း အကြမ်းသုံးပစ္စည်းများပြု လုပ်ရာ၌ အရေးမကြီးလှသော်လည်း၊ အစိအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ရာ မှာတော့ များစွာအရေးကြီးသည်။

မီးအယူအဆ၊ ရေအယူအဆမှစပြီး အတိမ်းအစောင်း မခံပေ။ တစ်ချက်မှားလျှင် ပျက်သလို၊ မမြင်ရသော အနှောင့် အယှက်များကြောင့်လည်း မအောင်မြင်ပဲ ပျက်စီးခြင်းမျိုးလည်း ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် အစိအရင်ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ကြရာတွင် သစ္စာရှိသော တပည့်များ၊ အကူအညီပေးသူများရှိရန် အရေး ကြီးသလို စည်းအရံအတားများ ပြုလုပ်တတ်ရန်လည်း လိုအပ် လှပေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းအား အကူအညီပေးနေကြသော နီမောင် တို့ လေးယောက်ကတော့ သူ့အတွက် များစွာအားကိုးရသည်။

သစ္စာရှိသလို သတ္တိလည်းကောင်းကြသည်။

သရဲသဘက်များ လာရောက်ခြောက်လှန့်လျှင်လည်း မကြောက်ရွံ့ကြပေ။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့မသိသေးသော ကိစ္စများနှင့် ကြုံတွေ့လျှင်တော့ အခက်အခဲတွေ့ရသည်မျိုးလည်းရှိသည်။

ဓားပြုလုပ်ပြီး၍ ဓားဆေးရန် အစိမ်းသေသွေးရှာဖွေသောအခါမှာတော့ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံရသေးသည်။

အစိမ်းသေဆိုသည်မှာ သာမန်ရောဂါဖြစ်သဖြင့် သေဆုံးခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ သူတစ်ပါးသတ်၍သေခြင်း၊ အမြင့်မှ ကျသေခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာဖြင့်သေခြင်း၊ မြွေထိသဖြင့်သေခြင်း၊ မီးဖွားနိုင်၍သေခြင်း၊ ရေနစ် မီးလောင်၍သေသောသူကို အစိမ်းသေဟုခေါ်သည်။

ရောဂါဖြင့် သေသူကိုတွေ့ရသော်လည်း အစိမ်းသေသေသောမသာကိုတော့ တွေ့ရခဲသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားပုံလောင်းပြီးမှ အစိမ်းသေသွေးဖြင့်ဆေးရန် စောင့်ကြရသည်။

တစ်နေ့တော့ ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ကြရပေသည်။

သိမ်တောင်ရွာမှာ အင်းရွာနှင့် တဆက်တစပ်တည်းရှိနေသော ရွာပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဇန်ကောင်းတို့မှာ ဓားပုံလောင်းပြီးမှ အစိမ်းသေသွေးမရသေးသောကြောင့် ဓားမဆေးရပဲ စောင့်နေကြစဉ် တစ်နေ့တော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပေါ်လာလေသည်။

သိမ်တောင်ရွာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောထဲသွားရင်းမှ ခြောက်လှန့်ခံရသဖြင့် သေဆုံးသွားလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးနာမည်မှာ ခင်မေဖြစ်ပြီး အပျိုအရွယ် (၁၈)နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားတော့ နီမောင်တို့မှာ ဝမ်းမသာသင့်ပဲ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အဘရေ အစိမ်းသေသတင်းတော့ရပြီဗျ၊ သိမ်တောရွာမှာ ခင်မေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောထဲသွားရင်းနဲ့ သရဲခြောက်ခံရလို့ သေသွားတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ သရဲခြောက်ခံရလို့ သေတာဆိုတော့ အစိမ်းသေမဟုတ်လား”

ဦးဇန်ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီကောင်မလေးသွေးရရင် ဓားဆေးလို့ရပြီပေါ့”

နီမောင်စကားကြားတော့ ငမဲအောင်ကမေးသည်။

“ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်ထဲကလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ သေတဲ့သူရဲ့သွေးရအောင် ဘယ်လိုယူမလဲ”

ထိုအခါ စောထီးက...

“မင်းကလည်း အတော်အသေးတာပဲ... အလောင်းတို့မြေချပြီးတော့မှ သွားယူကြမှာပေါ့”

ဟုပြောရာ ငမဲအောင်က ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ပြလိုက်လေသည်။

“ကြောက်စရာကြီး”

“မင်းကြောက်ရင် မလိုက်ပဲနေခဲ့ပေါ့ကွာ..”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ခင်မေ၏ မိဘများက သရဲခြောက်သဖြင့် သေသော

သူဖြစ်သဖြင့် ကြာရှည်မထားဝံ့ကြပေ။

သို့ကြောင့် သုံးရက်သာထားပြီး အလောင်းကို သုဿန်

သို့ပို့ကာ မြေမြှုပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့မြေမြှုပ်ပြီး ညအချိန်ရောက်တော့ ထိုမြေပုံရှိသော နေရာသို့ လူတစ်စုရောက်လာကြသည်။ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ကျန် လေးယောက်တို့ပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

မီးရောင်ကို အခြားနေရာမှ လှမ်းမြင်ရမည်စိုးသော ကြောင့် မီးခွက်ကိုသံပြားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မီးအုပ်ဆောင်း အတွင်းသို့ ထည့်ကာ သယ်ယူလာကြသည်။

သိမ်တောင်သုဿန်ရောက်တော့ ခင်မေအလောင်း မြှုပ်ထားသော မြေပုံကိုရှာသည်။ နာမည်ရေးထားသော မှတ် တိုင်စိုက်ထားသောကြောင့် အလွယ်တကူပင်ရှာတွေ့ကြသည်။

မြေပုံတွေ့သောအခါ အပေါ်မှ ဖုံးအုပ်ထားသော သစ် ကိုင်းများကိုဖယ်ရှားကာ မြေပုံကိုတူးဖော်သည်။ မကြာသေးခင် က မြှုပ်ထားသော မြေပုံဖြစ်သောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ မတူးရဘဲ ခေါင်းတလားပေါ်လာလေသည်။ ခေါင်းပေါ်သည်နှင့် ဦးဗန် ကောင်းကိုယ်တိုင် ကျင်းထဲသို့ဆင်းကာ အဖုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟင်.. ဘယ်နှယ်ဟာလဲ”

အဖုံးဖွင့်သွားတော့ ဦးဗန်ကောင်းထံမှ ရေရွတ်သံ ပေါ်

ထွက်လာရာ နီမောင်တို့ပါ တွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြလေ သည်။

ခေါင်းထဲမှာရှိသော မိန်းကလေး အလောင်းက သေသူ နှင့်မတူပဲ အိပ်နေသူနှင့်တူနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဘ”

“ဒီမိန်းကလေးက တကယ်သေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား ထ”

ထိုစကားကိုတော့ နီမောင်တို့က အပေါ်မှကြည့်နေကြ ရသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောသာကြပေ။

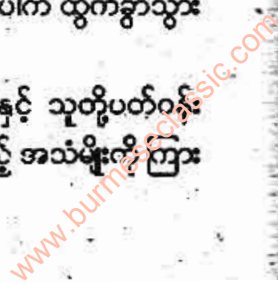
ထို့နောက် ဦးဗန်ကောင်းက စေခိုင်းသဖြင့် အလောင်း တို့ အပေါ်သို့မတင်ကြသည်။

ထိုသို့တင်တော့မှ သေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့မဟုတ်ပဲ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း သိရသည်။

အပေါ်သို့ရောက်လာသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ထိပ်ပြာချုပ်ကြီးကို လည်ပင်းမှာချည်ပေးလိုက်ပြီး အသင့်ပါလာ သော ဂမုန်းဆေးမှုအချို့နှင့် ဖြူးပေးလိုက်သည်။

အကယ်၍ အလောင်းတွင် သေသူ၏ဝိညာဉ်မဟုတ်ပဲ အခြားမိစ္ဆာဝိညာဉ်များ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေပါက ထွက်ခွာသွား စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

ဂမုန်းနတ်ဆေးနှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် သူတို့ပတ်ဝန်း ကျပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖြတ်ပြေးသွားသည့် အသံမျိုးကို ကြား ထိပ်ကြရသည်။

“ဝေါ...”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခင်မေမှာ မျက်လုံးပြန်ပွင့်လာသည်။ ၎င်းတို့အနီးမှာလူများကို တွေ့သောအခါ ကြောက်လန့်တကြားထထိုင်လာလေသည်။

“ကျ... ကျွန်မဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ”

“သုဿန်ရောက်နေတာလေ...”

ဦးဗန်ကောင်းက ပြောပြလိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့က မင်းကိုသေတွင်းထဲက ပြန်ထုတ်ပေးတဲ့ သူတွေပေါ့ကွာ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲပြောပြပါဦး”

ခင်မေက သူ့အနီးမှာရှိနေသော မြေကျွင်းနှင့် ခေါင်းတလားကိုကြည့်ရင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောပြလေသည်။

“တောထဲမျှစ်ချိုးသွားရင်း သရဲခြောက်ခံရလို့ သတိမေ့သွားလိုက်တာ... အဲဒီနားမှာရှိတဲ့ မည်းမည်းကောင်ကြီး ကျွန်မကိုယ်ထဲဝင်လာတာကိုပဲ သိလိုက်တယ်၊ နောက်တော့... ဘာမှမသိတော့ပါဘူး”

“အဲဒါ အပမိုတယ်လို့ခေါ်တယ်၊ တောထဲတောင်ထဲ သွားလာရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အနားမကပ်နိုင်တဲ့ ပရိတ်ကြီးလေးဘာလေး ဆောင်သွားမှာပေါ့...”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ခင်မေက အသံကတံ့ကရင်ဖြင့် မေးလေသည်။

“မင်းကိုသေတယ်ထင်ပြီး... မင်းအိမ်ကလူတွေက ဒီ သုဿန်မှာလာမြှုပ်ကြတာလေ၊ ငါတို့နဲ့ မတွေ့ရင်တော့ တကယ်သေရမှာပေါ့။ အခုတော့ သေရမယ့်ကံမပါသေးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကယ်မယ့်သူနဲ့တွေ့ပြီး အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် ရတယ်လို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ အမေမွေးတဲ့အသက်မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆရာကြီးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ဟုပြောဆိုကာ တွေ့သမျှလူလေးယောက်စလုံးကို ထိုင်တန်တော့နေလေတော့သည်။

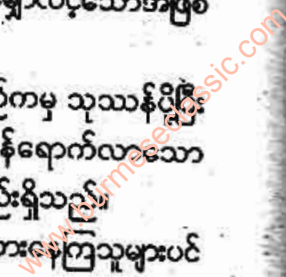
နီမောင်တို့အဖြစ်ကတော့ ငိုရမလိုရယ်ရမလိုအဖြစ်မျိုးပင်ဆိုရပေမည်။

အစိမ်းသေသွေးလိုချင်သဖြင့် အလောင်းဖော်တော့မှ အပမိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကယ်တင်ပေးရသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရလေသည်။

နောက်တော့ ညတွင်းချင်းပင် ခင်မေအား ၎င်းမိဘများ နေအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရာ အားလုံးမှာ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

ညကြီးအချိန်မတော်တွင် နေ့လည်ကမှ သုဿန်ပို့ပြီး မြေမြှုပ်ခဲ့သော ခင်မေတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာသောကြောင့်လည်း ကြောက်လန့်နေသူတွေလည်းရှိသည်။

ကြွေအန်ကစားနေကြသူများ၊ ဖဲကစားနေကြသူများပင်

ဖဲဝိုင်းသိမ်းပြီး ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်နေကြစဉ် ဦးဗန်ကောင်းက အကျိုးအကြောင်းမြောပြလိုက်တော့မှ လိမ့်ပတ်လည်သွားကြသည်။

နီမောင်တို့ အဖြစ်က အလိုရှိသောအစိမ်းသေသွေးကို မရလိုက်သော်ငြားလည်း မသေသင့်သူတစ်ယောက်၏ အသက်ကိုတော့ ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြရသည်။ ထိုအတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သစ်ပင်ပေါ်မှကျပြီး တကယ်သေသော အစိမ်းသေသွေးကို ရသဖြင့် ဓားဆေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဓားကိုလည်း ပြီးမြောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းဓားပြီးသောအခါ ကတိရှိထားသည့်အတိုင်း ကလေးမြို့၊ မြို့အုပ်ဖြစ်သူ ဦးမင်းညိုထံသို့ သူကြီးဦးမင်းဒင်မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

အနု (၅)

ကိုးသင်္ချိုင်းဓားနှင့်ပရုလောကသားများ

ကလေးမြို့၊ မြို့အုပ်မင်း ဦးမင်းညိုမှာ အသက်(၅၀) တော်အရွယ်ခန့်သာရှိပေသေးသည်။

အသာညိုညို၊ အရပ်ကထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဥပတိရုပ်ရည်ကတော့ သိပ်မကောင်းလှပေ . . .။

မျက်နှာဖြူအရာရှိများနှင့် တွေ့ရသည့်အခါမျိုးမှလွဲပြီး ဝမ်းဝယ်မှာ ကွမ်းကိုမပြတ်ထည့်ကာ ဝါးနေတာတည်း။

ကလေးမြို့တစ်နေရာတွင် တောင်ကုန်းများရှိပြီး မြို့စွန်
ဘက်တစ်နေရာတွင် အစိုးရအရာရှိများနေထိုင်သော အိမ်ကြီး
များကို သီးသန့်ဆောက်ပေးထားသည်။ နှစ်ထပ်ဖြစ်သော်လည်း
အောက်ထပ်ကတိုက်ခံဖြစ်ပြီး အပေါ်က ပျဉ်ကာပြီး အနီရောင်
အုတ်ကြွပ်ပြားများ မိုးပေးထားသည်။

လေးဖက်လေးတန် တံခါးဝင်ပေါက်များရှိပြီး အိမ်တွင်း
ကကျယ်သည်။ အပေါ်ထပ်ရောအောက်ထပ်ပါ အခန်းအတော်
များများ ရှိသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို
အုတ်တံတိုင်းများဖြင့် ခြံခတ်ထားပြီး သစ်ပင်ဝါးပင်များလည်း
ရှိကြလေသည်။

မြို့ပိုင်မင်းနေသော အိမ်ဖြစ်သောကြောင့် ခြံပေါက်ဝ
တွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်နှင့်၊ အိမ်ပေါက်ဝ၌ ပုလိပ်တစ်ယောက်
တို့ အစောင့်ချထားသည်။ အိမ်ကြီးပေါ်မှာတော့ လူဦးရေ သိပ်
မများပေ။ ဦးမင်းညိုနှင့် ဇနီးဖြစ်သူအပြင် သားတစ်ယောက်နှင့်
သမီးတစ်ယောက် တို့ရှိသည်။

သားဖြစ်သူက (၁၅)နှစ်ခန့်ရှိနေပြီး သမီးဖြစ်သူမှာ (၁၂)
နှစ်အရွယ်လောက်သာ ရှိပေသေးသည်။

နောက်ဘက်ခန်းမှာတော့ ထမင်းချက်လင်မယားနှစ်
ယောက်အပြင် ကလေးနှစ်ယောက်ပါရှိသဖြင့် သီးခြားအဆောင်
တစ်ခုမှာပင်ထားသည်။

တစ်နေ့တော့ ဦးမင်းဒင်ရောက်လာပြီး မြို့အုပ်မင်းအလို

ရှိသော ဓားတစ်လက်လာပို့ပေးလေသည်။

“မြို့အုပ်မင်း အလိုရှိတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းစား ပြုလုပ်တာ
ပြီးလို့လာပို့ပေးတာပါ”

• ဦးမင်းညိုမှာ သူ့အလိုရှိသော ဓားရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ
များစွာဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အခုလိုဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ခင်
ဗျားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲဗျာ . . .”

ထိုစကားကြားတော့ ဦးမင်းဒင်မှာ များစွာကျေနပ်ဝမ်း
သာသွားမိလေသည်။ မြို့အုပ်ထံမှ ထိုကဲ့သို့သောစကားတစ်ခွန်း
ကြားရသည်မှာ စပီးဆယ်တင်းရသည်ထက်ပင် ပိုပြီးဝမ်းသာ
စရာကောင်းပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ မြို့အုပ်မင်းတို့အလိုရှိတာ မှန်
သမျှ ရအောင်ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါပဲ၊ နောက်လည်း လိုတာ
ရှိရင် မှာသာမှာပါ”

ဟု လောကွတ်စကားထပ်ပြောလေသည်။

“ဒါကြောင့် အဲဒီဘက်မှာတော့ အကြောင်းကိစ္စရှိရင်
ခင်ဗျားကိုပဲ အားကိုးနေရတာပဲ”

“အခုလို စကားမျိုးကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါတယ် မြို့
အုပ်မင်း၊ လယ်မယ့်နှစ် သူကြီးရွှေပွဲရောက်တဲ့အခါမှလည်း ကျွန်
တော့်အတွက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

အခွင့်အရေးရခိုက်တွင် လိုသောကိစ္စကို ဖာစ်ခါတည်း
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အတွက်ရော သခင်ကြီးတွေအတွက်ပါ။ အားကိုးရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တခြားလူတွေက ခင်ဗျားလောက် ဘယ်အားကိုးရပါ့မလဲ”

“အမှန်ပါပဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ဦးမင်းဒင်မှာ သွားမစေ့နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“နောက်တစ်ခါ သူကြီးရွေးရင်လည်း ခင်ဗျားမှလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရစေရပါဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမလုပ်နိုင်တော့မှသာ တခြားသင့်တော်တဲ့သူကို စဉ်းစားရင် စဉ်းစားရမယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ မြို့အုပ်မင်းရယ်၊ အားကိုးပါရစေဗျာ... နောက်အကြောင်းရှိရင်လည်း ကျွန်တော်ကို ခိုင်းစေပါဗျာ...”

ဟုပြောဆိုပြီးနောက် ဦးမင်းဒင်လည်း စိတ်ပေါ့ပါးသွားသောအမူအယာဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

သူပြန်သွားတော့မှ ဦးမင်းဒင်က စားပွဲပေါ်မှာချထားသောစားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါလိုချင်တဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းစားတော့ရပြီ၊ ဒီဇားမျိုးကရဖို့ မလွယ်လှဘူး၊ ဒီဇားရှိရင် အမှောင့်ပယောဂတွေလည်း မကပ်နိုင်ဘူး၊ ရန်သူတွေလည်း ကြောက်ကြတယ်၊ လူကြီးတွေပြောသံကြားတာတော့ ဒီဇားမျိုးရှိရင် သေနတ်တောင် မီးမကူးဘူးလို့ ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ နောက်မှစမ်းကြည့်ရမယ်”

ထိုသို့တွေးရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။

“ဒီဇားမျိုးက အစီအရင်စားဆိုတော့ သူ့မှာသုံးစွဲရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေရှိတယ်၊ သူ့စည်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာမှ အန္တရာယ်ကင်းမယ်လို့ပြောကြတယ်၊ ဘယ်လိုစည်းကမ်းချက်တွေလည်း မသိဘူး၊ သူကြီးကလည်း ငါ့ကိုဘာမှပြောမသွားဘူး”

ထိုသို့တွေးမိသောအခါ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်အချို့ပင် ဝင်လာလေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှာချထားသော စားကို ကောက်ယူပြီး စားအိမ်မှ ချွတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စားကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများပင်ထသွားလေသည်။

စားသွားအရှည်မှာ နှစ်ပေခွဲခန့်ရှည်ပြီး၊ အရိုးမှာ တစ်ထွာခန့်ရှိသည်။ စားရွက်ပါးပြီး အလယ်တွင် ဖျော့ကြောင်း (သွေးစီးကြောင်း) ပါသည်။ သံအရောင်မှာ အခြားစားများနှင့်မတူပဲ နီညိုရောင်သမ်းနေလေသည်။

ဦးမင်းညိုက စားကို စားရိုးမှကိုင်ကာ အသေအချာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်ပူးကပ်လာသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာလေသည်။

စားကိုင်ထားသောလက်မှာလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။

“ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟုစိတ်ကိုပြန်ထိမ်းသော်လည်းမရပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသလို လက်တွေမှာလည်း တ

ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ သို့ကြောင့် ဓားကို ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်သည် မရတော့ပေ။

လက်တုန်နေသောကြောင့်လား၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်ပေလော မပြောတတ်တော့ပေ။

ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ဓားပြန်သွင်းရာ မဝင်ပဲရှိနေလေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ဓားကို ဖိပြီးထည့်သွင်းလိုက်ရာ ချော်ထွက်သွားပြီး ဓားအိမ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖြတ်သွားလေတော့သည်။

ဓားမှာပြတ်လှသဖြင့် ထိချက်များသွားရာ ဒဏ်ရာမှ သွေးများထွက်လာသည်။ ထိုသွေးများက ဓားသွားတစ်ခုလုံး စွန်း ပေသွားလေသည်။

နောက်တစ်ခါ ဓားကို ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်သောအခါ အလွယ်တကူပင်ထည့်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ဦးမင်းညိုမှာ ဓားထိသွားသောလက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ထားပြီး ဇနီးဖြစ်သူအား ခေါ်ပြီး ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းခိုင်းရလေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူက ဒဏ်ရာကိုမြင်သဖြင့် မေးသော်လည်း အမှန်အတိုင်း မပြောပဲထားလေသည်။

ထို့နောက် ဓားကို အောက်ထပ်မှာရှိသော ဝီရိတစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

ညအချိန်ရောက်တော့လက်မှ ဒဏ်ရာမှ မသက်သာပဲ တဖျင်းဖျင်းနှင့် ဓားဆိပ် သံဆိပ်တက်နေသောကြောင့် စောစော

ပင်အိပ်ယာဝင်လေသည်။

၎င်းတို့အိပ်သောအခန်းများမှာ အပေါ်ထပ်၌ရှိကြလေသည်။ အောက်ထပ်တွင် ထမင်းချက်လင်မယားနှင့် မိသားစုလေးယောက်သာအိပ်ကြသည်။

ညအချိန်ရောက်တော့ ဦးမင်းညိုတစ်ယောက် ဆေးသောက်ပြီးအိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုမြင်မှက်လေသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ...။

ဓားတွင် စွန်းနေသော သွေးများကို သရဲတစ်ကောင်က လျှာဖြင့် လာလျှက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

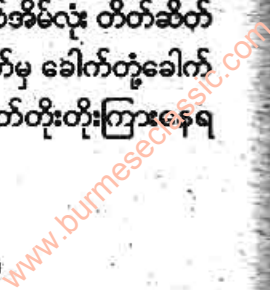
သို့ကြောင့် ပြန်နိုးလာသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အဝေးမှခေါက်လိုက်သော နာရီသံချောင်းသံ (၁၂)ချက်ကိုပင် သဲ့သဲ့ကြားရလေသည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ ဦးမင်းဒင်တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက သမီးနှင့်အတူအိပ်ပြီး၊ သားဖြစ်သူက သီးသန့်တစ်ခန်းမှာနေသည်။

အိပ်ပျော်ရာမှ ပြန်နိုးလာတော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခေါက်တံခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည့် ခြေသံကိုတော့ ခတ်တိုးတိုးကြားနေရသည်။

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်...”

မိမိအိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် သွားလာနေသော
ခြေသံထင်မှတ်သဖြင့် နားစွင့်ကြည့်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါး
ခေါက်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်. .”

ထိုအသံကြောင့် အိပ်နေရာမှထသွားပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

အပြင်ဘက်တွင်ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ဘယ်သူမှလည်း
မရှိပေ။

သို့သော် တစ်ခုတော့ထူးခြားသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်
တော့ လှုပ်ခတ်သွားသောလေကြောင့် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဦးမင်းညိုက အပြင်ဘက်ထွက်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ
မတွေ့ရပေ။ အခြားမိသားစုများရှိနေကြသော အခန်းတို့မှာ
လည်း တံခါးပိတ်ထားကြကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ
ကြသည်။

သို့ကြောင့် ဇဝေဇဝါနှင့် အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ထားလိုက်
သည်။ နောက်တော့. . အိပ်ဆေးတစ်လုံးသောက်ပြီး အိပ်ရာ
မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဘာမှမသိတော့ပေ။

ကိုးသင်္ချိုင်းဓားကိုလည်း အောက်ထပ်ပီရိုအတွင်းမှာပင်
ထားမြဲထားလေသည်။

နောက်ညရောက်တော့လည်း အခန်းအပြင်ဘက်မှ

အခြေသံများကြားရခြင်း၊ တံခါးလာခေါက်သောအသံများကို
ကြားရပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စိတ်ထင်၍ မဟုတ်တော့ပဲ အသေ
အချာပင် ကြားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ရှုပ်. . ရှုပ်. . ရှုပ်. .”

ပထမတော့ ခြေသံကြားရသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခန်းတံခါးလာခေါက်သော အ
သံကို ကြားရပြန်သဖြင့် အိပ်ယာနံဘေးမှာထားသော ခြောက်
လုံးပြုနေသေ့နှင့် သုံးထောင့်ထိုး လက်နှိပ်မီးတစ်လက်ကို အ
ဆင်သင့်ကိုင်ပြီး အခန်းတံခါးရှိသောနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး
ဖွင့်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါလည်း အပြင်မှဝင်လာသောလေကြောင့်. .
ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းအပြင်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိ
ပြန်ပေ။ သို့သော် လှေခါးရှိရာဘက်သို့ လျှောက်သွားသော ခြေ
သံလိုလိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်မှာ မီးမရှိပေ။ အပြင်ဘက်မှဝင်လာသော
မီးရောင်ကြောင့်သာ ဝိုးတဝါးမြင်နိုင်လေသည်။

သူကြည့်သောအချိန်မှာပင်. . အပေါ်ထပ်လှေခါးမှ
အောက်သို့ဆင်းသွားသော လူတစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို
ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ပထမတော့ မိမိအိမ်မှ ထမင်းချက်ကုလား အပေါ်
ထက်လာသည်ဟုထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က
မတူပေ။ သို့ကြောင့် သေနတ်တစ်ဖက်၊ လက်နှိပ်မီးတစ်ဖက်
တိုင်ကာ လှေခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

လှေခါးထိပ်ရောက်တော့ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွား
သော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူပါဆင်းလိုက်
လာသည်။

အောက်ထပ်မှာ မီးရောင်မရှိသောကြောင့် မှောင်မည်း
နေသည်။ အပြင်ဘက် ဆင်ဝင်အောက်မှာတော့ ပုလိပ်တစ်
ယောက်ရှိပြီး ၎င်းနေရာမှာ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေသောကြောင့်
အလင်းရောင်ရှိနေရာ ထိုအလင်းရောင်အချို့က မှန်တံခါးချပ်
များမှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ ရောက်နေလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် ဓားရှိနေသော
စီရိုရှေ့တွင် သူ့ဘက်သို့ ကျောပေးရပ်နေသော လူတစ်ယောက်
ကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားကာ သေ
နတ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါအိမ်ထဲဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ
ဒီဘက်လှည့်လိုက်စမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရပ်နေသူက တဖြည်းဖြည်းနှင့်
သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“အောင်မယ်လေး၊ ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးပါလိမ့်”
ရပ်နေသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ ကြောက်စရာ

ကောင်းသော သရဲမျက်နှာမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

“မင်း... မင်း...”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ ဖြစ်နေစဉ် ထိုသူထံမှအသံ
ထွက်လာသည်။

“ငါက သစ်ပင်ပေါ်ကကျသေတဲ့ အစိမ်းသေပဲ... ငါ
သွေးနဲ့ဓားဆေးထားမှတော့ ဒီနေရာကို ငါလာလို့ရပြီပေါ့”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဦးမင်းညိုလည်း လက်ထဲမှပါလာ
သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ပစ်ချလိုက်
လေသည်။ သို့သော်... ကျည်ကမထွက်ပေ။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... အစိမ်းသေသရဲကို သေနတ်နဲ့
ပစ်လို့ မရဘူး၊ ကိုးသချိုင်ခားနဲ့ခုတ်မှ ကြောက်တာ...”

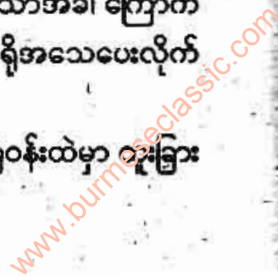
ထိုသို့ပြောပြီးနေရာမှာတင် ဖျပ်ခနဲ ပျောက်သွားလေ
တော့သည်။

ဦးမင်းညိုလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဟိုဟို
ဒီဒီကြည့်တော့ည်း ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးပေါက်မှာ စောင့်နေသော ပုလိပ်မှာ ဆေးခြောက်
နှင့်မှိုန်းပြီး ဇိမ်ကျနေရာမှ ဦးမင်းညိုကိုမြင်သောအခါ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထလာပြီးနောက် အရိုအသေပေးလိုက်
လေသည်။

“ညဘက်ကို ငိုက်မနေနဲ့ အိမ်ထဲ၊ ခြံဝန်းထဲမှာ တူးခြား
ခွဲမိမို့ ဝရုစိုက်ပြီးကြည့် ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မြို့အုပ်မင်း”
ထို့နောက် ဦးမင်းညိုမှာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားရာ အစောင့်
ပုလိပ်မှာ ဇဝေဇဝါဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိစ္စကထိုမျှနှင့် မပြီးပေ။

နောက်ညများမှာလည်း ဦးမင်းညိုအဖို့ ထိုကဲ့သို့သော
ခြောက်လှန့်မှုများနှင့် ထပ်မံကြုံတွေ့ရလေသည်။

လူခြေတိတ်သွားသော အချိန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ကြီး
ပေါ်မှာ သွားလာနေသော ခြေသံများကြားရခြင်း၊ တံခါးခေါက်
သံများကြားရခြင်း၊ ညည်းညူသံ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားပြောသံများကိုပါ ကြားလာရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အသံများကြားရခြင်းမှာလည်း အခြားနေရာ
များမှ မဟုတ်ပဲ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားထားသော ဗီရိုတစ်စိုက်မှပင်ဖြစ်
လေသည်။

“ခါတိုင်းက ဒီအိမ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မရှိပါဘူး။
ဒီဓားရောက်လာတော့မှ သူတို့လည်း ရောက်လာကြတာဖြစ်မယ်
ထင်တယ်။ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ဓားကို အပေါ်ထပ်နေရာ
ရွှေ့ထားကြည့်မယ်”

ဟု စိတ်ကူးပြီး ကိုးသင်္ချိုင်းဓားကို အပေါ်ထပ်တစ်နေ
ရာသို့ရွှေ့ထားလေသည်။

ထိုရက်အတွင်းမှာတော့ ဦးမင်းညိုတစ်ယောက် ဂဏှာ
မငြိမ်ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှရင်က
မေးသည်။

“ကိုမင်းညို ရှင်ညဘက်တွေ အိပ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ တစ်နေ့နီးလို့ နားစွင့်ကြည့်တိုင်း အပြင်ဘက်
မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေသံတွေကြားရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားလေ
သည်။

“နောက်ပြီး တစ်နေ့ညကလည်း တော့သား မောင်မြ
ပေ အပေါ်အပါးသွားဖို့ အောက်ထပ်ဆင်းသွားတော့ ဧည့်ခန်းက
ဗီရိုရှေ့မှာ မည်းမည်းကြီးထိုင်နေတာတွေ့လို့ အပေါ်ထပ် ပြန်
တက်ပြေးလာရတယ်”

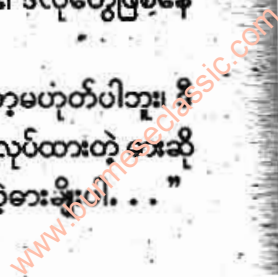
ထိုအကြောင်းများကိုတော့ ဦးမင်းညိုမသိပေ...။

“သရဲခြောက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု အရေးမကြီးသော အမူအယာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်
လေသည်။

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အရင်ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ မကြားမိပါ
ဘူး။ အခုဆိုရင် ကလေးနှစ်ယောက်တောင် အဖော်မပါပဲနဲ့
အောက်ထပ် မဆင်းခုံသလောက်ဖြစ်နေကြပြီ။ ကျွန်မအထင်
တော့ ဟိုဓားကြီးအိမ်ပေါ်ရောက်လာလို့များ။ ဒီလိုတွေဖြစ်နေ
တာလို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဓားကြောင့်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ
အာက သာမန်ဓားမဟုတ်ပါဘူး။ အစီအရင်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဓားဆို
တော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုဘောင် နိုင်တဲ့ဓားမျိုးပါ...။”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်လှရင်လည်း နောက်ထပ် ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။ ဦးမင်းညိုအဖို့တော့ ဓားကို အိမ်ပေါ် တင်ထားတော့မှ နောက်ထပ်ပြဿနာနှင့် ထပ်မံကြုံတွေ့ရလေ သည်။ ၎င်းဓားကိုထားသောနေရာမှာ ခေါင်းရင်းဘက်မှာရှိ သော စင်တစ်စင်ပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဦးမင်းညို နဲ့သွားနေစဉ် သားဖြစ်သူ မောင်မြဖေက ထိုဓားကိုမြင့်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ဓားကိုယူကာ ဓားအိမ်မှချွတ်ကြည့်လေသည်။

ဓားလက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ခုတ်ချင်ထစ်ချင်စိတ် များဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အပေါ်ထပ်တစ်နေရာမှာ အိပ်နေသော အိမ်မွေးကြောင်တစ်ကောင်ကို ခုတ်သတ်လိုက်ရသည်။

ဓားကိုသွေးစွန်းသွားတော့ စိတ်ပြန်ငြိမ်သွားသဖြင့် ဓား ကိုသူ့ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး မူလနေရာမှာ ပြန်တင်ထားလိုက် လေသည်။

ဦးမင်းညို နဲ့မှပြန်ရောက်လာပြီး ထိုအကြောင်းကိုသိ သောအခါ ထိုဓားကို အပြင်မှာ မထားဝံ့တော့သဖြင့် ၎င်းနေ သော အခန်းတွင်းသို့ထည့်ကာ ကုတင်အောက်သွင်းထားရလေ သည်။

ညအချိန်ရောက်တော့မှ ပြဿနာက ပိုဆိုးလာလေ တော့သည်။ ညဦးပိုင်းအချိန်က အလုပ်ပင်ပန်းလာသောကြောင့် အရက်သောက်ပြီး အိပ်ယာဝင်သည်။

လက်မှဓားထိထားသော ဒဏ်ရာကလည်း မသက်သာ

သေးသောကြောင့် ဆေးသောက်ရပြန်သဖြင့် စောစောပင် အိပ် ပျော်သွားလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က လာနှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ပြန်နှိုးလာလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတစ်နေရာမှာ မတ်တပ်ရပ်နေ သော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။

ဆံပင်ရှည်များက မျက်နှာပေါ်ကျနေသဖြင့် မျက်နှာကို တော့ မမြင်ရပေ။ မီးနေသည်အနံ့များတော့ ရနေသည်။

“နင်ဘယ်သူလဲ ဒီကိုဘာကြောင့်လာတာလဲ”

ဦးမင်းညိုက အရက်မူးမပြေသေးသောအသံဖြင့် လှမ်း မေးလိုက်သည်။

“ငါက မီးမဖွားနိုင်လို့ သေတဲ့အစိမ်းသေပဲ၊ ငါ့ဆံပင်တွေ နဲ့ ဒမင်းကိုပတ်ထားမှတော့ ဒီနေရာကို ငါလာလို့ ရပြီပေါ့”

ဟုပြောသံကြားလိုက်သောအခါ ပထမသေနတ်ဖြင့် ဖစ်ဖို့စိတ်ကူးသေးသည်။

နောက်မှ ပထမသံရဲပြောသွားသော စကားကို သတိရ ထိုက်သဖြင့် ကုတင်အောက်မှာထားသော ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကို ဆုတ်ယူပြီး၊ ဓားအိမ်မှ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ကုတင်ခြေရင်းမှာရပ်နေသော မိန်းမကတော့ ကြည့်နေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမင်းညိုမှာ အရက်မူးသောအရှိန်မပြေ သေးပေ...။

“ဒီလိုလာမှတော့ နင့်ဆံပင်ပါတဲ့ဓားနဲ့ပဲ နင့်ကိုပြန်သတ်

ရတော့မှာပေါ့... ”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကုတင်ခြေရှင်းမှာရပ်နေသော

မိန်းမကို ခုတ်သင်္ဃာ

သို့သော် လူကိုမထိပဲ ကုတင်တိုင်ကိုသာထိပြီး တီခနဲ ပြတ်ကျသွားသည်။

ထိုမိန်းမက တစ်နေရာရောက်သွားပြန်သဖြင့် လိုက် ခုတ်ပြန်ရာ လူကိုမထိပဲ အခန်းတွင်းမှာရှိသော ပစ္စည်းများကို သာ ခုတ်မိသဖြင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ ပြိုလဲကုန်လေတော့သည်။

ထိုအသံများကြောင့် အခြားအခန်းများမှာ အိပ်နေသော မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်နီးလာသည်။

အောက်ထပ်မှာရှိသော ထမင်းချက်လင်မယားနှင့် အ စောင့်ပုလိပ်ပါ သေနတ်ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လာ ကြလေသည်။

“မြို့အုပ်မင်း.. မြို့အုပ်မင်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုမင်းညို.. ကိုမင်းညို တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ထိုသို့အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြစဉ် ပိတ်ထားသောတံခါး က ‘ဝုန်း’ခနဲပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးပေါက်ဝမှာတော့ ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားကိုကိုင်လျက် သားနှင့် ဦးမင်းညိုကိုတွေ့ကြရသည်။

၎င်းအခန်းတွင်းမှာပင် ဓားချက်ထိသောပစ္စည်းများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြိုလဲနေကြလေသည်။

“ကိုမင်းညို.. ကိုမင်းညို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သတိ ထားလေ.. ရှင့်လက်ထဲမှာ ဘာကြောင့်ဓားကိုင်ထားတာလဲ”

ဒေါ်လှရင်က မေးသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောပဲ အ ပြင်မှာရှိနေကြသူများကို စိမ်းစိမ်းပင်ကြည့်နေလေသည်။

သို့ကြောင့် အပြင်မှာရောက်နေကြသူတို့မှ ရွှေမတိုးဝံ ကြပ်နှင့် ရှိနေကြလေသည်။ ဒေါ်လှရင်ကတော့ လက်ထဲမှဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ဖို့ တဖွဖွပြောနေသည်။

ထိုအခါ ဦးမင်းညိုက ပုံမှန်မဟုတ်သော အသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ့ဓားက ဓားအိမ်ကချွတ်ပြီးရင် သွေးမစွန်းပဲနဲ့ ဓားအိမ် ထဲ ပြန်ထည့်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သေကြပေတော့”

ဟုပြောကာ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး တွေ့သမျှလူကို ဓား ဖြင့်ခုတ်လေသည်။ အနီးဆုံးမှာရှိသော ဒေါ်လှရင်ကို အရင်ထိ သည်။

ဒေါ်လှရင်ကိုဓားထိပြီး လဲကျသွားသည်ကိုမြင်တော့ ထွန်လူများလည်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဖရိုဖရဲထွက်ပြေးကြ သည်။ ပင်ကိုယ်အသိစိတ်မရှိတော့သော ဦးမင်းညိုကလည်း တွေ့သမျှလူကို လိုက်ခုတ်ရာ သေနတ်ကြီးတကားကားဖြင့် ပြေး နေသော ပုလိပ်ကို ထပ်ခုတ်မိပြန်သည်။

ပုလိပ်လည်း နေရာမှာလဲကျသွားသည်။

အော်ဟစ်သံ၊ ဆူညံသံများကြားသဖြင့် မြဝမှာအစောင့် တွနေသော ပုလိပ်က အိမ်ဘက်သို့ပြေးလာသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှဆင်းပြေလာသော လူများကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်မှစားကိုင်ပြီး ပြေးလိုက်လာသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မြင်ရုံနှင့် မြို့အုပ်ဦးမင်းညိုမှန်းသိရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ထိုသို့တွေးတောနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှဆင်းပြေလာသူများက သူ့အနီးသို့ရောက်လာကြသည်။

“အသက်မသေချင်ရင် မြန်မြန်ပြေးတော့”

ဟုတစ်ယောက်ကလှမ်းပြောသွားသေးသည်။

သို့သော် ထိုပုလိပ်က မပြေးဘဲ သေနတ်ကိုအဆင်သင့်ကိုင်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်နေလေသည်။

မကြာခင် လူစိတ်ပျောက်နေသော ဦးမင်းညိုက ပုလိပ်ကိုမြင်သောအခါ လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်ခုတ်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။

“သေပေတော့”

“မြို့အုပ်မင်း.. မှားမယ်၊ မှားမယ် သတိထားပါ”

ဟုအော်ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် ဝင်လာသောဓားချက်ကို လွတ်အောင်ရှောင်ပေးရသည်။ အရှိန်လွန်သွားသော ဦးမင်းညိုက နောက်တစ်ကျော့ ဓားဖြင့်ခုတ်ရန် ပြေးလာသောအခါ ဓားချက်ကိုလွတ်အောင် မနည်းရှောင်လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအခါ ဦးမင်းညိုအရှိန်လွန်ပြီး လဲကျသွားရာ ဓားတခြား လူတခြား ဖြစ်သွားလေသည်။ လွတ်ကျသွားသော ဓားကို

ပြေးကောက်စဉ် အစောင့်ပုလိပ်လည်း မရှောင်သာတော့သဖြင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

သေနတ်သံနှင့်အတူ ဦးမင်းညိုမှာလည်း ဓားတခြား လူတခြားဖြစ်ကာ နေရာမှာလဲကျသွားလေတော့သည်။

အခြေအနေငြိမ်သက်သွားတော့ အပြင်ရောက်နေသူများက အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး အခြေအနေကြည့်ကြသည်။

ဦးမင်းညိုတစ်ယောက်ကတော့ သေနတ်ထိမှန်သော ဒဏ်ရာနှင့်ပင် သေဆုံးနေလေပြီ။

နောက်ပိုင်းတော့ အရေးပိုင်ကိုယ်တိုင် ထိုအမှုအား လေ့လာစစ်ဆေးပြီး သေနတ်ဖြင့်ပစ်သော ပုလိပ်အား အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းညိုနေရာကိုလည်း အခြားသင့်တော်သော လူတစ်ယောက်ကို ရွှေ့ချယ်ပြီး ခန့်ထားလိုက်သည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ ဦးမင်းညိုသေဆုံးသွားခဲ့ပြီး နောက်တွင် ၎င်းကိုင်သော ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကို မတွေ့ကြရတော့ပေ။ တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည့်အထင်နှင့် တစ်အိမ်လုံး နှစ်စပ်အောင်ရှာကြသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားမှာ ထူးဆန်းစွာပျောက်သွားပေတော့သည်။

အနု (၆)

သရဲမြောက်သောအိမ်အားဝယ်ယူခြင်း

ယခုနေ့သားမည့်အခန်းမှာတော့ နိမောင်တို့မိသားစု အင်းရွာသို့ရောက်လာကြပုံနှင့် ယခုနေထိုင်သောအိမ်ကြီးကို ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ရရှိခဲ့ပုံအကြောင်းများကို နေ့သားအောင် ပြပေးပါမည်။ နိမောင်တို့ မိသားစုမှာ ငါးယောက်ရှိသည်။ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးဘရိုနှင့် ဒေါ်ကွင်မေတို့အပြင် နိမောင်က အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည်။ အသက်(၂၅)နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ

ပြီး လူပျိုလူလွတ်ဘဝဖြင့် မိဘကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်သည်။

သူ့အောက်တွင် ညီတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်ရှိပြီး ညီဖြစ်သူ ရင်မောင်က အသက်(၁၈)နှစ်ခန့်ရှိနေပေပြီ။ ညီမဖြစ်သူနှင့်မေကတော့ (၁၅)နှစ်အရွယ်သာရှိပေသေးသည်။

နီမောင်တို့မိသားစုမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဇာတိဖြစ်ကြသော်လည်း ခေတ်ပျက်ကာလရောက်သောအခါ ရေကြည်ရာ မြစ်နုရာရှာဖွေရင်း အသိမိတ်ဆွေများက ခေါ်သဖြင့် အင်းရွာသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်စက အဆင်မပြေသော်လည်း နောက်ပိုင်းရောက်တော့ လူပျိုခေါင်းဆောင် မြတ်စံနှင့် ခင်ခင်ရာမှစပြီး အခြားလူများနှင့်ပါ သိက္ခမိတ်ဆွေခင်မင်ခွင့်ရလာရာမှ တဖြည်းဖြည်းနေသားကျလာပြီး အဆင်ပြေလာလေသည်။

မြတ်စံကတော့ သဘောမနောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝဖြင့် မိခင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူလည်းဖြစ်သည်။

မြတ်စံမှာ အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ဖက်မရှာခြင်းမှာ မိခင်ကြီးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မှာစိုးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

နီမောင်တို့ မိသားစုရောက်လာတော့ တခြားသူများက အကူအညီပေးနိုင်သော်လည်း မြတ်စံကတော့ အစစအရာရာ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးခဲ့လေသည်။

“နီမောင် ငါမင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ညီလေးတစ်ယောက် လိုခင်ပါတယ်။ ဒီရွာမှာနေကြတဲ့အခိုက်တော့ ငါတတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရာ”

“လောလောဆယ်တော့ ငါပိုင်တဲ့မြေမှာပဲ ယာယီထဲထိုးပြီးနေကြပေါ့။ နောက်တော့ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်နဲ့ သင့်တော်မယ့်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းနေပေါ့။”

ဟုပြောသဖြင့် ရောက်စက မြတ်စံခြံဝန်းထဲမှာပင် ယာယီထဲထိုးပြီးနေကြရသည်။ မိုးမကျသေးသောကြောင့် နေရတာ အဆင်ပြေသော်လည်း မိုးရာသီရောက်လာလျှင်တော့ သင့်တော်သောနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ကြရပေမည်။

အင်းရွာသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာသောအခါမှာတော့ အသိမိတ်ဆွေများလည်း တိုးပွားလာလေသည်။ ထိုအထဲတွင် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ နီမောင်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများဖြစ်လာကြလေသည်။

တစ်နေ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပြောကြသည်။

“နီမောင် မင်းက ဘယ်အလုပ်မျိုးတွေလုပ်တတ်သလဲ၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးတွေ ဝါသနာပါသလဲ”

“ဇိုးဇိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ဝါသနာပါပါတယ်။ ငါကတော့ထဝင်ပြီး အမဲလိုက်ရင်လည်း

ရတယ်၊ ရေထဲဆင်းပြီး ငါးဖမ်းရင်လည်းရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီအရပ်မှာက မြစ်တွေချောင်းတွေလည်းပေါတယ်၊ တောတောင်တွေကလည်း နေရာမလပ်အောင်ရှိတယ်၊ စိုက်ပျိုးစားသောက်ချင်ရင်လည်း မြေကွက်တွေရှိတယ်”

ဟုစောထီးကပြောသည်။

“ဒါအပြင် ဘာတွေရှိသေးသလဲ၊ ဝါတို့လာတုန်းက မြစ် ကမ်းမှ ဒလက်ကြီးတွေနဲ့ ရေတင်နေကြတာကရော ဘာအလုပ် လုပ်ကြတာလဲ”

“ရေတင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရေစီးအားနဲ့ ဒလက်တွေ လည်အောင်လုပ်ပြီး စပါးထောင်းတာ၊ ဆီကြိတ်လို့လည်းရတယ်၊ အဲဒါလည်း လုပ်နိုင်ရင်တော့ အိုးမကွာအိမ်မကွာ စီးပွားရေးလုပ် ငန်းတစ်ခုပဲ”

ငမဲအောင်စကားကြားတော့ နီမောင်က စိတ်ဝင်စား သွားလေသည်။

နီမောင်မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ စီးပွားရေး အခြေအနေကြောင့် ပညာကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မသင်ခဲ့ ရသော်လည်း မိမိကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဖြင့် တည်ထွင်လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာပါသည်။

သို့ကြောင့်ရေအားဖြင့် ဒလက်ကိုလည်စေကာ စပါး ထောင်း၊ ဆီကြိတ်၍ ရသောအလုပ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ် သည်။

“ငါလည်း အဲဒီအလုပ်မျိုးကိုလုပ်ချင်လိုက်တာ . . .”

“လုပ်လို့တော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေအရင်းအနှီး ရှိရတယ်၊ နေတဲ့အိမ်ကလည်း ချောင်းနဲ့နီးမှ လုပ်လို့ရတယ်ကွ”

“ငွေကတော့ သင့်တင့်သလောက်ပါလာပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် . . . အိမ်ဆောက်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ စောထီးက တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစား နေပြီးမှ မေးသည်။

“နီမောင် မင်း သရဲကြောက်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း . . . မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“တခြားကြောင့်မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အင်းချောင်းနဲ့နီး တဲ့ ကမ်းနံဘေးမှာ မင်းတို့မိသားစု နေလောက်တဲ့ အိမ်ကြီးတစ် လုံးရှိတယ်၊ ချောင်းစပ်နဲ့နီးတော့ ရေဒလက်လုပ်ချင်လည်းရ တယ် . . . ဒါပေမယ်”

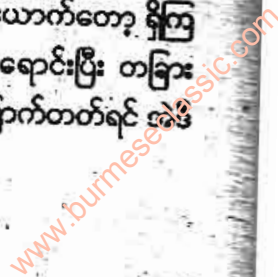
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအိမ်ကြီးက သရဲအတော်ကြမ်းလို့ ဘယ်သူမှ မနေ ဝံ့ကြဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူမှ မနေကြဘူးလား”

“ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးနဲ့ အဖွားကြီးနှစ်ယောက်တော့ ရှိကြ တယ်၊ သူတို့လည်း အိမ်ကိုရောင်းလို့ရရင် ရောင်းပြီး တခြား ပြောင်းချင်နေကြတယ်၊ မင်းတို့သာ သရဲမကြောက်တတ်ရင် အဲဒီ အိမ်ကြီးကတော့ အဆင်ပြေဆုံးပဲ”

“ငါသွားကြည့်ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါမလား.. တော်ကြာ..”

“ဖြစ်ပါတယ် ငါ သရဲမကြောက်တတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ သရဲခြောက်လာတော့လည်း သူနဲ့အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုပြီး နေတန်နေရမှာပေါ့.. ၊ အိမ်ဆောက်တယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဆောက်ပြီးသားအိမ်ကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ဝယ်လို့ရရင်တော့ ပို ကောင်းမှာပေါ့”

ဟုပြောသဖြင့် ဇောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက် က လိုက်ပို့ပေးကြလေသည်။

အင်းရွာမှာ ကလေးမြို့အောက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်ခြေ များသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိပြီး အများအားဖြင့်တော့ ချောင်းနှင့်နီးသောနေရာများမှာသာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြ လေသည်။

တောင်ခြေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တောနှင့်နီးသော နေရာ၌သော်လည်းကောင်း တစ်အိမ်ချင်း နှစ်အိမ်ချင်းခွဲပြီး မနေဝံ့ကြပေ။

ထိုသို့နေပါက တောတိရစ္ဆာန်များဖြစ်ကြသည့် ကျား၊ ဆင်၊ ဝက်ဝံစသော တိရစ္ဆာန်ကြီးများ မကြာခဏလာရောက် နှောင့်ယှက်ကြသဖြင့် အန္တရာယ်များလှသည်။

သို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ချောင်းနှင့်နီးသော ချောင်းနီးတလျှောက်မှာပင် ရွာတန်းဖွဲ့ပြီး လာရောက်နေထိုင်ကြ ခြင်းဖြစ်ကြလေသည်။

နီမောင်ကိုခေါ်ပြသော အိမ်ကြီးမှာ ရွာတန်းနှင့်တဆက် တည်းရှိသည်ဆိုသော်လည်း အစွန်ဘက်တွင် သီးခြားရှိနေ သည်။ ရှေ့ဘက်တွင် ချောင်းရှိပြီး အနောက်ဘက်တွင် တောင် ကုန်းနှင့် သစ်တောများရှိသည်။

ထိုအိမ်နှင့် မနီးမဝေးရောက်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် နီမောင်က အသေအချာကြည့်သည်။

အိမ်မှာ သစ်သားများအသုံးပြုလျက် ဆောက်လုပ်ထား သည်ဆိုသော်ငြားလည်း ကျွန်းသစ်ကောင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားခြင်းဖြစ်ကာ အတော်ပင်ကြီးသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်ပြီး အနောက် ဘက်တွင် တစ်ဆောင်တွဲထားလေသည်။ တစ်အိမ်လုံး ရေနံဆွေ များနေရာမလပ်အောင် သုပ်ထားသောကြောင့် အိမ်မည်းကြီး လိုဖြစ်နေသည်။

ချောင်းနှင့်နီးသောကြောင့် တံတားတစ်စင်းထိုးထား သည်။ နီမောင်တို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ညနေပိုင်းအချိန် ပင်ဖြစ်သည်။ တောတောင်ထူထပ်သည့် နေရာဒေသဖြစ်သော ကြောင့် မိုးမချုပ်သေးမီမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင် ခိုဝှမ်းများသမ်းနေချေပြီ.. . .

အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီး အခြေအနေကြည့်တော့ အိမ်ထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် ဘာမှမမြင်ရပေ။

“ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲ”
သူတို့ရပ်နေကြစဉ် အိမ်တွင်းမှ လှမ်းမေးသံကြားရ

သည်။

“ဒီအိမ်ရောင်းမယ်သတင်းကြားလို့ လာကြည့်တာပါ”
စောထီးကပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ကြလေ...”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် သုံးယောက်သား အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား
ကြလေသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အမှောင်ထဲမှာပင် ငုတ်တုပ်က
လေးတွေထိုင်နေကြသည့် အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးနှစ်ယောက်
ကို တွေ့ရသဖြင့် သင့်တော်သောနေရာမှာပင် သုံးယောက်သား
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့က ဒီအိမ်ဝယ်မှာလား”

အဘိုးကြီးကစမေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဝယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဒီအိမ်သတင်းကိုရော
တစွန်းတစ ခြားဖူးကြရဲ့မဟုတ်လား”

ကျန်နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် နီမောင်ကပါ
ခေါင်းညိတ်ပြရင်းမေးလိုက်သည်။

“အိမ်ရဲ့တန်ဖိုးကရော ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားသလဲ”

“ဈေးကတော့ သတ်မှတ်ထားတာမရှိပါဘူး။ ငါတို့က
ရောင်းချင်နေကြတာဆိုတော့ ဝယ်မယ့်သူပေးနိုင်မယ့် ဈေးနဲ့
ပဲရောင်းမှာပါ... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

အဘိုးကြီးက သူ့စကားသူသဘောကျသဖြင့် ကျီးတို့

ကျဲတဲသွားများနှင့်ပင်ရယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အနားမှာထိုင်နေသော အဖွားကြီးကပါ တစ်
ချောင်းနှစ်ချောင်းသာကျန်ကာ ရှေ့သို့ငေါထွက်နေသော သွား
များပေါ်သည်အထိ လိုက်ရယ်နေလေသည်။

“အဘိုးကြီးရေ... ကျုပ်တို့လင်မယားတော့ ကံကောင်း
လာကြပြီထင်ပါရဲ့၊ အိမ်ဝယ်မယ့်သူတွေကိုများ တော့စောင့်နတ်
တောင်စောင့်နတ်တွေက ဒီကိုပို့ပေးလိုက်တာပဲဖြစ်မယ် ထင်ပါ
ရဲ့နော်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

ငှင်းတို့နှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်ကို
ကြည့်ပြီး နီမောင်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာထိုင်နေသော အဘိုးကြီးနှင့် အဖွား
ကြီးနှစ်ယောက်တို့မှာ... လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုပင် ထင်မိလေ
သည်။

“ဒီလိုဖြင့် အဘတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်ဝယ်ပါ့မယ်၊ မနက်
တော့ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ယူလာပြီးပေးပါ့မယ်”

“ငါတို့လင်မယားက ယူစရာပစ္စည်း မရှိပါဘူး၊ မနက်
လင်းလို့ မင်းတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့ကထွက်သွားပေး
ခဲ့ပါပဲ...”

ထို့နောက် နီမောင်တို့သုံးယောက်လည်း ထိုအိမ်မှပြန်
ထွက်လာကြလေသည်။

“နီမောင်... မင်းဒီအိမ်ကို တကယ်ဝယ်မှာလား”

“ဝယ်ဖို့ပြောထားခဲ့ပြီးပြီလေ၊ မနက်တော့ အဖေတို့ကို

ပြောပြီး ရှိတဲ့ပိုက်ဆံယူလာပြီး တစ်ခါတည်းဝယ်လိုက်မယ်လေ၊
ငါတို့တော့ အဆင်သင့်တက်နေလို့ရတဲ့အိမ်ကို ရှိတဲ့ငွေနဲ့ရတာ
ဆိုတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။”

နီမောင်စကားကြားတော့ ကျွန်နှစ်ယောက်က စိတ်ပူ
ပန်သောအမူအယာဖြင့် ပြောကြသည်။

“ဝယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ သရဲ
ခြောက်လို့ မနေနိုင်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အခြေအနေတော့ ကြည့်နေရမှာပေါ့”

“မင်းသရဲခြောက်တာ မကြောက်ဘူးလား”

“ငါလည်း... သေသေချာချာ အခြောက်မခံရဖူးသေး
တော့ မသိသေးဘူး၊ တကယ်တွေ့တော့မှပဲ ဘယ်လိုဆက်လုပ်
ရမယ်ဆိုတာ အခြေအနေကြည့်ရမှာပဲ”

အိမ်ရောက်တော့ နီမောင်က အဖေနှင့်အမေကို အ
ကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“အဖေ ကျွန်တော်တော့ ရွာထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်
လာခဲ့ပြီ၊ မနက်ဖြန်ပိုက်ဆံပေးရမယ်”

ထိုစကားကြားတော့ တစ်အိမ်သားလုံး အံ့ဩသွားကြ
လေသည်။

“မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်လိုများ တွေ့ပြီးဝယ်ခဲ့တာလဲ”

ဦးဘရွှန်ကမေးသဖြင့် နီမောင်က အကြောင်းစုံ ပြောပြ
လိုက်သည်။

“အိမ်ကတော့ အိမ်ကောင်းပဲ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း

အဆင်ပြေမယ့်ပုံရှိတယ်... ဒါပေမယ့် သရဲခြောက်တယ်လို့
တော့ပြောကြတယ်...”

“သရဲကတော့ နေရာတကာမှာရှိတာပဲကွာ၊ ခြောက်ချင်
လည်းခြောက်မှာပဲ၊ ငါတို့မိသားစုနေလောက်တယ်ဆိုရင် ပြီး
တာပါပဲ၊ မနက်တော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ထားတဲ့ငွေ ချန်ထားခဲ့ပြီး
အိမ်ဆောက်ဖို့ထားတဲ့ငွေ ယူသွားပေါ့”

ဟု ဦးဘရွှန်ကခွင့်ပေးလေသည်။

ဒေါ်ကျင်မေကတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှဝင်မပြော
ပေ၊ ရင်မောင်နှင့် နှင်းမေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကတော့ အ
တွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်
စိတ်ဝင်စားနေကြဟန်ရှိပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းတော့... စောထီးနှင့် ငမဲ
အောင်တို့အပြင် မြတ်စံကိုပါခေါ် သွားလေသည်။ မြတ်စံကတော့
အံ့ဩနေလေသည်။

“သရဲခြောက်တယ်လို့သာ ပြောနေကြတာပါကွာ၊ အဲဒီ
အိမ်မပြောနဲ့ အနားကိုတောင် ဘယ်သူမှသွားဝံ့ကြတာမဟုတ်ပါ
ဘူး ဒီတော့... သူများပြောတာကိုချည်း ယုံကြည်လို့မဖြစ်ဘူး၊
ထက်တွေ့နေကြည့်မှပဲ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် သိရတော့မှာပဲ”

ဟု အားပေးစကားပြောသည်။

“ခြောက်တော့လည်း ခြောက်ပေါ့အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တေ့
တို့တော့ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ နေဖို့ရတော့ ပိုလှဲငွေကို
အနားအနီးတစ်ခု လုပ်လို့ရနိုင်တာပေါ့”

“မင်းတို့က သရဲတစ္ဆေတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူးလား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိညာဉ်လောက ပရလောက သားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အယုံအကြည်ရှိပါတယ်။ ရှိတယ်လို့လည်း လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ရင်တော့ မကြောက်ပါဘူး”

“ဒီလိုမှပေါ့”

“နောက်တစ်ခုက မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ဆုံးဖြတ်တာလည်း ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မယ်။ သရဲခြောက်တော့လည်း သူ့ဘာကြောင့် ခြောက်နေတယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါလည်း မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုပဲဟေ့”

မြတ်စံကတော့ လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် နီမောင်ပြောသမျှ သဘောအကျကြီး ကျနေပေတော့သည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ အိပ်ပေါက်ဝမှာ အထုပ်ကလေးများ နံဘေးမှာချကာ ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်နေကြသော အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ရသည်။

နီမောင်က အသင့်ထုပ်ယူလာသော ငွေများကို ၎င်းတို့နှစ်ယောက်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“နည်းတယ်များတယ်လို့လည်း သဘောမထားပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရပ်တစ်ပါးက ပြောင်းရွှေ့လာကြတဲ့ ဒုက္ခ

သည်တွေမို့ စုဆောင်းလာတဲ့ငွေကို ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ငွေထုပ်ကိုပေးတော့ အဘိုးကြီးက နီမောင်ပေးသော ငွေထုပ်ကိုလက်ခံယူသည်။

“ငါတို့လည်း ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ကြတော့လို့ ဒီအိမ်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပြီး တခြားသွားနေဖို့ စိတ်ကူးကြတာပါပဲ”

အဘိုးကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော အသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ မိမိတို့နေထိုင်လာခဲ့သော အဆောက်အဦတစ်ခုကို နှစ်ကြာသည်ဖြစ်စေ၊ မကြာသည်ဖြစ်စေ... စွန့်ခွာရတော့မည် ဆိုသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်။

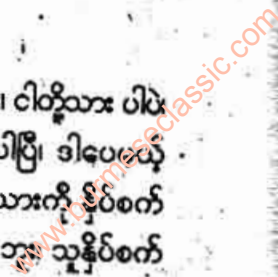
နီမောင်က သူတို့မသွားခင် သိလိုသော အကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။

“အဘတို့က ဒီအိမ်မှာ ဘာကြောင့်မနေချင်ကြတာလဲ”

“ဒီအိမ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆောက်ခဲ့တာပါပဲ။ မနေချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ အခုထိ သူတော်က ငါတို့လင်မယားကို ဒုက္ခ သေပြီးနှိပ်စက်နေလို့ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပြီး တခြားသွားနေကြဖို့ ဆုံးစားကြတာပါ”

“သူတော်ဆိုတာ အယ်သူပါလဲ”

“သူတော်ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့သား ပါပဲ။ သူတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ သေသွားတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အသက်ရှိနေတုန်းကလည်း ငါတို့လင်မယားကို နှိပ်စက် သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း မအေးဘူး။ သူနှိပ်စက်

တာကိုပဲ ခံနေကြရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဒါကြောင့် ငါတို့လင်မယားလည်း တစ်ရွာလုံးဘယ်သူ
တွေနဲ့မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ကြပဲ နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်
ကြာခဲ့ပါပြီ”

“သူက သရဲဘဝနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ ရှိနေတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်မှာပဲနေတယ်၊ နှင်ထုတ်လို့လည်း
မရဘူး၊ ဘယ်မှာလည်းမသွားဘူး၊ မင်းတို့ ဒီအိမ်မှာ နေရင်တော့
သူတော်နိုင်စက်တာကို ခံကြရလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊
သူက ဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့ သူနဲ့
အဆင်ပြေအောင် နေမယ်ဆိုရင်တော့ နေလို့ရကြမှာပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွား
ကြီးနှစ်ယောက်တို့မှာ မျက်ရည်ကလေး တစ်စင်းစင်းဖြင့် အထုပ်
ကလေးများ ကိုယ်စီဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့
သည်။

နိမောင့်တို့လည်း လောလောဆယ် မြင်ရကြားရသော
အခြေအနေနှင့်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ကြလေတော့
သည်။

အနား (၇)

ဦးမန်ထောင်းနှင့် ဘင်းစမ္မာစီအရင်များ

ရောင်းသွားသောအိမ်ပိုင်ရှင်များ ကိုယ်တိုင်ကပင် သရဲ
ခြောက်ပါသည်ဟု ပြောသွားသောအိမ်ကြီးမှာ သစ်ကောင်းများ
ဖြင့် ဆောက်ထားသောအိမ်ကောင်းတစ်လုံးပင်ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကဲ့သို့ ရှေ့နောက်နှစ်လုံးတူ ဆောက်
ထားပြီး အမိုးအကာများကိုတော့ တဆက်တည်းပြုလုပ်ထားလေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

အပြင်ဘက်မှာရေနံချေးများ ပိန်းနေအောင် သုပ်ထား
သော်လည်း အတွင်းမှာတော့ ပါးပါးသာသုပ်ထားလေသည်။

ကျွန်းသစ်ကောင်းများဖြင့် စိတ်ကြိုက်ဆောက်ထား
သောကြောင့် အရောင်ထွက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် တံခါးချပ်
ကြီးများမှာ ကျွန်းသစ်ကောင်းများဖြင့် ထုထည်ကြီးမားစွာ အခိုင်
အခန့်ပြုလုပ်ထားလေသည်။

အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သော
လှေခါးလည်းရှိသည်။ အောက်ထပ်မှာတော့ ဧည့်ခန်းနှင့် အိမ်
ခန်းတစ်ခန်းသာရှိပြီး နောက်ဘက်တွင် မီးဖိုဆောင်ခန်းရှိသည်။

ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံး နံရံမှာထောင်ထားသော
ကြောင့် ထိုအခန်းမှာပင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြဟန်ရှိလေ
သည်။

နီမောင်တို့လေးယောက်မှာ အဘိုးကြီးနှင့် အဖွားကြီး
တို့ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ဝင်ကာ အခြေ
အနေကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီဘက်မှာတော့ သူတို့လင်မယား အမြဲနေပုံရတယ်၊
ကြမ်းပြင်တွေလည်း ပြောင်နေတာပဲ၊ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အ
ဆောင်ဘက်သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု မြတ်စံက ပြောသည်။

သို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းတွင်းမှာပင်ရှိသည့် နောက်ဘက်သို့
ထွက်သည့် ကျွန်းတံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“တို့... ”

တက္ကသိုလ်နှင့် အသံမြည်သွားပုံမှာ ထိုတံခါးကို အသုံး
မပြုပဲနှင့်ထားသည်မှာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ
သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ နောက်ဘက်အဆောင်၏ အပေါက်
ဝသို့ရောက်သွားသည်။ ဒီဘက်မှထွက်ပေါက်သည် နောက်ဘက်
သို့ ဝင်ပေါက်ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဘက်အဆောင်မှာ မှောင်မည်းနေသည်။ တံခါး
ဖွင့်လိုက်သောအခါ အောက်သို့သိုး အနံ့တစ်မျိုး ထွက်လာလေ
သည်။ လေးယောက်သား ဝင်ပေါက်မှ တစ်ဆင့် နောက်ဘက်အ
ဆောင်သို့ ဝင်သွားကြသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးချပ်များရှိသော်လည်း ပိတ်ထား
သောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေလေသည်။

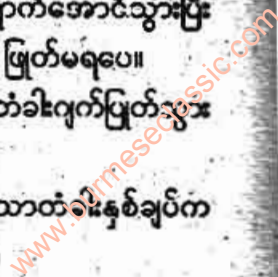
သူတို့အတွင်းရောက်သွားတော့ တစ်နေရာမှ တစ်နေ
ရာသို့ ဖြတ်သွားသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို ငိုတဝါးတွေ့လိုက်ရသည်။

နီမောင်က ပြတင်းပေါက်တံခါးချပ်များဖွင့်ရန် ထိုနေရာ
သို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုသို့လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် သူ
ရှေ့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တားဆီးနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှ ထင်
မိလေသည်။

သို့သော်လည်း တံခါးအနီးသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး
တံခါးငှက်ကို ဖြုတ်သည်။ တော်တော်နှင့် ဖြုတ်မရပေ။

အတန်ကြာအောင် ဖြုတ်တော့မှ တံခါးငှက်ပြုတ်သွား
သဖြင့် တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပွင့်သွားသောတံခါးနှစ်ချပ်က

လေတိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သူ့အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွား
လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

နီမောင်ပင် နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ မဟုတ်
ပါက မျက်နှာနှင့်တံခါးရွက် တိုက်မိတော့မည်။ မကျေနပ်သဖြင့်
နောက်တစ်ခါ တွန်းဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဝုန်း
ခနဲဖြစ်ကာ ပြန်ပိတ်သွားပြန်လေသည်။

“အထဲမှာ သူရှိနေတယ်...”

နီမောင်ကပြောလိုက်သည်။

“သူက ဒီတံခါးတွေကို မဖွင့်စေချင်လို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ပြန်
သာပိတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ...”

ဟု မြတ်စံကပြောသဖြင့် တံခါးလျက်များကို မူလအတိုင်း
ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေးယောက်သား ရှေ့ဘက်ဆောင်သို့ ပြန်
ထွက်လာကြပြီး ဝင်ပေါက်တံခါးကိုတော့ ပြန်ပိတ်ထားခဲ့လေ
သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ နီမောင်”

အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ငမဲအောင်တမေးသည်။

“သူရှိနေလည်း ဝယ်ပြီးမှတော့ နေရမှာပဲ”

“နေတာကတော့နေပေါ့။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်
မင်းမိသားစုတွေကိုတော့ မခေါ်နဲ့... ငါတို့ချည်း တစ်ညနှစ်ည
လောက်နေပြီး အခြေအနေသိတော့မှ ခေါ်တာပေါ့”

“ဒါလည်းကောင်းပါတယ်”

“ငါကတော့ အမေတစ်ယောက်တည်းမို့လို့ မင်းတို့နဲ့
လာနေမပေးတော့ဘူး။ မင်းတို့သုံးယောက်ဆိုရင် ရတယ်မဟုတ်
လား”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ စိတ်ချက်လက်ချက်သာပြန်
ပါ”

ထို့နောက်မှာတော့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် သုံးယောက်
သား ထိုအိမ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားကြလေသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ဓား၊ လှံ၊ ရေနံဆီမီးအိမ်၊ မီးခြစ် စသည်
တို့လည်း ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သည်နှင့် တောတောင်အရိပ်
များ၊ သစ်ပင်အရိပ်များကြောင့် မှောင်စပျိုးလာချေပြီ...။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့အဆောင်မှာပင် မနေ
ကြပဲ သရဲရှိသည်ဆိုသော အနောက်ဘက်အဆောင်၌ပင် ည
အိပ်ကြရန် တိုင်ပင်ထားကြလေသည်။

သူတို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ အိမ်ထဲတွင် အတော်
စင်မှောင်နေလေသည်။ သို့ကြောင့် ရေနံဆီမီးအိမ်ကို မီးထွန်းပြီး
စင်သွားကြလေသည်။

ပထမတစ်ခေါက်ရောက်စဉ်က အသေအချာမကြည့်ခဲ့
သော်လည်း ယခုတစ်ခေါက် ရောက်သောအခါမှာတော့ မီး
ရောင်ဖြင့် အိမ်တွင်းမှအခြေအနေကို အသေအချာကြည့်ရှုကြ
သည်။ အိမ်မှာ ရှေးအိမ်ကဲ့သို့ နှစ်ထပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်တွင် အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂများများ မရှိသော်လည်း အချို့တော့ရှိကြသေးသည်။ လူမနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခင်က သစ်လွင်တောက်ပမှုများဖြင့် ရှိခဲ့ဟန်တူသော ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့မှာ ဖဲ့ အလုံးလုံးဖြစ်နေကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှိ သည်။ ထိုတံခါးကိုဖွင့်ရန်ကြိုးစားကြည့်တော့ မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာက ရှေ့မှဟန်တားထားသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

နီမောင်သည် အယူသီးတတ်သူ၊ ကြောက်ရွံ့တတ်သူ တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း ပိတ်ထားသော အခန်းကိုဖွင့်ဖို့ရန်တော့ စိတ်ပါတော့သလို ဖြစ်လာလေသည်။ သို့ကြောင့် မဖွင့်တော့ပေ။

နောက်တော့... သုံးယောက်သား နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီးကြည့်ကြသည်။

နောက်ဖက်မှာတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမရှိတော့ ပဲ မီးဖိုချောင်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော အဆောင်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်သုံး ပရိဘောဂပစ္စည်းအချို့သာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာလည်း အသုံးမပြုပဲထားခဲ့သည်မှာ နှစ် အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖဲ့အလိမ်းလိမ်း ဒုတက်နေ ကြလေသည်။

နောက်ဘက်မှာတော့ အပြင်ထွက်သော တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အလွယ်တကူပင်

ဖွင့်၍ရလေသည်။

အနောက်ဘက်မှာတော့ ထင်းအစရှိသော ပစ္စည်းများ ထားဟန်ရှိသော အဆောင်တစ်ဆောင်ရှိပေသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်လည်း နောက်ဘက်တံခါး ပြန် ပိတ်ထားလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။

လှေခါးတို့မှာ ကျွန်းသားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော် လည်း အသုံးမပြုပဲထားတာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖဲ့များတက် နေကြသည်။

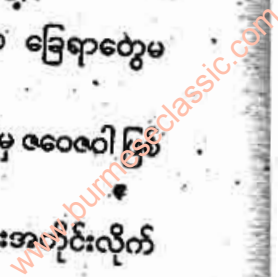
အပေါ်ထပ်ရောက်တော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။ ကြမ်းပြင်နေရာအနှံ့ ဖဲ့များဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။

“နီမောင် ဟိုမှာဘာလဲ”
“မဲအောင်ကပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖဲ့များ တက်နေသောကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်လျှောက် ထားသော ခြေရာအချို့ကိုတွေ့ကြရသည်။”

“ခြေရာတွေမဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် လူခြေရာတွေပဲ၊ အဘိုးကြီးတွေနေတုန်း တ အပေါ်တက်လာတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါတို့အောက်ထပ်မှာဝင်လာတုန်းက ခြေရာတွေမ တွေ့ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”
“စောထီးစကားကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်မှ ဇဝေဇဝါ ဖြစ် ခဲ့ကြလေသည်။”

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ခြေရာများအတိုင်းလိုက်

ကြည့်ကြရာ တစ်နေရာရောက်တော့ ဆုံးသွားလေသည်။
ထိုနေရာမှာတော့ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသည့် ရှမ်းစော်
ဘွားများဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီရှည်ကြီးတစ်ထည်ကို တွေ့ကြ
ရသည်။

“ဟင်. . ဒါတွေက. . ”

အင်္ကျီချိတ်ထားသော အောက်တည့်တည့်မှာတော့
သွေ့မြောက်နေသော အညိုရောင်အကွက်များကို တွေ့ကြရ
သည်။

“သွေးကွက်တွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် အင်္ကျီမှာလည်း စွန်းနေတယ်”

သွေးကွက်များစွန်းပေနေသောနေရာသို့ မီးရောင်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့်အပေါက်နှစ်ပေါက် ရှိနေ
သည်။

အင်္ကျီမှာ ပိုးချည်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အပေါက်
ဖြစ်နေသောနေရာမှာ မီးကျွမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အပေါက်ဖြစ်နေသောနေရာမှာ နှလုံးသားရှိသော နေ
ရာတစ်ဝိုက်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍သာ အင်္ကျီဖြစ်နေ
သောအပေါက်သည် သေနတ်ကျည်ဆံရာဖြစ်ပါက ထိုအင်္ကျီမှာ
လူသေတစ်ယောက်ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် အင်္ကျီသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် သုံးယောက်သား တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အင်္ကျီကတော့ စော်ဘွားမျိုးနွယ်တွေဝတ်တဲ့ အင်္ကျီပဲ”

ပါ တကယ်လို့ အင်္ကျီမှာတွေ့တဲ့အပေါက်နှစ်ပေါက်က သေနတ်
ကျည်ဆံရာဆိုရင်တော့ ဒီလူသေတာကြာပြီ ငါတို့နယ်မှာတော့
သေနတ်ကိုင်တာ ပုလိပ်တွေနဲ့ သူကြီးပဲရှိတယ်”

ဟုစောထီးက ပြောလေသည်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် အောက်ထပ်မှာ သူတို့ပိတ်
ထားခဲ့သော တံခါးချပ်ကို ‘ဝုန်း’ခနဲ ဆောင့်တွန်းဖွင့်လိုက်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“တံခါးဖွင့်သံမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . လေတိုက်လို့ပွင့်သွားတာလား”

“လေတိုက်လို့ပွင့်တဲ့အသံမျိုးမဟုတ်ဘူး လူတွန်းဖွင့်တဲ့
အသံမျိုးပါ အောက်ထပ်ဆင်းကြည့်ကြရအောင်”

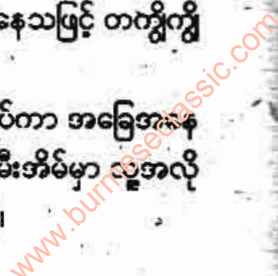
ဟုပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား အောက်ထပ်သို့ ပြန်
ဆင်းလာကြလေသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာတော့ မီးအိမ်တစ်လုံး
နှင့် ဓားတစ်လက်ပါလာကြသည်။

အောက်ထပ်ရောက်ပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်တော့
ပိတ်ထားခဲ့သော ဝင်ပေါက်တံခါးမှာ ပွင့်နေလေသည်။

“ကျွီး. . ကျွီး. . ကျွီး”

လေမတိုက်ပဲနှင့် တံခါးချပ်က လှုပ်နေသဖြင့် တစ်ချို့ကျွီး
နှင့် အသံမြည်နေလေသည်။

သုံးယောက်သား လှေခါးထိပ်တွင်ရပ်ကာ အခြေအနေ
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နီမောင်ကိုင်ထားသော မီးအိမ်မှာ လူ့အလို
အလျောက် ဟုတ်ခနဲ မီးငြိမ်းသွားလေသည်။

သို့ကြောင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းသွားလေ
တော့သည်။ မီးအိမ်မှာ လေတိုက်ခံသော မီးအိမ်အမျိုးအစားဖြစ်
ရာ ရေနံဆီမခမ်းပဲနှင့် သူ့အလိုအလျောက် မီးငြိမ်းလေ့မရှိပေ။

ယခု သူ့အလိုမီးငြိမ်းသွားသည်ကတော့ အတော်ပင်
ထူးဆန်းလှပေသည်။ မီးငြိမ်းသွားပြီး အမှောင်ထဲရောက်သွား
တော့မှ အခြေအနေကို ဝိုးတဝါးမြင်ရပေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . အပေါက်ဝမှဝင်လာသော လူတစ်
ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းမြင်ကြရသည်။
အမှောင်ထဲမှာဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်
နိုင်သော်လည်း လူရွယ်တစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်
ကတော့ ခန့်မှန်းမိကြသည်။

အပေါက်ဝမှဝင်လာသူက အိမ်တွင်းသို့ဝင်လာရာ အ
မှောင်ထဲမှာပင် သူနင်းလျှောက်လာသော ခြေရာများကိုမြင်ကြရ
သည်။

ခြေရာများက အမှောင်ထဲတွင် မီးစုန်းဓာတ်ကဲ့သို့ဖြစ်
ကာ မြင်လိုက်ပျောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေတော့သည်။

နောက်တော့ လျှောက်လာသူက သူတို့သုံးယောက်အ
နီးသို့ ရောက်လာသည်။

အနီးသို့ရောက်လာတော့မှ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သဲသဲ
ကွဲကွဲတွေ့မြင်ကြရသည်။

အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး တိုင်းရင်းသား လူမျိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ
နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာအမူအယာက တင်းမာသောအမူအယာမျိုးရှိ
ပြီး ဒေါသကြီးတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းလည်း မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်
လေသည်။

အနားရောက်လာသောသူက သူတို့သုံးယောက်ကို
မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာရပ်နေသေးသည်။
သူ့အမူအယာမှာ သူ့ရှိနေသောအိမ်ထဲသို့ အခြားသူများ ရောက်
နေသည်ကို သဘောမကျသည့် အမူအယာမျိုးဖြစ်ပေသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်ကလည်း မျက်စိတောင်မခတ်ပဲ
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်က ထွေထွေထူးထူး
ဘာမှမလုပ်ပဲ လှေခါးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်ကို
မြင်လိုက်ကြရသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး ပျောက်သွားတော့မှ လက်ထဲမှာ
ထိုင်ထားသောမီးအိမ်လည်း မီးပြန်လင်းလာလေသည်။

“မီးပြန်လင်းလာပြီ ထူးဆန်းလိုက်တာ . . .”
ငမဲအောင်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူ့ . . . အပေါ်ထပ်မှာနေတယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်
ဤလဲ”

စောထီးက တိုးတိုးမေးသည်။
“ရိုးမှန်းသိရင်ပြီးတာပဲ၊ နောက်တော့မှ သူနဲ့အပေးအယူ

လုပ်ရမယ်. . . ခုတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းပြန်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောဆိုပြီး အိမ်ရှေ့အဆောင်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာကြလေသည်။ ထိုညက အိမ်ရှေ့ဘက်အဆောင်တွင် အိပ်ကြသော်လည်း အနောက်အယုတ်တော့မတွေ့ရပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန် အလင်းရောင်ရလာတော့မှ နောက်ဘက်အဆောင်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး အခြေအနေကြည့်ကြလေသည်။

တံခါးချပ်များမဖွင့်ထားသော်လည်း အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသောအလင်းရောင်အချို့ကြောင့် အတွင်းအခြေအနေကို အတော်အသင့် မြင်နိုင်ကြသည်။

ဦးစွာမြင်တွေ့ရသောအရာမှာ တံခါးပေါက်ဝမှတစ်ဆင့် လှေခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသော ခြေရာများပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုခြေရာများမှာ ဖုံထူထပ်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်လျှောက်ထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားပေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“သူ့အပြင်သွားနေတာ ညကမှ ပြန်လာပုံရတယ်”

နီမောင့်က သူ့စိတ်ထင်တာကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် လှေခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

အချို့နေရာများမှာ သူတို့သုံးယောက်လျှောက်သွားသောခြေရာအချို့ရှိသော်လည်း ထိုခြေရာနှင့်တော့ မတူပေ။ ထိုခြေရာက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လျှောက်သွားခြင်းမို့ မဟုတ်ပဲ မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သား အပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ အခြေအနေကြည့်ကြပြန်သည်။

အပေါ်ထပ်၌လည်း ခြေရာအချို့က ရှိနေကြသည်။ ခြေရာများက နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသော အင်္ကျီကြီးရှိသော နေရာသို့ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ခြေရာအတိုင်းလိုက်ကြည့်သောအခါ အင်္ကျီရှိသောနေရာရောက်သည်နှင့် ခြေရာကပျောက်သွားလေတော့သည်။

“သူက ဒီအင်္ကျီကိုပဲ အိမ်လုပ်ပြီးနေပုံရတယ်၊ ဒီအထဲမှာ သူရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု စောထီးကပြောသည်။

“ဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“သူနဲ့တွေ့ချင်ရင်တော့ . . . နောက်ဘက်အဆောင်မှာ ဖြောင်းအိပ်ကြရင် တွေ့ရမယ်ထင်တယ်”

နီမောင့်စကားကြားတော့ ကျန်နှစ်ယောက်က ဘာမှ မပြန်ပြောကြပဲ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

“မင်းတို့က ကြောက်နေလို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ မင်းအိပ်ဝံ့တယ်ဆိုရင် ငါတို့လည်း အိပ်ဝံ့ပါတယ်”

ဟု ငမဲအောင်က ပြန်ပြောသည်။

နောက်တော့ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ နေ့လည်ဘက်ရောက်တော့ အိမ်သို့ပြန်သွားကြသည်။ နေ့နှင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့ကတော့ သားဖြစ်သူအတွက် စိတ်ပူ

ကြသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းကြသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့အဖေ၊ ထင်သလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး သရဲရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်”

“ဟင်. . .”

“ဒါပေမယ့် သူ့နေရာမှာပဲ သူ့နေပုံရပါတယ်၊ ကျွန်တော် တို့တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးလို့ အဆင်ပြေတော့မှ အားလုံးရွှေ့ ပြောင်းနေကြတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

နွေလည်ဘက်အချိန်ရောက်တော့ မြတ်စံရောက်လာ ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးသဖြင့် နီမောင်က ညကသူတို့သုံး ယောက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အခြေအနေတို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက် လေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ဒီညဆတ်နေကြဦးမှာပေါ့”

“ဒီည သူ့ရှိတဲ့အနောက်ဘက်အဆောင်မှာ သွားအိပ် ကြမလို့ တိုင်ပင်ထားတယ်”

“သိပ်တော့လည်း အတင့်မရဲကြနဲ့ကွ၊ ပရလောကသား တွေဆိုတာ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ဒီညမအိပ်ခင် ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းနဲ့တော့ တွေ့ပြီးအတူ အညီတောင်းသင့်တယ်”

“ဦးဗန်ကောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သူကရွာထဲမှာနေတယ်၊ အစီအရင်ဓားတွေလုပ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တဲ့ ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ နောက်

ပြီး သူက ဆေးဝါးတွေ ဂါထာမန္တရားတွေပါ ကျွမ်းကျင်တော့ အကူအညီသွားတောင်းသင့်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ချည်းသွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းတို့မသိသေးရင်. . . ငါလိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း

ပြောပြပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောပြီး မြတ်စံကခေါ်သွားသဖြင့် နီမောင်လည်း လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဦးဗန်ကောင်းနေသောအိမ်မှာ ရွာအစွန်ဘက်၌ရှိလေ သည်။ အိမ်ဟုသာဆိုသော်လည်း တဲကြီးတစ်လုံးအဖြစ် ဆောက် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်သာ လူနေရန်အတွက် နေရာထားပြီး ကျန်နေရာများကိုတော့ မြေသားချည်းထားသည်။

ထိုမြေပေါ်မှာပင် ဖိုထိုးသောနေရာကသပ်သပ်၊ ပန်းပဲ လုပ်သောနေရာကသပ်သပ် ထားလေသည်။

၎င်းထံတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးနေသော လူအချို့လည်း တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ မြတ်စံက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ နီမောင်နှင့် အသိမိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးလိုက်သည်။

(နီမောင်မှာ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ထိုအချိန်ရောက်မှ စတင် ဆွေခြင်းဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းရောက်သောအခါ လူရင်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ပေသည်)

ဦးဗန်ကောင်းက မြတ်စံပြောပြသောအကြောင်းများကို စူးစူးထောင်ထောင်ပြီး. . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဝံ့တဲ့မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ။ လူငယ်လူရွယ်ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့သတ္တိမျိုး ရှိရတယ်။ လူနဲ့တွေ့တော့လည်း သူနဲ့ထိုက်တန်သလို ရင်ဆိုင်ပေါ့။ သရဲနဲ့တွေ့တော့လည်း သရဲနဲ့ထိုက်တန်တာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဝံ့တဲ့ သတ္တိမျိုးရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ။ . . .”

ဟုပြောဆိုပြီး ပရလောကသားတို့ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သည့် စမအစီအရင်များဖြင့် စီရင်ထားသော အင်းလက်ဖွဲ့သုံးခုကို နိမောင်အား ပေးလိုက်လေသည်။

အနား (၂)

ကျွတ်ချွတ်တော်တော်နှင့်ထွေရှင်း

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာချေပြီ။ ပတ်နန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပြီး တိတ်ဆိတ်ညိုမိသက်လျက်ရှိနေလေသည်။

အင်းရွာတစ်ရွာလုံး လက်လုပ်လက်စားဖြစ်ပေရာ ခာစံနေ့လုံ့လပင်ပန်းပန်း လှစ်ကိုင်ကြရသဖြင့် ယခုလို ညအချိန်ရောက်သောအခါမှာတော့ အတိုးချအိပ်စက်ကြလေသည်။

ရွာအစွန်ဘက်၌ရှိသော သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည် ရှိသော အိမ်ကြီးမှာတော့ အလင်းရောင်မရှိပဲ မည်းမှောင်လျက် ရှိပေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း၌မူ မီးရောင်မရှိ သော်လည်း လူသုံးယောက်တော့ရှိနေကြသည်။

နီမောင်၊ စောထီ၊ ငမဲအောင်တို့ သုံးယောက်ပင်ဖြစ်ပေ သည်။ ၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ မနေညကလည်း ထိုအိမ်ကြီး၌ တစ်ညအိပ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော် အရှေ့ဘက်မှာရှိသော အဆောင်၌ဖြစ်သည်။ ယခုညမှာတော့ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ရှိနေသော အ နောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရွှေပြောင်းနေကြလေသည်။ ထိုသို့ ရွှေပြောင်းနေကြခြင်းမှာ သရဲနှင့်တွေ့ရန်အတွက်ပင်ဖြစ်ကြ လေသည်။

အချို့က သရဲခြောက်မှာ ကြောက်လန့်ကြသဖြင့် ထိုနေ ရာသို့မလာဝံ့ကြပေ။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ သရဲနှင့်တွေ့ရန် အတွက် တကူးတက နောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရွှေပြောင်းနေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုညမှာတော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံးတွင် ဦးဗန် ကောင်းပေးလိုက်သည့် လက်ဖွဲ့တစ်လုံးစီကို လည်ပင်၌ ကြီး ဖြင့်ဆွဲထားကြလေသည်။

သို့ကြောင့်ယခင်ညထက်တော့ပိုပြီး အားရှိစရာဖြစ်ပေ သည်။ သူတို့သည် အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရွှေနေကြ သော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့မတက်ကြပဲ အောက်ထပ်၌သာနေ

ကြလေသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းတလျှောက်လုံးတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမတွေ့ရ၊ မကြားကြရပေ။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်တော့မှ အပေါ်ထပ်မှ ညီသံ လိုလို ငိုသံလိုလို အသံမျိုးကြားလာရသည်။ နားစွင့်ကြည့်သော အခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စူးစူး ဝါးဝါးအော်သံကို ထပ်မံကြားကြရပြန်သည်။ ကြားရသောအသံ မှာ နာနာကျည်းကျည်း အော်သံလိုက်သောအသံမျိုး ဖြစ်သော ကြောင့် နားထဲမှတဆင့် အသည်းနှလုံးကို လက်အေးကြီးဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

နောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှ အော်သံပျောက်သွားသည်။ တဆက်တည်းအပေါ်ထပ်မှ စိမ့်ကျလာသောရေအချို့က ကြမ်း ပြင်ကြားမှ အောက်သို့တစ်စက်ချင်း စိမ့်ကျလာသည်။ သူတို့ရှိ နေသောကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကျနေသော အသံကိုပင် တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကြားနေရ သည်။

“အပေါ်ကရေတွေ ကျနေတာလား”

“ရေတော့ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

နီမောင်က ပါလာသော သစ်သားမီးခြစ်ဗူးကိုထုတ်ပြီး မီးခြစ်ဆံဖြင့် ခြစ်ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်မှကျနေသည်မှာ ရေမဟုတ်ပေ။ ခွေးစက်များ ဝင် ဖြစ်ပေသည်။

“သွေးစက်တွေပဲ...”

နီမောင်က မီးခြစ်ဆံကို ငြိမ်းလိုက်သောအခါ ပြန်မှောင်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် လျှောက်နေသောခြေသံကို ကြားကြရပြန်သည်။

နောက်တော့ ခြေသံကလေးခါးထိပ်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီး လှေခါးမှဆင်းလာသောခြေသံကိုပါ ကြားကြရသည်။ သို့ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အံ့ဩထိတ်လန့်ဘွယ်ရာကောင်းသောမြင်ကွင်းကို စတင်တွေ့ကြရလေတော့သည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

အပေါ်ထပ်လှေခါးမှ ကိုရိုကားရာ အနေအထားဖြင့် ဆင်းလာဇာသာ အင်္ကျီကြီးကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ထိုအင်္ကျီမှာ အခြားမဟုတ်ပဲ အပေါ်ထပ်နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် အင်္ကျီပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဝတ်ဆင်သူမတွေ့ရပဲ အင်္ကျီချည်းသက်သက် ဆင်းလာတာမြင်တော့ သုံးယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြလေတော့သည်။ နောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော အင်္ကျီကြီးမှာ လှေခါးရင်းသို့ ရောက်လာသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်မှာ အင်းလက်ဖွဲ့အစီအရင်များပါသည်ကိုပင် သတိမေ့လျော့သွားကြပြီး မျက်တောင်မခတ်ဝံ့ပဲ စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

အင်္ကျီရည်ကြီးက ပထမတော့ လှေခါးတည့်တည့်သို့

လှည့်နေရာမှ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့သုံးယောက် ရှိနေရာဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

ပထမတော့ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေဟန်ရှိသော်လည်း ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ဖာသာဟန်ချက်ညီအောင် ယိမ်းနေရသလို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့လည်း အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်နေလျက်ရှိပေသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ မမြင်ရသောသူမှာ မနိုင်သောဝန်ထမ်းနေရသကဲ့သို့ ဟန်ချက်မညီပဲ ရှိနေလေသည်။

သို့သော်လည်း ပခုံး၊ လက်နှင့် ကိုယ်ထည်နေရာတို့မှာ လူတစ်ယောက်ဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ပင် အဆင်ပြေပြေရှိနေကြသဖြင့် မမြင်ရသေးသော်လည်း အထဲ၌လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကတော့ သိသာသည်။

အင်္ကျီကို လူကဝတ်သည်ဆိုရာတွင် အင်္ကျီအတွင်းသို့ လူဝင်နေသည်ဆိုသောစကားမှာ ယခုအခြေအနေကိုမြင်ရတော့မှ ပိုပြီးမှန်ကန်သည်ဟု ထင်ကြရပေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် လူမပါသော အင်္ကျီရည်ကြီးက တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့သုံးယောက်ရှိသော နေရာဘက်သို့ လာနေလေသည်။ ထိုသို့လာရာလမ်းတလျှောက်လုံး အောက်သို့ မလွတ်လေတ်တွဲကျနေသည့် အင်္ကျီစက ဒရွတ်တိုက်ဆွဲပြီးပါလာသဖြင့် ခွဲချားထနေလေသည်။

သူ့လာရာလမ်းတလျှောက်လုံးမှာလည်း စွတ်ကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

တရွေ့ရွေ့လာနေသော အင်္ကျီရှည်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့သုံးယောက်အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

မန်းမဝေးရောက်လာတော့ ရှေ့ဆက်တိုးလာဦးမလားဟု ကြည့်နေသော်လည်း တိုးမလာပဲ တုံခနဲ ရပ်တံ့သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဖိုထူသောလှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် လှည်းမောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တံ့လိုက်သောအခါ နောက်ဘက်တွင် ဖိုလုံးများထလာသကဲ့သို့ အင်္ကျီရှည်နောက်ဘက်တွင်ပါလာသော ဖိုများလည်း ထနေလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကြည့်နေရင်းမှာပင် အင်္ကျီရှည်ထဲမှ ပုံရိပ်တစ်ခုပေါ်လာလေသည်။

နှင်းထူထုပ်နေသောအချိန်တွင် အဝေးမှလာနေသော ပုံရိပ်ကို တဖြည်းဖြည်းမြင်လာရသလိုမျိုးဖြစ်သည်။

အခြေအနေမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်သောကြောင့် မျက်တောင်မခတ်ပဲကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အင်္ကျီရှည်အတွင်းမှာရှိနေသော ပုံရိပ်မှာ ပိုမိုထင်ရှားလာပြီး လူတစ်ယောက်အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ကြရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

မနေ့ညကတွေ့ခဲ့ရသော ပုံရိပ်တစ္ဆေပင်ဖြစ်ပေသည်။

အသားဖြူဖြူအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းသော တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ်စုံမှာ သူဝတ်ထားတော့မှ လိုက်လျောညီထွေ

ဖြစ်နေလေသည်။ သူက မကျေမနပ်သောအမူအယာဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်တိုးလာချင်သော်လည်း တိုးလာ၍ရဟန်မတူပေ။

သို့ကြောင့်... မကျေမနပ်ဖြင့် စားတော့ဝါးတော့မည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

နီမောင်ကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ကြောက်ရွံ့ဟန် မရှိပဲနှင့် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းတို့ကဘယ်သူတွေလဲ ဘာကြောင့် ငါနေတဲ့အိမ်ထဲကိုရောက်နေကြတာလဲ၊ ငါက ဒီအိမ်ထဲကိုဘယ်သူဝင်တာကိုမှ မကြိုက်ဘူး”

ပုံရိပ်တစ္ဆေသံမှ အသံထွက်လာလေသည်။

“ဒီအိမ်က ကျွန်တော်တို့ဝယ်ပြီးသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် လာနေတာပဲ”

“ဝယ်ပြီးလည်း ရှေ့ဘက်မှာပဲနေချင်နေ၊ ငါရှိနေတဲ့ နောက်ဘက်ကိုတော့ လာမနှောက်ယှက်နဲ့၊ နှောက်ယှက်ရင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မှာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေသည်။

“ဒါကတော့ အပေးအယူရှိမှပဲဖြစ်မှာပေါ့”

နီမောင်စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း

အနှောင့်အယှက်မပေးဘူး”

အသံထွက်မလာစေ...။

“ဘယ်လိုလည်း ကျွန်တော်ပြောတာကို သဘောတူရင် တော့ဆက်နေခွင့်ရမယ်၊ ခင်ဗျားကတစ္ဆေဘဝရောက်နေပြီ...။ ပရလောကသားတွေဆိုတာ လူတွေနဲ့ နေလို့မရဘူး”

“ဒါက ငါ့နေရာ ငါ့အိမ်ပဲ”

ဒေါသသံမိုးဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်မခံဘဲ အနှောင့်အယှက်ပေးရင်တော့ ဆရာ့ကိုခေါ်ပြီး အထေးကို နှင်ထုတ် ပစ်မယ်”

ထိုသို့ပြောတော့မှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်ထံမှ လေသံတစ်မျိုး ပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“မလုပ်ပါဘူးကွာ...”

“ဒါထက် ခင်ဗျားနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ငါငယ်ငယ်က သူတော်လို့ နာမည်ပေးကြတယ်၊ ကြီးလာတော့ နည်းနည်းဆိုးပေလို့ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံးက ငတေလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အခုကျွတ်ဘဝရောက်နေတော့ ကျွတ်သူတော် ငတေပေါ့ကွာ...”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီနာမည်က ခင်ဗျားနဲ့လိုက်မယ်၊ အခု ခင်ဗျားမိဘတွေကတော့ ဒီမှာမရှိကြတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကိုရောင်းပြီး တခြားပြောင်းသွားကြပြီ၊ မကြာခင် ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လာနေကြမယ်၊ ဒီတော့... ခင်ဗျားကိုလည်း မိတ်ဆွေ

အနေနဲ့ နေခွင့်ပေးထားမယ်”

ကျွတ်သူတော်ငတေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ခင်ဗျားမကြိုက်တာတွေရှိရင် ကြိုပြောထားပါ၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အင်္ကျီချိတ်ထားတဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်းမှာ ငါရှိတယ်၊ နောက်ဘက်မှာ အဆောင်တွဲတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီအဆောင်ကို လုံးဝမဖွင့်ကြဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ နန်းမြကြည်ရှိတယ်၊ ငါသူ့ကိုအဲဒီ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာကြာပြီ”

“နန်းမြကြည်ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ”

“နန်းမြကြည်ဆိုတာ ငါ့မိန်းမပေါ့၊ ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာ မရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုငါ့ကိုယ်တိုင်သတ် ပြီး အလောင်းကိုအဲဒီအဆောင်ထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့တယ်...။ ဒါကြောင့် အဲဒီအဆောင်တံခါးကို ဘယ်တော့မှမဖွင့်ဖို့ ကတိပေး ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... မဖွင့်စေချင်ရင် မဖွင့်ပဲထားပါ့မယ်၊ နောက်ညရောက်ရင် ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ပြောပြပေးပါ”
ဟု နီမောင်ကပြောလိုက်သောအခါ ကျွတ်သူတော် ငတေလည်း ထိုနေရာမှ တစ္ဆေရွှေနှင့်ပြန်ထွက်သွားလေတော့ သည်။

အလာတုန်းကလိုပဲ အကောင်အထည်မမြင်ရပဲ အင်္ကျီ

ရှည်ကြီးသာ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်သွားသည် ကိုမြင်လိုက်ကြရသည်။

နီမောင်တို့ကတော့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု၏ အဖြေကို သိသင့်သလောက်သိခဲ့ကြပြီမို့ စိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်သွားကြလေ သည်။

သုံးညမြောက်သောနေ့မှာတော့ ကျက်သူတော် ငတေ အတွက်ပါ အစားအသောက်များယူသွားပြီး ကျွေးမွေးလေသည်။ ထိုသို့ကျွေးရင်းနှင့် သိလိုသောအကြောင်းများကို မေးမြန်းကြည့် ရာ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များအား သိကြရပေသည်။

ထိုအိမ်ပိုင်ရှင် ဦးရှမ်း၊ ဒေါ်ဖြူတို့မှာ ခန္တီးရှမ်းအမျိုးအ နွယ်များဖြစ်ကြပြီး သဘောမနောကောင်းကာ အေးအေးချမ်း ချမ်းပင် နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ အင်းရွာကြီး စတင် တည်ထောင်စကပင် အခြေတကျလာရောက်နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ရွှေပြောင်းလာခဲ့စဉ်ကပင် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံစွာ ပါလာ ကြသဖြင့် ရွာအစွန်ဘက်တွင် နှစ်ဆောင်မြိုင်သဘောမျိုး အိမ် ကောင်းတစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး သီးခြားပင်နေလာကြသည်။

၎င်းတို့မိသားစုမှာ သားတစ်ယောက်ရှိပြီး 'သူတော်' ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။

သူတော်က ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ဆိုးသူဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်ဖဲချ၊ အရက်သောက်၊ ဘိန်းစား၊ လောင်း ကစားမှန်သမျှ ပြုလုပ်ရာ နှစ်အတန်ကြာတော့ ဦးရှမ်းတို့ လင်မ

ယားပါလာသော အတွင်းပစ္စည်းအတော်များများ ကုန်သွားခဲ့ လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာ ပြောဆိုဆုံးမ၍မရသော သားဆိုးသား မိုက်တစ်ယောက်ကြောင့် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ကြရုံမှတစ် ပါး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပါချေ...။

နောက်တော့ သူတော်တစ်ယောက် အင်းရွာမှ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလေသည်။

နန်းမြကြည်ဆိုသော အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ခန္တီးရှမ်းသွေး ပါသူတစ်ဦးပင်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ သူတော်တို့ လင်မယားမှာ အနောက်ဘက်အဆောင်မှာပင် နေကြလေသည်။

နာမည်ကိုသာ 'သူတော်' ဟုပေးထားသော်လည်း ဆိုး သွမ်းမိုက်မဲလှသည့် သူတော်ကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ပိုင်းမှာလည်း အချိုးမပြောင်းပဲ မူလအတိုင်းပင် နေထိုင်လေ သည်။

မိန်းမကိုလည်း ရကာစဉ်သာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေါင်း သင်းဆက်ဆံပြီး လူအတော်ကြာလာသောအခါမှာတော့ နှိပ် စက်မှုများပင် ပြုလုပ်လာခဲ့ရာ နန်းမြကြည်မှာ မျက်ရည်နှင့်မျက် ခွက် နေရလေသည်။

နောက်ပိုင်းရောက်တော့ သတင်းတစ်ခုထွက်လာသည်။ နန်းမြကြည်မှာ အင်းရွာမှ မင်းဒင်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် သဆက်အသွယ်ဖြစ်နေပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်လေသည်။

မင်းဒင်၏ ဖခင်မှာ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မြို့မှပုလိပ်များနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသဖြင့် သူတော်မှာ စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ်သော်လည်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်မရပဲရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဒီအတိုင်းနေသည်မဟုတ်ပဲ အခြေအနေကို လိုက်လံကြည့်နေလေသည်။

တစ်နေ့တော့ မိန်းမဖြစ်သူကို တခြားရွာသို့ ခရီးထွက်မည်ဟုပြောပြီး ခရီးထွက်ဟန်ပြုပြီးမှ တစ်နေရာမှ ပြန်လည်စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

မင်းဒင်မှာလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဖခင်သူကြီးအရှိန်အဝါကိုသုံးပြီး ဆိုးသွမ်းနေသူပင်ဖြစ်လေသည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမပျိုအတော်များများမှာ သူ့လက်ချက်ဖြင့် ဘဝပျက်ရသူများရှိကြပေသည်။

ယခုလည်း ရုပ်ရည်ချောမောသော နန်းမြကြည်ကို အပျိုဘဝကကြုံစည်သော်လည်း မရခဲ့ပဲရှိရာမှ သူတော်နှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးမှပဲ အဆင်ပြေမှုရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ နန်းမြကြည်မှာ သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေဖြစ်နေရာမှ စိတ်ညစ်ညူးနေသောအချိန်တွင် မင်းဒင်၏ စက်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း သူတော်ခရီးထွက်သွားကြောင်း သတင်းကြားသဖြင့် မင်းဒင်တစ်ယောက် နန်းမြကြည်ထံသို့ ရောက်လာပြီး အတူရှိနေစဉ်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ သူတော်ပြန်ရောက်လာလေ

တော့သည်။

ရှေ့မှတံခါးဖွင့်ခိုင်းသံကြားကတည်းက မင်းဒင်ကလွတ်အောင်ထွက်သွားနိုင်သော်လည်း နန်းမြကြည်ကတော့ မလွတ်သာတော့ပေ။

သူတော်က နန်းမြကြည်ကို ကြီးဖြင့်တုပ်ကာ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်လေတော့သည်။ အခန်းတွင်းသို့ထည့်ပြီး တံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် အော်ဟစ်ညည်းညူသံများကို အိမ်ရှေ့မှာနေသူများက မကြားကြရပေ။

တစ္စန်းတစ်ကြားမိသော်လည်း ယခင်ကလည်း မကြာခဏဆိုသလို လင်မယားရန်ဖြစ်နေကျဖြစ်သောကြောင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေကြလေသည်။

သူတော်က နန်းမြကြည်ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျေနပ်လောက်အောင်နှိပ်စက်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ သတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“နင်လို သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမမျိုး အရှင်ထားလည်း အပိုပဲနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ နင်နဲ့ထိုက်တဲ့လမ်းသာ သွားပေတော့”

ဟုပြောဆိုကာ သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို အနောက်ဘက်အဆောင်ထဲ၌ မြေကျင်းတူးကာမြှုပ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

နောက်ရက်မှာတော့ ဂန့်ဂေါမုပုလိပ်များ ရောက်လာပြီး သူတော်ကိုဖမ်းဆီးရာ အဖမ်းမခံပဲထွက်ပြေးသဖြင့် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ဖမ်းကြလေသည်။

ပုလိပ်တစ်ယောက်ပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဆံ များက ကျောက်နှစ်ချက်ထိပြီး နေရာမှာတင် သေဆုံးသွားလေ တော့သည်။

နံရံ၌ချိတ်ဆွဲထားသော အင်္ကျီမှာ သူတော်သေဆုံးစဉ် ကဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ကျွတ်သူတော် ငတေ ပြန်ပြောပြခဲ့သဖြင့် သိရသော အကြောင်းများပင်ဖြစ်ပေ သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ခဲ့သောအချိန်ကာလမှာ ယခု ကာလနှင့်ဆုံပါက (၁၅)နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေ သည်။

ယခုအချိန်ကာလတွင် မင်းဒင်မှာ ဦးမင်းဒင်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ သူကြီးရာထူးကိုပင် ဆက်ခံလျက် အင်း ရွာကို အုပ်ချုပ်လျက်ရှိပေတော့သည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်မှာ ကျွတ်သူတော်ငတေ ပြော ပြသောအကြောင်းများကို နားထောင်ပြီးနောက် အသီးသီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဘဝအကြောင်းကြားရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး ကိုသူတော်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အချိန် မှာတော့ ခင်ဗျားအတွက် အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားက လည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကိုလည်း ကူညီပေးပါ”

“ငါကတော့ ငါ့မိန်းမကိုဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ဟိုလူယုတ်မာကို လက်စားချေဖို့ပဲ အခွင့်အရေးစောင့်နေတာပါ”

“တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားအတွက် အခွင့်အရေးရလာနိုင် ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားလေ တော့သည်။ အထက်ပါအကြောင်းများမှာ ကျွတ်သူတော် ငတေ နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး သော ထိုအိမ်ကြီးကိုရရှိခဲ့သော အကြောင်းအရာအချို့ပင် ဖြစ် ပေတော့သည်။

အနား (၉)

နန်းမြကြည်နှင့်နန်းမြရီ

ဦးမောင်တို့မိသားစုမှာ ကျတ်သူတော်ငံတေဆိုသူနှင့် သင့်မြတ်မှုရရှိသွားခဲ့ပြီးနောက်တွင် မြတ်စံတို့ခြံဝန်းထဲမှာ ယာယီ တဲထိုးနေရာမှ ဝယ်ယူထားသော အိမ်ကြီးရှိရာသို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြလေသည်။

အိမ်မှာအတော်ပင်ကျယ်ဝန်းသောကြောင့် မိသားစု လေးယောက်သာရှိသော သူတို့မိသားစုအတွက်တော့ ကောင်း

စွာနေနိုင်ကြပေသည်။

လေးယောက်စလုံး ရှေ့ဘက်၌ရှိသော အိမ်ကြီး၌သာ နေကြပြီး နောက်ဘက်အဆောင်တစ်ခုလုံးကတော့ အသုံးမပြု ကြတော့ပဲ တံခါးပိတ်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ညအချိန်ရောက်လျှင် အနောက်ဘက်မှာရှိသော အိမ် ဘက်မှ အသံအချို့ကြားကြရသော်လည်း ရှေ့ဘက်၌နေကြသူ များကိုတော့ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းမျိုးတော့ မရှိပေ...။

ရောက်စက ထိုအသံများကြားသဖြင့် နီမောင်၏ ညီနှင့် ညီမဖြစ်သော ရင်မောင်နှင့် နှင်းမေတို့က ကြောက်ရွံ့ကြလေ သည်။

ရက်အတော်ကြာသည်အထိ အသံသာကြားကြရသော် လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော အနှောင့်အယှက်မျိုး မတွေ့ ရသောအခါမှာတော့ ၎င်းတို့မောင်နှမလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်စိတ်လျော့ပါးသွားကြပြီး နေသားထိုင်သား ကျသွားကြ လေသည်။

ထိုအိမ်တွင် နေမှုထိုင်မှုနေသားကျသွားသော အခါမှာ တော့ နီမောင်မှာ မိသားစုစီးပွားရေးအတွက် လုပ်ငန်းတစ်ခု စတင်ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ရေစီးအားဖြင့် ဒလက်ကိုလည်စေပြီး မောင်းထောင်း ဆန်ဖွပ်၊ ဆီကြိတ်သောလုပ်ငန်းလုပ်ခြင်းမှာ ကျေးလက်တောရွာ များ၏ အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်စေခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ ခေတ်မီတိုး

တက်သော ကာမှာလို လျှပ်စစ်အားဖြင့် မောင်းခြင်း၊ စက်အား အသုံးပြု၍ မောင်းခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ သဘာဝရေအားကို အသုံးချ ကာ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လျှပ်စစ်ဖြင့်မောင်းလျှင် စွမ်းအင်အသုံးချရသည်။ စက်ဖြင့်မောင်းပါက ဓါတ်ဆီစသော ဆီများအသုံးပြုရသေး သည်။ ရေအားဖြင့်မောင်းသောအခါမှာတော့ ထိုကဲ့သို့မျိုး တုန်ကျစရာမလိုပဲ အိမ်နေရင်း အလုပ်လုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဝန်ဂေါဘက်မှာတော့ မြစ်သာမြစ်ရေ၏ စီးဆင်းမှု ရေအားကို အသုံးချကာ ဦးကျောက်လုံး ဆိုသူက စတင်လုပ် ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသားရှိခဲ့ကြသည်။

အင်းရွာဘက်မှာတော့ မည်သူက စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည် မှန်းမသိသော်လည်း နီမောင်တို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ တော့ နှစ်ဦးခန့်ရှိနေပေပြီ။

သို့သော်လည်း ထိုလုပ်ငန်းမျိုးကလူတိုင်လုပ်၍တော့ အဆင်မပြေပေ။

အချို့ကလုပ်ချင်သော်လည်း နေအိမ်ကချောင်းနှင့် ဝေးသောကြောင့် အဆင်မပြေပေ။ အချို့ချောင်းနှင့်နီးပြန် တော့လည်း မလုပ်တတ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ငွေအရင်းအနှီး မရှိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် လုပ်ခွင့်မသာကြပေ...။

နီမောင်ကတော့ ပင်ကိုယ်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ် ခြင်းမျိုးကို ဝါသနာပါသည့်အပြင် လုပ်ငန်းပြုလုပ်ရန် နှစ်မျိုး

လုံးနှင့် အဆင်ပြေသဖြင့် စတင်လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်းချောင်းသည် ရှည်လျားပြီး ဧရိယာအားကောင်းသည်။ မိုးရာသီရောက်လျှင် ပို၍ရေစီးအားကောင်းလေသည်။ နွေရာသီရေနည်းသွားပြီး ရေစီးအားနည်းသောအချိန်များအတွက် ကျောက်တန်းများလိုသည်။

တစ်ဘက်တွင် ကျောက်တုံးများကို ချောင်းကန်လန့်ဖြတ်အနေအထား၊ ကန်သင်းဆည်သကဲ့သို့ ဆည်ထားပေးရသည်။

တစ်ဘက်ကမ်းတွင် ကျောက်တုံးများဆယ်ထား (ပုံထား)သောကြောင့် တစ်ဘက်တွင် ရေစီးအားကောင်းလာပေတော့သည်။

အချို့ဒေသများတွင် ကျောက်တုံးများကို အတန်းလိုက် အတန်းလိုက်ချထားသဖြင့် ရေများ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြတ်ကျော်နေသည်မှာ လှိုင်းလုံးများကနေသကဲ့သို့ရှိကာ လွန်စွာကြည့်ကောင်းလှသည်။

ရေစီးအားက ချောင်းတစ်ဝက်ခန့် ကျောက်တုံးများချပြီးတားထားသောကြောင့် မတားသောနေရာဘက်မှ အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းလေတော့သည်။

ထိုရေစီးအားကို အသုံးပြုကာ ရေဒလက်ကြီးများကို လည်ပတ်စေသည်။

ထိုလည်ပတ်သောအားဖြင့်ပင် လှည်းဘိသဏ္ဍာန်တပ်ဆင်ထားသော အပိုင်းကြီးအား လည်ပတ်မှုရစေသည်။ ထိုအ

ပိုင်းကြီးတွင် မောင်းထောင်းတံများတပ်ဆင်ထားသဖြင့် တစ်ခုတက်တစ်ခုဆင်းနှင့် မောင်းထောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ ဆီကြိတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေသည်။

ဆန်ဖွပ်သောရေမောင်းတစ်ခုတွင် မောင်းဆုံ (၆)ဆုံ၊ သို့မဟုတ် (၈)ဆုံအထိထားပြီး လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဒါကလည်း ရေအားကောင်းမှုပေါ်မူတည်ပြီး အနည်းအများတပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ရေစီးအားမကောင်းလျှင် မောင်တံများများ တပ်ဆင်အသုံးပြု၍မရပေ။ ရေစီးအားကောင်းတော့မှ မောင်းတံများများ တပ်ဆင်အသုံးပြုနိုင်ကြလေသည်။

ဆီကြိတ်သောရေမောင်းတစ်ခုမှာတော့ ဆီဆုံ၊ တစ်ခုသာထားပြီး အသုံးပြုကြသည်။

ဆန်မောင်းတစ်လုံး၏ တစ်နေ့တာထောင်းအားသည် စပါးတင်း (၂၀)ခန့်ဖြစ်သည်။ ဆီဆုံတစ်ခု၏ တစ်နေ့တာကြိတ်အားမှာ (၃၆)ပြည်ခန့် ရရှိလေသည်။

ရေမောင်းတပ်ဆင်ထားပြီးလျှင်တော့ အလုပ်သမားများ ထားစရာမလိုတော့ပေ။

ရေမောင်းများက သူ့သဘာဝအလျောက်ရေစီးအားဖြင့် ထောင်းလိုက်၊ ကြိတ်လိုက်ပြုလုပ်နေသည်ကို ပိုင်ရှင်က လက်စော်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်းနှင့် ကြည့်ပေးရုံသာ ရှိသည်။

စပါးအပ်သူက ယူလာသောစပါးကို တင်းအရေအတွက်အလိုက် လွတ်နေသော မောင်းခွက်ထဲထည့်ကာ ပြာဖွပ်ခြင်းများ ရွေးဆယ်ခြင်းများကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ရသည်။

အများအားဖြင့်တော့ စပါးထောင်းခြင်း၊ ဆီကြိတ်ခြင်း အတွက်လာကြလျှင် ဆန်ပြာကောင်းသော အမျိုးသမီးများပါ လာလေ့ရှိကြသည်။

စပါးတင်းအရေအတွက်များလျှင်တော့ ဆန်ပြာ၊ ဆန် ရွှေ့ကောင်းသော မိန်းမပျိုများ၊ အမျိုးသမီးများကို လုပ်အားပေး သဘောမျိုး ခေါ်ရသည်။

ဆန်ဖွပ်ပြီးလျှင် ဆန်နှင့်ဇက္ခ (ဆန်ကွဲ)များ စားဖို့ပေးရ သည်။ သို့မဟုတ်ပါက သင့်တော်သော အခွေကြေးပေးပြီးခေါ် ယူလုပ်ကိုင်ကြရသည်။ အချို့ဆန်ပြာကောင်းသော အမျိုးသမီး များကတော့...

“လုပ်ကျွေးမယ့် ယောက်ျားမရလည်း စိတ်မပူပါဘူး။ ဇကာ (ဆန်ကော)ကောင်းကောင်းတစ်ချပ်ရှိရင် ထမင်းမငတ်ပါ ဘူး”

ဟု သူမာသာကြိုက်သူမရခြင်းကို ဆန်ကောဖြင့်တာပြီး ပြောလေ့ရှိကြသည်။

မြစ်ရေအားဖြင့် မောင်းထောင်းသူတို့သည် ရေမောင်း ပိုင်ရှင်အား စပါးတစ်တင်းထောင်းလျှင် ဆန်နိနီဆီဖူးခြောက်လုံး၊ ဆီတစ်ဆုံ (၆-ပြည်) ကြိတ်လျှင် ဆီ(၂၀)ကျပ်သား ပြန်ပေးရ သည်။ သို့ဖြင့်ပင် ရေမောင်းပိုင်ရှင်တို့မှာ ဆန်၊ ဆီအတွက် ပူပန် စရာမလိုပဲ စားလောက်ကြပေသည်။

ရေမောင်းဆင်ထားသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် မိုးလေ လုံသော တဲကြီးများထိုးပေးထားပြီး မောင်းဆုံများကို အတွင်း၌

ထားလေသည်။

မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ နေပူသည်ဖြစ်စေ တဲအတွင်းမှာပင် မိုလုံလေလုံ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြလေသည်။

ထိုလုပ်ငန်းကိုတော့ ဦးဘရိန်က ကြီးကြပ်ပေးပြီး ရင် မောင်နှင့် နှင်းမေတို့ မောင်နှမကပင် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

နီမောင်ကတော့၊ ကာလသားခေါင်းဆောင်နှင့်တွဲပြီး ရွာ အတွက် အလုပ်များလုပ်ခြင်း၊ စောထီးငမဲအောင်တို့နှင့် တွဲပြီး တောင်ပေါ်တက်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးဇန် ကောင်းထံသွားပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လျှက်ရှိ သည်။

စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ တောင် ပေါ်သွားကြခြင်းမှာ အမဲပစ်ရန်အတွက်သွားခြင်းမဟုတ်ပဲ တန် မိုးရှိသော ဆေးပင်နှင့် သယံဇာတပစ္စည်းများ သွားရောက်ရှာ ဖွေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်းရွာတည်ရှိသောနေရာမှာ ပုံညောတောင်မကြီးမှ ခြာဆင်းလာသော တောင်နှမောင်းတစ်ခုအဆုံးသတ်ရာ အင်း တော်အနီးတွင်တည်ရှိသဖြင့် ရှားပါးသော ဆေးဖက်ဝင် အပင် မျိုးစုံတို့ရှိကြသောကြောင့် သုံးယောက်သား တက်ရောက်ရှာဖွေ ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် နီမောင်အနေဖြင့် အချိန်ရလျှင်ရသလို ဦးဇန် ထောင်းထံသို့ သွားရောက်ပြီး အစီအရင်စားများ ပြုလုပ်ခြင်းများ ထို အကူအညီပေးနေခြင်းမှာ ၎င်းပညာရပ်များကို သင်ယူလို

သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအခန်းများ၌ ကလေးမြို့အုပ်မင်း ဦးမင်းညို အလိုရှိသဖြင့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာတစ်လက် စီရင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရပုံများကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။

ထိုအစီအရင်စား ခိုက်သဖြင့် ဦးမင်းညိုတို့ မိသားစုကြောက်စရာကောင်းသော အန္တရာယ်များဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကလည်း နီမောင်၊ မြတ်စံ၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ လေးယောက်ကို တူသားနှောင်မယ်များကဲ့သို့ ခင်မင်သဖြင့် ထိုပညာကို သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ထိုပညာရပ်များအကြောင်းကိုတော့ နောက်အခန်းများတွင် သင့်တော်သလောက် ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

တစ်နေ့တော့ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ရေမောင်း၌ ရှိနေစဉ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူများဖြစ်ကြကာ ရုပ်ရည်လည်း ချောမောလှပသူများဖြစ်ကြလေသည်။

“ဆီကြိတ်ချင်လို့ပါရှင်... ”

“ရပါတယ်၊ ဆီဆုံက ဟိုဘက်မှာပါ”

နီမောင်က ဆီဆုံကိုပြပေးတော့ တစ်ယောက်ကဆီကြိတ်ပြီး တစ်ယောက်က နံဘေးနားမှာထိုင်ပြီး လိုတာဝိုင်းကူပေးသည်။

နီမောင်ကလည်း မနီးမဝေးမှပင်ထိုင်ကာ ထိုမိန်းမပျို

နှစ်ယောက်ကို မသိမသာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

“အစ်ကိုတို့က ဒီရွာကို ပြောင်းလာကြတာ မကြာသေးဘူးထင်ပါရဲ့”

အနားမှာထိုင်ပြီး ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးနေသော အမျိုးသမီးက စကားစသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အောက်နယ်ဘက်ကပါ။ ဒီရွာကိုပြောင်းလာတာ မကြာလှသေးပါဘူး။ ဒါထက် နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“နန်းမြရီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ရွာအရှေ့ပိုင်းဘက်မှာနေကြပါတယ်”

ဟု ချို့သာသောအပြုံးဖြင့် ပြောလေသည်။

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... ကျွန်တော့်နာမည်က နီမောင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

နန်းမြရီက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

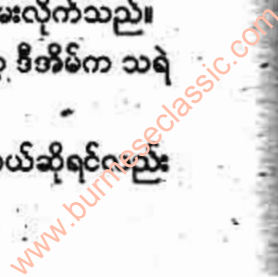
“အစ်ကိုတို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး... ဒီအိမ်မှာပြောင်းနေတာတောင် သိပ်မကြာကြသေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နီမောင်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကြားတာတော့ ဒီအိမ်က သရဲခြောက်တယ်ဆိုသလားလို့ပါ...”

“ရှိချင်လည်းရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ဇိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီးနေရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင်... သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့ အဲဒီလိုမိတ်ဆွေဖွဲပြီး နေလို့ ရသလားဟင်”

“လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပရလောကသားတွေ နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်သူလိုမနေပဲ မိတ်ဆွေလိုနေရင် ရပါတယ်”

“အစ်ကိုပြောတဲ့စကားမျိုး ဒီတစ်ခါပဲကြားဖူးသေးတယ် အဲဒီလိုလုပ်လို့ရတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုရင်းနှင့်ပင် နီမောင်နှင့် နန်းမြရီဆိုသော မိန်းကလေးတို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရသွားကြလေတော့သည်။

အတော်ကြာသောအခါ ဆီကြိတ်သော ကိစ္စပြီးသွား လေသည်။ နန်းမြရီတို့က ဆီတစ်ဆုံ (၆-ပြည်) ကြိတ်ခြင်းဖြစ်သ ဖြင့် ရေမောင်းကြိတ်ခအတွက် ဆီနှစ်ဆယ်ကျပ်သားပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပေးရန်ပြင်နေလေသည်။ ထိုအခါ နီမောင် က ပြောလိုက်သည်။

“ရေမောင်းကြိတ်ခအတွက်တော့ မဲပေးပါနဲ့တော့ မိတ် ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောထားပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ နန်းမြရီ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးကလေး များပေါ်လာလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို... ကျွန်မတို့အိမ်လည်း တစ်ခေါက်လာလည်ပါဦး ကျွန်မကလည်း လက်ဆောင်ပြန်ဖွေ ချင်လို့ပါ...”

“နန်းမြရီတို့က ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မတို့က ယက္ကန်းစင်ရုံတယ်လေ၊ ယောလုံချည် ယက်တုလုပ်ငန်း လုပ်ကြပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်အချိန်အားရင် တစ်ခေါက် လှည့်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ နန်းမြရီတို့လည်း ပြန်သွားကြလေ သည်။

ညနေပိုင်းအချိန် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ သူရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ နန်းမြရီအကြောင်းကို ပြော ပြလိုက်သည်။

“မင်းပြောတဲ့ နန်းမြရီဆိုတာ ဟိုးရွာအရှေ့ပိုင်းမှာနေ တယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ယက္ကန်းစင်လည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

နီမောင်က အလောတကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နန်းမြရီ ဒီနေရာအထိ တကူးတက ရောက်လာတာ တော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသလိုပဲ”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ စောထီး၊ သူ ဆီလာကြိတ်တာ လေ”

“ရွာအရှေ့ဖျားမှာနေတဲ့ သူက ရွာအနောက်ဖျားမှာရှိတဲ့ ရေမောင်းမှာ ဆီလာကြိတ်တာကတော့ ထူးဆန်းတာပေါ့... ဆီကြိတ်ရုံသက်သက်ဆိုရင် ရွာလည်ပိုင်းမှာတင် ရေမောင်းတင် ဆင်ထားတာ တစ်အိမ်နှစ်အိမ်ရှိတာပဲ”

နီမောင်က စဉ်းစားနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ငမဲအောင်က ဝင်ပြောသည်။

“နန်းမြရီဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူးကွ့ . . မင်းတို့အခု နေတဲ့အိမ်မှာ အသတ်ခံရလို့ သေသွားတဲ့ နန်းမြကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ညီမပဲ”

“ဟင် . . သူက ဘာကြောင့်လာတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မနေတဲ့အိမ်မှာ မင်းတို့နေတယ်ဆိုတော့ အခြေအနေသိချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့အစ်မအကြောင်း သိချင် တာလည်းပါမှာပေါ့”

“နန်းမြကြည်ရဲ့ ဝိညာဉ်ရှိနေလည်း နောက်ဘက်အ ဆောင်မှာပဲရှိမှပေါ့။ အခုထိတော့ မတွေ့ရသေးပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သူကမင်းကိုလာစေချင်လို့ အိမ်ကို တောင်ဖိတ်နေမှတော့ အားတဲ့တစ်ရက်သွားလိုက်ပေါ့။ နန်းမြရီ က သဘောကောင်းပါတယ်”

“သွားရင်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မှာပေါ့”

“လိုက်ဆိုတော့လည်း လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ . . . ”

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်က အားတက် သရောပင် ပြောကြလေသည်။

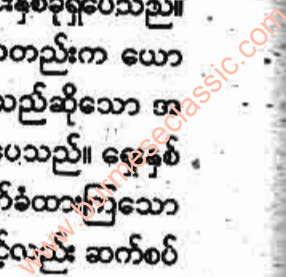
အချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်သို့ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

အခန်း (၁၈)

နိမောင့်နှင့် ဝိညာဉ်ကိယ်စားလွယ်

ယောနယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို ရှေး ကြပြောကြလျှင် မပါလျှင်မပြီးသော အကြောင်းနှစ်ခုရှိပေသည်။ တစ်ချက်က ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ယောနယ်ဘက်တွင် စုန်းကဝေပညာသည်များ ရှိသည်ဆိုသော အချက်နှင့် ယောလုံချည်အကြောင်းတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက သူတို့ယုံကြည်လက်ခံထားကြသော စုန်းကဝေပညာမှာ အမေရေယဉ်နတ်သမိုင်းနှင့်လည်း ဆက်စပ်

မူရှိပေသည်။

ယောနယ်ဘက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အမေရေယုန် နတ်မှာ နတ်ဘဝမရောက်ခင်ကပင် စုန်းကဝေပညာကို မသင်ရပဲ မွေးရာပါပညာအဖြစ် တတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ထိုနယ်သူနယ်သားများမှာ စုန်းကဝေပညာကို စိတ်ဝင်စားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

(ယခုခေတ်မိတိုးတက်သောအချိန်ကာရောက်သော အခါမှာတော့ ထို ရှေးဟောင်းအယူအဆများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်ကောပပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပေသည်။)

ရှေးအခါကတော့ ယခုခေတ်ကာလကဲ့သို့ ခေတ်မီတိုးတက်ခြင်းမရှိခဲ့သေးသောကြောင့် စုန်းကဝေပညာမတတ်လျှင်ပင် လူအောက်ကျသည်မှာ ယူဆခဲ့ကြပေသည်။ ကတူးကနန်းဒေသဘက်မှာဆိုလျှင် ရှေးအခါက အမျိုးသမီးတိုင်း စုန်းပညာကိုတတ်မြောက်အောင် သင်ကြားထားရသည်။

စုန်းပညာမတတ်ပါက လူအားလုံးမှ ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက်တာခံကြရသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့ကြသည်။

ယောနယ်ဘက်မှာလည်း ထိုအယူအဆမျိုးရှိခဲ့ကြသည်။ ယောနယ်သည် ယခင်က မဒုက္ခခရိုင်တွင် နယ်တစ်နယ်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ယောနကတိုင်း၊ ယောနယ်တွင်းဟုလည်းခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ရှေးအခါက ယောနကတိုင်းဟူသောအမည်ဖြင့် မဇ္ဈိဒေသ၊ မဂတိုင်း၊ ရာဂြိုဟ်ပြည်ကြီးနှင့် ဘုရင်နာဂဒါသမင်း၏

သားတော် ဇလာမိကင်းသား အမျိုးမြူသော သကျသာကီဝင် အဆက်အနွယ်တို့ အစပြု၍ နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း မှတ်တမ်းများရှိခဲ့သည်။

ယောနကတိုင်း၏ နယ်နိမိတ်များမှာ... အရှေ့ဘက်သို့ လားသော် မြောက်ပိုင်းသောင်တွတ်ဖောင်းပြင်မှစ၍ သလ္လာဝတီ မြစ်ရိုးတလျှောက် ကောက်ကောက်မင်းမင်း ရောဝတီမြစ်ဆုံအထိ...

* တောင်သို့လားသော် (မင်းဘူးခရိုင်အတွင်း) စက်တော်ရာရှိသော မန္တာတောင်အထိ။

* အနောက်သို့လားသော် နာဂရာဇ်တောင်ရိုးအတိုင်း မြောက်သို့လျှောက်၍ ဖိုးခေါင်တောင်၊ ရိုးမလွဲ ယမုံနာမြစ်အနီးအထိ။

* မြောက်သို့လားသော် ကသည်းပြည်၊ အတ္တမတ်ပြည်၊ ရှမ်းပြည်ခိုင်းလွန်အထိ။

ထိုဒေသများအတွင်း အကျယ်အဝန်းနယ်မြေကို ယောနကတိုင်းဟု သမုတ်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ယောနကတိုင်းတွင် ထင်ရှားသောမြို့ကြီးများမှာ... ကလေး၊ တိမ်ညင်း၊ ရာဂြိုဟ်ဟူသော ကလေးသုံးမြို့၊ ယောဆော၊ လောင်းရှည်၊ ထီးလင်းတူ၍ ယောလေးမြို့၊ လောင်းထောင်ကင်းတို့ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနာလည်း ပွင့်လင်းစည်ပင်ခဲ့၏။ ယောတွင်းနယ်တွင် ယောမြို့နယ်နှင့် လောင်းရှည်မြို့နယ်တို့ပါဝင်ခဲ့၏။

ယောတွင်းနယ်၏ အရှေ့ဖက်တွင် ပေါက်နယ်နှင့် ပခုက္ကူနယ်၊ မြောက်ဖက်တွင်ပေါက်နယ်၊ အနောက်ဖက်တွင် ချင်းတောင်တန်း၊ တောင်ဖက်တွင် မင်းဘူးခရိုင်တို့ အသီးသီးတည်ရှိ၏။

ယောမြို့နယ်၏ အရှေ့ဖက်တွင် ပေါက်မြို့နယ်၊ မြောက်ဖက်တွင် ထီးလင်းမြို့နယ်၊ အနောက်ဖက်တွင် ချင်းတောင်တန်းနှင့် တောင်ဖက်တွင် လောင်းရှည်နယ်တို့ အသီးသီးတည်ရှိသည်။

နောင်အခါ ပခုက္ကူခရိုင်အတွင်း မြို့နယ်များကို အသစ်ပြန်လည်စီစဉ်သောအခါ ပခုက္ကူခရိုင်အနောက်ပိုင်းတွင် တောင်နှင့်မြောက်စီတန်းလျက် ဆော၊ ထီးလင်း၊ ဂန့်ဂေါဟူ၍ မြို့နယ်သုံးခုတည်ရှိလာခဲ့၏။ ယင်းတို့ကို ယောတောတန်းမြို့နယ်များဟု ခေါ်ဝေါ်လာကြလေသည်။

ထိုအခါ ယောမြို့နယ်သည် ဆောမြို့နယ်တွင်ပါဝင်သွား၍ ယောလေးမြို့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သော ယောမြို့သည် ၎င်း၊ လောင်းရှည်မြို့သည်၎င်း၊ ယခုအခါ၌ ရွာကြီးများအဖြစ်သာတည်ရှိကြတော့၏။

ယောမြို့ကျောင်းကြီးရှင် ချစ်စေတီ(ကြောင်ကြီးရှင်ချစ်) လောင်းရှည်မြို့ သိန်းကျင်းရွှေတန်းသာဘုရား၊ ဂန့်ဂေါ ရွှေပြည်ဆိပ်ဦးဘုရားနှင့် မြသိန်းတန်စေတီတို့ကားယောနယ်၏ ကျက်သရေဆောင် ဘုရားစေတီများဖြစ်သည်။

ယောချောင်းသည် အနောက်ဖက်ချင်းတောင်တန်း၌

မြစ်ဖျားခံ၍ ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့ ဆိပ်ဖြူမြို့အနီးတွင် စီးဝင်သည်။ ယင်း၏ထင်ရှားသော မြစ်လက်တက်သည် ကျောချောင်းဖြစ်၍ ပေါက်မြို့အနီး၌ ပေါင်းဆုံမိကြသည်။

ပခုက္ကူခရိုင် အနောက်ပိုင်းတွင် ယောချောင်းနှင့် ယင်း၏မြစ်လက်တက်များစီးဆင်းရာ မြစ်ဝှမ်းဒေသကို ယောနယ်ဟူ၍ သိမှတ်ထားကြသည်။

ယောနယ်တွင် မြန်မာလူမျိုး၊ ချင်းလူမျိုး၊ ယောလူမျိုးနှင့် တောင်သားလူမျိုးတို့ နေထိုင်ကြသည်။ ယောလူမျိုးတို့မှာ မြန်မာအနွယ်ဝင်များဖြစ်၍ ဒေသအလိုက် ထုံးစံလေ့နှင့် စကားအသုံးအနှုန်းတို့ ခြားနားနေခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင် ဂန့်ဂေါနှင့် ယောတွင် အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။

တောင်သားတို့ကို ပညာရှင်အချို့က ချင်းနှင့်မြန်မာသွေးစပ်ထားသည့်အနွယ်များ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဂန့်ဂေါ၊ ထီးလင်း၊ ယော၊ ဆော စသည့်နယ်များ၏ အတွင်းပိုင်းတောင်ခြေကျေးရွာများတွင် နေထိုင်ကြသည်။

ယောနယ်တွင် မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း အသီးအနှံပင်များကို မြစ်မှရေသွင်း၍ စိုက်ပျိုးကြသည်။

ဆေးလိပ်လိပ်ရန်အတွက် ယောဖက်ခေါ် ပြောင်းဖူးဖက်များ ထင်ရှားသောထွက်ကုန်ဖြစ်၍ ပခုက္ကူမြို့မှတစ်ဆင့် အရပ်ရပ်သို့ တင်ပို့ရောင်းချသည်။

ယောလုံချည်ရက်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းကြောင့်လည်း ယောနယ်သည် ထင်ရှားသည်။ သို့သော် ယောလုံချည်ကောင်း

များမှာ ဝန်ခေါ၊ မင်းရွာ၊ ကန်ရွာတို့နှင့် ထီးလင်းနယ်ရှိ ထီးလင်း၊
ညောင်ကန်၊ ကင်းပန်ရွာများမှသာ ထွက်လေသည်။

ယောလုံချည်နှင့် ပင်နီအင်္ကျီဝတ်စုံသည် မြန်မာနိုင်ငံ
တွင် ဝိသာနုစိတ်တတ်ကြွနေချိန်က ခေတ်အလိုက် လူကြိုက်များ
သော ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ ယခုထက်တိုင်လည်း ယောလုံချည်ကို
ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ နှစ်သက်စွာဝတ်ဆင်လျက်ရှိကြသည်။

ယောချောင်းရေဆင်းနယ်စာတွင်း၊ ချင်းတောင်တန်း၊
ယောချောင်းနှင့် မောချောင်းအကြားရှိ ရေဝေကုန်းတန်းတို့တွင်
ကျွန်းသစ်တောများ ရှိသည်။

ယောသစ်တောတိုင်းမှ သန်းသစ်နှင့် ရှားဖေးအမြောက်
အများထွက်သည်။ မောချောင်းနှင့် မြစ်သားမြစ်တို့သည် သစ်
မျှောရန် အသုံးကျလေသည်။

ယောနယ်အကြောင်းရေးမည် ပြောမည်ဆိုလျှင် ရှေး၌
ရေးသားခဲ့သလို စုန်းကဝေပညာများအကြောင်းနှင့် ယောလုံ
ချည်အကြောင်း စသည်တို့သည် အဓိကနေရာမှ ပါဝင်ကြပေ
သည်။

ယောလုံချည်ကို နှစ်သက်စွာ ဝတ်ဆင်ကြခြင်းအ
ကြောင်းမှာ အသားညက်ပြီး အရောင်အသွေးအလျော်အဖွပ်ခံ
ခြင်းတို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ယောလုံချည်ကို ဆိုးသောအရောင်မှာ အမည်းရောင်
ဖြစ်သည်။ ဒေသခံများကတော့ အမဲရောင်ဟုပင် ပြောဆိုနေ
သားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယောလုံချည်ဆိုးသော အ
မည်းရောင်မှာ မဲပင်မှရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဦးရာသီ နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လများရောက်လျှင် ခြေ
ပြင်ကြေညက်စွာထွန်းယက်ပြီး မဲပင်ကို စတင်စိုက်ပျိုးသည်။
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများတွင် ဂုံလျှော်စိုက်ပျိုးသကဲ့သို့ အစေ့
ကြဲခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ မဲပင်ကလေးများ ပေါက်လာ
ပြီး တစ်ပေခန့်မြင့်တက်လာလေသည်။ အရွက်များဖြင့် စိမ်းစို
လာလေသည်။ အရွယ်မှာ ပြည့်ပန်းညိုရွက်၊ အရွက်သေးများနှင့်
ပုံသဏ္ဍာန်တူလေသည်။

ထိုအရွက်၊ အခက်၊ အလက်ကလေးများအား မဲနှစ်ထိုး
ရန်အတွက် သီးလေးကြိမ် ခူးယူထားရသည်။

ထိုသို့ခူးယူထားသော မဲရွက်များကို (၁၀)ပိဿာဝင်
လှောင်အိုးထဲမှာထည့်ပြီး နှစ်ထားကာ တစ်ညအိပ်လောက်ကြာ
အောင် ရေဖြင့်ပုတ်အောင် စိမ်းထားရသည်။

ထိုစိမ်းထားသောအိုးအတွင်းသို့လည်း ထုံးကို လက်ဖက်
ရည်တစ်ပန်းကန်စာလောက် ရေဖြော်ပြီး ထည့်သည်။ ထို့နောက်
မဲမွတ်ဟုခေါ်သော တုတ်လက်တိုင်တပ်ထားသည့် ခြင်းတောင်း
ကြားကလေးဖြင့် ထိုးပေးကာ မဲရေများ အရည်ကြည် တက်လာ
အောင်ထားရသည်။

မဲနှစ်များထိုင်သွားပြီး အပေါ်သို့ အရေကြည်များ ထက်
လာသောအခါမှာတော့ ထိုအရေကြည်များကို သွန်ပစ်ပြီး မဲနှစ်

များကို စစ်ထားရသည်။ အဝတ်ပါးဖြင့် သုံးလေးရက်လောက် စစ်ထားပြီးလျှင်တော့ ထိုမဲနှစ်များမှာ ချည်ခင်နှစ်ပြီး ဆိုးနိုင်သော အနေအထား သို့ရောက်ကြပေပြီ။

လျှောင်အိုးတစ်အိုး (ဆယ်ပိဿာဝင်)ဆိုလျှင် မဲအနှစ် အစိတ်သားလောက် ထုတ်ယူ၍ရသည်။ မဲနှစ်ဆိုးထားသော ချည်ခင်များကိုလည်း ခြောက်သွေ့အောင် တန်းများဖြင့်တင်ကာ လှမ်းရသည်။ ခြောက်သွေ့သွားသောအခါမှာ ကြေးနီရောင် သမ်းနေသောမဲနှစ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

မဲနှစ်ဆိုးသောအခါမှာလည်း အရောင်ခိုင်ခန့်ဖို့ အချဉ် ရေ အချိုရေ အငန်ရေတို့ကိုလည်း လိုအပ်သလို ထည့်ပေးရ သည်။ အချဉ်ရေအတွက် မန်ကျည်းမှုန့်၊ အချိုရေအတွက် ထန်းလျက်၊ အငန်ရေအတွက်တော့ ငှက်ပျောရည်ကို အသုံးပြု လေ့ရှိသည်။

ယောနယ်တက်မှထွက်သော ယောလုံချည်တွင် အသုံး ပြုသောအမည်းရောင်သည် ခေတ်မီဆေးများဖြင့် ဖော်စပ်အသုံး ပြုသောအရောင်များ မမီမိ တာရှည်ခံခြင်း၊ အရောင်မပျက်ခြင်း၊ ဝတ်ဆင်ရတာ တင့်တယ်ခြင်းကြောင့် ယောနယ်မှသာမကပဲ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှ နှစ်သက်သဘောကျစွာဖြင့် ဝတ်ဆင်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ယောလုံချည် ယက်လုပ်သောလုပ်ငန်းမှာ ယောနယ် သားများအတွက် စီးပွားဖြစ်လုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်ပေ သည်။

နဒါ လည်စီး၊ ဆင်မျက်ကွင်း၊ စကြာ၊ ကျေးတရာ၊ မင်း ကြီး၊ မင်းလတ်၊ ကင်းတပ်၊ ဆန္ဒင်းမကင်း၊ မြနန်းစွယ်၊ ဝုံညွှင်း စွယ်၊ ဖူးနားပြောက်၊ ခွာညို၊ ခရုလတ်၊ ခရေပွင့်၊ နှင်းဆီပွင့်၊ လေပ်ပွင့်၊ ယိုးဒယားပန်း၊ ဆောင်ဗွေလယ်၊ ဒေါင်းရုပ်၊ ပန်းချိတ်၊ ကြီးကြီးချိတ်ဟူ၍ ရောင်းတန်းဝင် ယောလုံချည် အဆင်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်မျှရှိကြလေသည်။

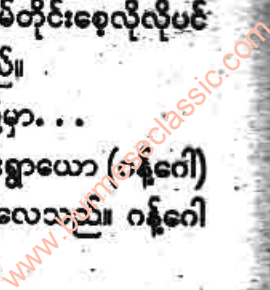
ယခင်က ယောလုံချည်နှင့် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်ဆင်လျှင် ပင် အမျိုးသားများအတွက် တင့်တယ်မှုတစ်ခု ရစေသည်။ နောက်ပိုင်း... အမျိုးသားနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုသမိုင်းတွင် ယော လုံချည်နှင့် ပင်နီတိုက်ပုံတို့ကိုပင် ဝတ်ဆင်အသုံးပြုခဲ့ကြလေ သည်။

ယောဒေတွင် ယက်ကန်းမခတ်တတ်ပါက မိန်းမဖျင်း ဟုပင် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

ယောလေ့တွင် အိမ်ထောင်ကျသွားသော သမီးအား မိဘများက ယက်ကန်းစင်ကို လက်ဆောင်ပေးတတ်ကြသည်။ တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်အောင် ထူထောင်ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သပေသည်။

သို့ကြောင့် ယောဒေသတွင် အိမ်တိုင်းစေ့လိုလိုပင် ယက်ကန်းခက်သောစင်များ ရှိကြလေသည်။

နာမည်ကြီးသော ယောလုံချည်တို့မှာ... ထီးလင်းယော၊ ဂန့်ဂေါယော၊ မင်းရွာယော (ဂန့်ဂေါ) အင်းဒင်(ကလေး)ယော စသည်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂန့်ဂေါ

စယ်ရှယ်မှာ ယောလုံချည်လောကတွင် နာမည်ကြီးလှပေသည်။

နီမောင်တို့နေသော အင်းရွာမှာလည်း ယက်ကန်းစင်အချို့ရှိကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် နန်းမြရီတို့နေအိမ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့တော့ နန်းမြရီတို့နေအိမ်သို့ ဧည့်သည့်သုံးယောက် ရောက်လာလေသည်။

နီမောင်၊ စောထီးနှင့် ငမအောင်တို့ သုံးယောက်ပင်ဖြစ်ကြလေသည်။ စောထီးနှင့် ငမအောင်တို့မှာ ဒေသခံများ ဖြစ်ကြသဖြင့် နန်းမြရီတို့အိမ်ကို ကောင်းစွာသိကြသောကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နန်းမြရီတို့နေသောအိမ်မှာ ရွာအရှေ့ပိုင်းဘက်တွင် ရှိသော်လည်း တစ်ရွာတည်းဖြစ်သောကြောင့် မဝေးလှပေ။ ထိုအိမ်သို့ မရောက်ခင်ကတည်းက ယက်ကန်းခတ်သံကို ကြားနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့ ပိုကျယ်လာသည်။

ထို့အတူ နီမောင်စိတ်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားလာလေသည်။ ရွာရောက်တာလည်းမကြာသေး။ နန်းမြရီနှင့်လည်း တစ်ကြိမ်သာတွေ့ခဲ့ဖူးသေးသဖြင့် အဆင်မပြေပါမလားဟု စိတ်ပူနေမိလေသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ နန်းမြရီက ယက်ကန်းခတ်နေရာမှထလာပြီး ဧည့်ခံလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်လာလို့ အလုပ်ပျက်သွားပြီ ထင်

ပါရဲ့”

“မပျက်ပါဘူးအစ်ကို၊ ဒီအလုပ်က ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ပဲ။ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရပါတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ အိမ်ရှင်တို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ကွမ်းဆေးလက်ဖက်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပေးလေသည်။

ထိုအိမ်မှာ နှစ်ဆောင်မြိုင် ခြေတံရှည်အိမ်အမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင် တန်းများထိုးကာ ချည်ခင်များ လှမ်းထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အပေါ်ထပ်မှာတော့ အခြားအိမ်သူအိမ်သားများရှိကြဟန်တူသော်လည်း ဆင်းမလာကြပေ။ အောက်ထပ် ယက်ကန်းစင်မှာတော့ နန်းမြရီတစ်ယောက်တည်းပင် ရှိနေလေသည်။

စောထီးနှင့် ငမအောင်တို့နှစ်ယောက်က နန်းမြရီ ချတော့သော အစားအသောက်များကို စားသောက်ရင်း မနီးမဝေးမှာရှိနေကြစဉ် နီမောင်နှင့် နန်းမြရီတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပင် စကားလက်ဆုံကြနေကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ... နန်းမြရီက နေရာမှထသွားပြီး အိတ်တစ်လုံးကိုယူကာ နီမောင်ကိုပေးသည်။

“ဟိုနေ့က အစ်ကိုတို့ ရေမောင်းကပြန်လာကတည်းက အစ်ကိုကိုလက်ဆောင်ပေးဖို့ ယောလုံချည်တစ်ထည် ရွေးဖယ်ထားတာ...”

ဟုပြောကာ နီမောင်ကို ပေးသဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဘက်က ဘာမှမယ်မယ်ရရ မပေးရသေးပဲ

နန်းမြရီပေးတဲ့လက်ဆောင်ယူရတာတော့ အားနာစရာကောင်း
နေပြီ”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုလည်း
ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ အကူအညီပေးခဲ့တာရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ ဟို
တစ်နေ့က အစ်ကိုတို့နေတဲ့နေရာအထိ တကူးတက လာခဲ့တာ
တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး”

နီမောင်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငုံ့သောက်
ရင်း နားထောင်နေသည်။

“အခုအစ်ကိုတို့နေတဲ့အိမ်က တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုး
အရင်က ကျွန်မရဲ့အိမ်မ နေသွားတဲ့အိမ်ပါပဲ”

“နန်းမြရီရဲ့အိမ်မက ဘယ်သူလဲ”

“နန်းမြကြည့်လို့ခေါ်တယ်၊ သူက အဲဒီအိမ်က ကိုသူ
တော်ဆိုတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဲဒီအိမ်မှာလိုက်နေရတယ်၊
ဒါပေမယ့် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး၊ နောက်
တော့ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ပဲ သတင်း
ကြားလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့ကို အစအနတောင်မှ
ပြန်မတွေ့ရတော့ပါဘူး”

နန်းမြရီက လွန်စွာ စိတ်မကောင်းသောအသံဖြင့် ပြော
ပြလေသည်။

“ဒီစကားကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီအတွက်
ကျွန်တော်ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲဟင်”

နီမောင်ကမေးတော့ နန်းမြရီက တစ်ချက်မော့ကြည့်

လိုက်လေသည်။

“အရင်ကတော့ ကိုသူတော်ရဲ့ မိဘတွေပဲ နေကြပြီး
သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတာနဲ့ ဘယ်သူတွေမှ အသွား
အလာမလုပ်ကြပါဘူး၊ အခုအစ်ကိုထို့က တခြားနေရာကပြောင်း
လာပြီး အဲဒီအိမ်ကိုဝယ်ပြီးနေတယ်သတင်းကြားလို့ အံ့ဩနေ
ကြတယ်၊ ဒါထက် အစ်ကိုတို့နေတော့ သရဲမတွေ့ဖူးလား”

“ရှိတော့ရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တို့
တော့ အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး”

“အစ်ကိုတို့ အကူအညီတောင်းချင်တာ တခြားတော့
မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ပြောကြတာတော့ ကျွန်မအစ်မက အဲဒီအိမ်
မှာ အသတ်ခံရတာဆိုတော့ အဲဒီအိမ်မှာပဲ မကျွတ်မလွတ်တဲ့
ဘဝနဲ့ ရှိနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ တကယ်လို့ သူနဲ့တွေ့လို့
တစ်ခုခုထူးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြောပြပေးပါလား”

ဟု ပြောလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထိုစကားကြားသောအခါ . . စိတ်မ
ကောင်းသော အမူအယာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ
သည်။

“ဒါကအပန်းမကြီးပါဘူး၊ တကယ်လို့ သူ့ဘက်က အလို
ရှိတာတစ်ခုခုရှိလို့ ဆက်သွယ်လာရင် ကျွန်တော် နန်းမြရီကို
ပြောပြပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”
ထို့နောက် နီမောင်တို့သုံးယောက်လည်း နန်းမြရီကို

နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသည်။

လမ်းရောက်တော့မှ စော့ထီးကပြောသည်။

“အခုတော့ ငါတို့ပြောတာမှန်ပြီမဟုတ်လား၊ နန်းမြရီ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးက ရုပ်ချောသလို အိမ်ရှေ့လည်းကြီးတယ်၊ မင်း ဆီကို တကူးတကရောက်လာကတည်းက အကြောင်းရှိလို့ လာ တာလို့ ငါတို့ပြောတာပေါ့”

နီမောင်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ဒါထက် သူပြောတဲ့ကိစ္စက လွယ်ပါ့မလား”

ငမဲအောင်ကပါဝင်မေးပြန်သည်။

“ဒါက ငါလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်မေးရအောင်လည်း ငါက နတ်ဆရာတစ်ယောက်မှ မဟုတ် တာ..”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သေသွားတဲ့ နန်းမြကြည်ရဲ့ဝိညာဉ်က ဆက်သွယ်လာ တဲ့အထိတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရတော့မှာပေါ့”

“အခုတော့ မင်းကနေရင်းထိုင်ရင်း ဝိညာဉ်ကိုယ်စား လွယ်ဘဝကို ရောက်ရပြီထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ သုံးယောက်သား ထိုစကားကိုသဘော ကျသဖြင့် ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

အနား (၁)

သွေးသောက်စားနှင့်အန္တရာယ်

အင်းရွာသည် အိမ်ခြေများသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ် သကဲ့သို့ ရွာသူကြီး အုပ်ချုပ်သောနေရာလည်းဖြစ်၏။ အင်းရွာ သူကြီးမှာ ဦးမင်းဒင်ဆိုသူဖြစ်သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးပြီး စရိုက်ကြမ်းတမ်းသူတစ်ဦးဖြစ် သည်။ အထက်အရာရှိ အရာခံများကို အောက်ကျွံပေါင်းသင်း မှုမှာကောင်းသလို အလိုက်သိတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

ကလေးမြို့မှာရှိ အရေးပိုင်မင်းမှစပြီး ရုံးစာရေးပျာတာ

အထိ ဘယ်သူဘာကြိုက်သည်ကိုလည်း သိထားသူဖြစ်ပေသည်။
ရွှေငွေရတနာ၊ အစားအသောက် အဝတ်အထည်မှ
စပြီး မိန်းမလိုချင်လျှင်ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သူဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးအရေးပိုင်မင်းမှစပြီး မြို့ပိုင်၊ ရာဇ
ဝတ်အုပ်၊ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် စသူတို့က ဦးမင်းဒင် နာမည်ကို
ကောင်းစွာသိကြသည်။

အင်းရွာသည် ဂန့်ဂေါမြို့နယ်အတွင်းမှာရှိသဖြင့် ဂန့်
ဂေါမြို့သူကြီး၊ တိုက်ပိုင်၊ ရာဇဝတ်အုပ်တို့မှာလည်း သူနှင့် မသိ
သူမရှိကြပေ။

ဂန့်ဂေါမှာ ဂါတ်တဲတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုဂါတ်တဲကို စီမံ
အုပ်ချုပ်သူမှာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထင်ကျော်ဆိုသူဖြစ်သည်။ ဦး
မင်းဒင်က ဦးထင်ကျော်အား လိုတာပေးကျွေးပြီး သူ့အလိုရှိသမျှ
စေခိုင်းနိုင်သူဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အထက်အရာရှိများ၊ လူကြီးများကို အကပ်
ကောင်း အပေါင်းအသင်းကောင်းသောကြောင့်လည်း နှစ်စဉ်
ရွာသူကြီးရွေးချယ်သည့်အခါတိုင်း သူ့မှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရပ်
ရှိလေသည်။

ဦးမင်းဒင်တစ်ယောက် နှစ်စဉ်သူကြီးရာထူးရနေခြင်း
မှာ ရွာသူရွာသားများက သဘောကျနှစ်သက်သဖြင့် ရွေးချယ်
တင်မြှောက်သဖြင့် ရခြင်းတော့မဟုတ်ပေ။

မြို့အုပ်၊ မြို့ပိုင်စသည်တို့က နာမည်တပ်ပြီး ခန့်အပ်

ပေးခြင်းကြောင့်သာ ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရွာသူရွာသားအတော်များများကတော့ ထိုအခြေအနေ
ကို မနှစ်သက်ကြပေ။ ဦးမင်းဒင်ကိုလည်း ရွာအပေါ်မှာ နှိပ်စက်
မှုများသောကြောင့် သဘောမကျကြပေ။

သို့သော်လည်း အထက်လူကြီးများ အမိန့်ဟူသော ကန့်
သတ်ချက်ဖြင့် ခန့်အပ်ပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မကျေနပ်သော်
လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ကြပေ။

ဦးမင်းဒင်အနေဖြင့် အထက်လူကြီးများအား ပေးကမ်း
ရန် အကြောင်းရှိပါက ရွာသူရွာသားများထံမှပင် ကောက်ခံယူ
လေ့ရှိသည်။

အမှန်တော့ အလှူလက်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာလုပ်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပေသည်။ ဦးမင်းဒင်က အထက်လူကြီးများ၊ အရာရှိအရာခံ
တို့ကိုသင့်မြတ်အောင် ပေါင်းထားရုံသာမကပဲ ၎င်းထံတွင် လက်
သပ်မွေးထားသော လူမိုက်အဖွဲ့အစည်းရှိသေးသည်။

ထိုအဖွဲ့ကို သံပချိုင်ဆိုသူက ခေါင်းဆောင်မှု ပြုလေ
သည်။ သံပချိုင်က အသက် (၄၀)ကျော်လောက်သာရှိသေးပြီး
သူ့သတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျူးသော ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

သံပချိုင်မှတစ်ဆင့် လက်ရွေးစင်ခေါ်ယူထားသော လူ
မိုက်အဖွဲ့လည်းရှိပေသေးသည်။ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ခန့်
ရှိသည်။

သူကြီးမွေးထားသော လူမိုက်များဖြစ်သောကြောင့် ရွာ

ထဲမှာ ထင်တိုင်းကြပြီး နှိပ်စက်သော်လည်း ဘယ်သူကမှ မပြော
ဝံ့ကြပေ။

၎င်းတို့အဖွဲ့မှာ မကောင်းမှုမှန်သမျှ အားလုံးလုပ်သည်။
အရက်ချက်၊ အရက်ရောင်း၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲပိုင်းထောင်သည်
အပြင် အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို ဓားပြတိုက်သည်။

ရသမျှ ပစ္စည်းများကို ဦးမင်းဒင်က စီမံပြီး တပည့်များ
ကို ခွဲဝေပေးသည်။

“မင်းတို့ကို တစ်ခုမှာထားမယ်၊ ဓားပြတိုက်ရင် ငါအုပ်
ချုပ်တဲ့နယ်ထဲမှာမတိုက်ကြနဲ့၊ ငါ့နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်၊ အခွင့်
အရေးကောင်းရင် တခြားနေရာမှာ ထွက်တိုက်ကြ၊ တကယ်လို့
ပြဿနာပေါ်လာရင် ငါနောက်တနေ ဖြေရှင်းပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ဦးမင်းဒင်က နောက်မှအားပေးထားသောကြောင့် သံ
ပချိုင်တို့မှာလည်း ခဲရဲဝံ့နှင့်ပင် လုယက်တိုက်ခိုက်မှုပြုဝံ့ကြလေ
သည်။

လွန်ခဲ့သောလစဉ်လောက်က ကလေးမြို့အုပ်မင်း ဦး
မင်းညိုရောက်လာပြီး အစီအရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားတစ်
လက်လိုချင်သည်ဆိုသဖြင့် ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းထံ
ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားတစ်လက် စီမံပြုလုပ်
ပေးလိုက်သည်။

ထိုဓားရပြီးနောက်တွင် ဦးမင်းညိုတို့ မိသားစုမှာ အ

ရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဦးမင်းညိုလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ရ
လေသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ ထိုဓားကို ထမင်းချက်တာတေ
ဆိုသူက ယူသွားလေသည်။

ဦးမင်းဒင်က ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ တာတေကို
လိုက်လံရှာဖွေပြီး တွေ့သောအခါ ဓားကိုသိမ်းယူထားလိုက်လေ
သည်။ တာတေကိုလည်း သံပချိုင်တို့အဖွဲ့မှာ ထည့်ထားလိုက်
သည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားမှာ အစီအရင်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ဓားဖြစ်သဖြင့် သေနတ်ပြီးသည်အထိ ခရီးပေါက်လေရာ နောက်
ပိုင်းတော့ ဓားပြတိုက်သွားလျှင် သံပချိုင်ကိုယ်တိုင်ကိုင် ဆောင်
သွားလေသည်။ ကိစ္စပြီးလျှင် တော့ ဦးမင်းဒင်ထံပြန်အပ်ထားရ
သည်။

“ဆရာကြီး ဒီဓားက အိမ်ပေါ်မှာ ထားလို့မရဘူး၊ သုံးပြီး
တာနဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဟု သံပချိုင်က ထိုးတိုးသတိပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြို့အုပ်မင်း ဦးမင်းညိုတုန်းက ဘာမှမသိပဲ အိမ်ပေါ်
မှာတင်ထားမိလို့ သေကြရတာလို့ တာတေက ပြောတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ
ဆို ငါလည်း သိတန်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဒါထက် မင်း
ဆိုရာ ဒီဓားယူသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ပြေတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ အရင်က ဓားတွေ လှံတွေ

လုပ်သေနတ်တွေနဲ့ ဓားပြတိုက်ရတာ သတိအတော်ထားရတယ်၊ အချို့ရွာတွေမှာ သေနတ်ရှိတော့ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် မလွယ်ဘူး”

“ကိုးသင်္ချိုင်းဓားပါသွားတော့ရော ဘာထူးသလဲ”

“ကိုးသင်္ချိုင်းဓားက သေနတ်မီးမကူးဘူး ဆရာကြီး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ပန်းသာတာပေါ့”

ထိုစကားကြားတော့ ဦးမင်းဒင်မှာ များစွာ ကျေနပ် သွားလေသည်။ သံပချိုင်တို့အဖွဲ့မှာ ဓားပြတိုက်သောအခါ အဝတ်မည်းများဖြင့် မျက်နှာစည်းထားပြီး ၎င်းတို့အဖွဲ့ကို ‘ယက္ခ တာတေ’ ဟူ၍ အမည်ပေးထားကြသည်။

ဓားပြတိုက်သောအခါ ထိုအမည်ကိုပင် အသုံးပြုကြ လေသည်။ ထိုအဖွဲ့မှာ ယခင်ကတည်းက အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ဓားပြတိုက်နေကြသော်လည်း ယခုလောက်တော့ မရ တင်းကြပေ...။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားရခဲပြီးနောက်ပိုင်းရောက်တော့မှ စိတ်တိုင်းကျ သောင့်ကျန်းနေကြရာ ထိုနယ်စာကျောမှာ နေကြ သူတို့မှာ ၎င်းတို့နှိပ်စက်သမျှကို ခါးစည်းခံကြရလေသည်။

ဦးမင်းဒင်ကတော့ မမျှော်လင့်ပဲ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားရခဲ ပြီးနောက် သူတပည့်များ အဆင်ပြေနေပုံကိုကြည့်ပြီး သဘော အကျကြီးကျနေလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဦးမင်းဒင်က သံပချိုင်ကိုခေါ်ပြောလေ သည်။

“သံပချိုင် အခုတလော ငါအိမ်မှာ သရဲအတော်ခြောက်

တယ်၊ အိမ်သူအိမ်သားတွေတောင် မနေဝံ့ပဲ ကြောက်လန့်နေ ကြပြီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထိုစကားကြားတော့ သံပချိုင်က တစ်စုံတစ်ခုကို ချက် ချင်းသတိရလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီး ဟိုဓားကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

“အိမ်နောက်က စပါးကျီအောက်မှာ ဝှက်ထားတယ်”

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာကတော့ ဒီဓားမိုးက မကောင်း ဆိုးဝါးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတာဆိုတော့ ဓားစောင့်တဲ့ တစ္ဆေသရဲ တွေကို ကျွေးမွေးပေးရတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ မကျွေးပဲ ထားရင် ဓားနဲ့သက်ဆိုင်သူကို ပြန်ပြီးအန္တရာယ်ပေးတတ်တယ် လို့ပြောသံကြားရတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ဦးမင်းဒင်က အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွေးတာကတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ တော်ကြာ သူများတွေ လည်း ခိပ်မိကုန်မှာစိုးရသေးတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ ညကျတော့ ကျွန်တော်လာ ကျွေးပေးပါမယ်...”

ထိုသို့ပြောပြီး သံပချိုင်ကပင် ခေါ်စာကျွေးသို့မိုး လာ ရောက်ပြုလုပ်ပေးလေသည်။ ဦးမင်းဒင်ကတော့ အနီးမှပင် အ ခြံအနေကြည့်နေလေသည်။

သံပချိုင်က အမဲသားဟင်းနှင့် ထမင်းပေးပုံကျွေးသော

အခါ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များလာရောက်စားသောက်ကြသည်။ သို့သော် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာစောင့်များဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိကြပေ။

အစားအသောက်များ ကျွေး၍ ကုန်သွားသောအခါမှာတော့ နောက်ထပ်သရဲတစ်ကောင်ရောက်လာပြန်သည်။ ဆံပင်ဖားလျားချထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“နှင်ကဘယ်သူလဲ”

“ငါက ဓားနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့သူပဲ”

“အမဲသားဟင်း စားမလား”

“မစားချင်ဘူး သွေးသောက်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုပေးရမလဲ”

“ဓားကိုသွေးစွန်းအောင်လုပ်ပေးရင်ကျေနပ်ပြီ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် နောက်တစ်ခါဓားကိုကိုင်ရင် အန္တရာယ်နဲ့တွေ့လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဖျပ်ခနဲပျောက်သွားလေတော့သည်။ ဦးမင်းဒင်နှင့် သံပခိုင်တို့မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားကြကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း သွေးရှာပြီးလောင်းပေးရမှာပေါ့”

“ဒါမျိုးတွေက မလွယ်ဘူး၊ မင်းလုပ်တတ်လို့လား”

ထိုအခါ သံပခိုင်မှာ ဘာမှပြန်မပြောသာပဲရှိနေလေ

သည်။

“ဒါမျိုးတွေက ဦးဗန်ကောင်းမှ သိမှာဆိုတော့ သူ့ကို သွားမေးကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“မင်းအကြံဉာဏ်တုံးလှချည်လား၊ ဓားလုပ်ပေးတဲ့သူ သွားမေးမှတော့ ငါတို့လက်ထဲ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားရောက်နေတာ သိသွားမှာပေါ့၊ ဒီအခါ မင်းတို့လုပ်နေတာတွေ တသိတစားကြီးပေါ်မှာပေါ့”

ဟုအပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှ ဘာမှပြန်မပြောပဲ ငြိမ်သွားလေသည်။

“တွေတွေထူးထူး စဉ်းစားမိနေနဲ့၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်ပေတော့ အမဲသွေးရအောင်ရှာပြီးတော့ ဓားကိုလောင်းပေးလိုက်၊ မဟုတ်တော့လည်း နောက်ထပ်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောသဖြင့် သံပခိုင်လည်း ဦးမင်းဒင်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပြုလုပ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဆင်မပြေလှပေ။

နောက်တစ်ကြိမ်ဓားပြတိုက်သောအခါ ထိုဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်မိလေသည်။ ယခင်အခါများက ဓားကိုမထုတ်ပဲ လွယ်ထားရုံသာ လွယ်ထားသော်လည်း ယခုတစ်ခါမှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်တွန်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာကို ဓားအိမ်မှ ထုတ်လိုက်မိသည်။ ထုတ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှင်တစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ပဲနှင့် ခုတ်သတ်လိုက်မိပေတော့သည်။

ဦးမင်းဒင်က အတန်တန်မှာထားသည့်ကြားမှပင် ခုတ်သတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဓားပြတိုက်တာ ပစ္စည်းကိုပဲယူ၊ သူမသတ်မိခဲ့စေနဲ့၊ ဓားပြတိုက်တာက ရှင်းရတာလွယ်တယ်၊ လူသတ်မှုက ရှင်းလို့မလွယ်ဘူး”

ထိုသို့မှာထားရင်းမှ သတ်ဖြတ်မိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ . .

ဓားကလည်း ထိုအခါမှပင် ဓားအိမ်အတွင်းသို့ လျော့လျော့လျှူ ပြန်ထည့်၍ ရသွားလေတော့သည်။

ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသောစိတ်တို့လည်း လူတစ်ယောက်ခုတ်သတ်ပြီးတော့မှပင် ပုံမှန်အခြေအနေသို့ရောက်ကာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ‘ဟံကွတာတေဓားမြဂိုဏ်း’ သတင်းက တစ်နယ်လုံးပြန့်နှံ့လာလေသည်။

ပစ္စည်းယူရုံတင်မကပဲ လူသတ်သောအဆင့်ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်နယ်လုံးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြလေသည်။

ဂန့်ဂေါဂါတ်တဲမှ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ဆင်းလာပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်လာသည်။ ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်ကလိမ္မာပါးနပ်စွာနှင့်ပင် ပေးတန်တာပေး၊ ကျွေးတန်တာကျွေးပြီး ပြန်လွတ်လိုက်လေသည်။

နောက်တော့ ကလေးမြို့မှ အရှေ့ပိုင်မင်း မောရစ်က

စေခိုင်းသဖြင့် ရာဇဝတ်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာပြီး လူသတ်ဓားပြမှုကို စုံစမ်းကြပြန်လေသည်။

ကလေးဂါတ်တဲမှ ရာဇဝတ်အုပ်များ ဦးရွှေမောင် ဆိုသူဖြစ်သည်။ ၎င်းရောက်လာတော့လည်း ဦးမင်းဒင်ကအကောင်းဆုံးအစားအသောက်များ အရက်များနှင့် ကျွေးမွေးညှော်ခံရင်း နှစ်သိမ့်မှုပေးရပြန်သည်။

“ဦးရွှေမောင်လည်း ကျုပ်ရဲ့သတင်းကြားသင့်သလောက် ကြားမှာပေါ့၊ ကျုပ်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ နယ်အတွင်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်သာဖြစ်တာ ဒါ ကျုပ်မျက်နှာကို အိုးမည်းသုပ်တာပါပဲ၊ တရားခံတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဖမ်းဆီးပြီး ဂါတ်တဲကို ပို့ပေးပါ့မယ် အေးအေးသာပြန်ပါ”

ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်က သောက်လက်စအရက်ခွက်ကို အသာပြန်ချရင်းပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကိစ္စက အရင်ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူးသူကြီးရဲ့၊ အုရေပိုင်မင်းနားအထိ ပေါက်တဲ့အမှုမျိုးဖြစ်နေတော့ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ လုပ်လို့မရဘူး၊ ဒီအမှုမျိုးကို တရားခံပေါ်အောင်လုပ်မပေးနိုင်ရင် ကျုပ်လည်း နယ်ပြောင်းရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သူကြီးရာထူးကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရဖို့ လွယ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးမင်းဒင်မှာ မော့ကိုဆားဖြင့် တို့လိုက်သကဲ့သို့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုတော့မဖြစ်စေရပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ မကြာခင်မှာ လူသတ်ဓားပြတိုက်တဲ့ တရားခံတွေကို လက်ရဖမ်းပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အရောက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟု ကတိလံည်းပေး၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ဖြစ်မြောက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်တော့မှ ဦးရွှေမောင်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့သားများ ပြန်သွားကြလေသည်။

ကတိသာလွယ်လွယ်ပေးလိုက်သော်လည်း သူလက်သပ်မွေးထားသော တပည့်များကိုတော့ အထိခံဖို့ စိတ်ကူးမရှိပေ။ ရွာထဲတွင် တိတ်တိတ်ပုန်းလုပ်သော ဖဲဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းမှ လူများကိုသာ မိအောင်ဖမ်းလျက် ဓားပြများအဖြစ် တရားခံဖော်၍ ပို့ရန်သာ စိတ်ကူးနေလေတော့သည်။

အနား (၁၂)

ကျော်ဝင်းအင်းအစီအရင်များ

ထိုအခြေအနေများကြောင့် အင်းရွာမှာလည်း နေ့နေညည သတိဖြင့်နေရသော အခြေအနေမျိုးရောက်နေကြရပေပြီ။ အထူးသဖြင့် မြတ်စံတို့လူငယ်ခေါင်းဆောင်များက ပိုမိုတက်ကြွစွာ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ နေ့ရောညပါ လူငယ်လူရွယ်များတို့ တာဝန်ပေးပြီး ကင်းစောင့်ကြရသည်မျိုး ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့တော့ နီမောင်၊ မြတ်စံ၊ စောထီး၊ ဝမ်မံအောင်

www.burmeseclassic.com

တို့ လေးယောက်မှ ဦးဗန်ကောင်းထံ ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် ဦးဗန်ကောင်းက ငွေပြား၊ ကြေးပြား၊ မှိုင်းခံစက္ကူများပေါ်တွင် အင်းချပ်များကို ရေးဆွဲနေလျက်ရှိပေသည်။

“မင်းတို့ရောက်လာတာအတော်ပဲ ပြောစရာလေးတွေ ရှိနေလို့”

သို့ကြောင့် မနီးမဝေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်သောက်ရင်း ပြောပြသည်။

“ထခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ အခုတလော ငါတို့နယ်ဘက်မှာ သောင်းကျန်နေတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့မှာ ဓားတစ်ဖက်ပါတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ရွာသားတွေ သေနတ်နဲ့ပစ်တော့ မိမိကူးဘူးလို့တောင် ပြောသံကြားတယ်”

“ဘယ်လိုဓားမိုးဖြစ်မလဲအဘ”

“ငါထင်တာပြောရရင်တော့ ဒီဓားက တံခြားအဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့စီရင်ပေးလိုက်တဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကြားတာ အဲဒီဓားက မိစ္ဆာဓာတ်တွေဝင်နေတယ်ဆိုလားပဲ၊ အဘ ဘယ်လိုစီရင်ပေးလိုက်တာလဲ”

မြတ်စံကမေးသည်။

“တကယ်တော့ ဒီဓားမိုးက သာမန်လူတွေ မကိုင်သင့်တဲ့ဓားမိုးပဲ၊ ဘုန်းတံခိုးရုံတဲ့သူတွေ၊ သီလသမာဓိပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှသာ ကိုင်လို့ရတာ၊ သူတို့က မင်းအာဏာစက်သုံးပြီး အ

တင်းခိုင်းလို့သာ လုပ်ပေးလိုက်ရဲ့တာ၊ လုပ်ပေးစဉ်ကတည်းက မိစ္ဆာဓာတ်ကို အရှင်သွင်းပြီး လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကုန်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဦးမင်းညိုတို့မိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြပြီး ဓားကပျောက်သွားတယ်၊ အဘပြောသလို ဓားပြတွေလက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားတာလည်း မသိဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်ရသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကအရေးမကြီးဘူး၊ ဒီဓားကို သူတို့လက်ထဲမှာ ကြာကြာရှိနေရင် ဒုက္ခရောက်ကြဦးမှာပဲ၊ သူ့ကိုနိုင်တဲ့ အင်းဓားစီရင်ပြီး ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူရလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတို့အတွက်လည်း လုံခြုံမှုရှိဖို့ မှော်ဝင်အင်းဓားတွေ စီရင်ပေးရမယ်”

“ဒါကြောင့် အင်းချပ်တွေ အများကြီးရေးဆွဲနေတာကို”

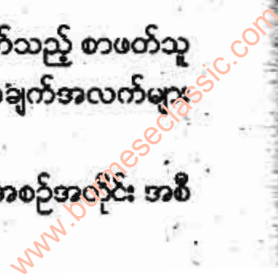
“အင်းဓားတွေ စီရင်ရင်တော့ မင်းတို့လေးယောက် ဝိုင်းတူပေးမှရမယ်”

“စိတ်ချအဘ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဲဒီလို ဝှံ့ရအစီအစဉ်တွေကို ဝါသနာပါကြပါတယ်၊ အဘကသာ နည်းလမ်းပြသေပါ”

ဟု မြတ်စံက ပြောလေသည်။

အင်းစမ အစီအရင်များနှင့်ပတ်သက်သည့် စာဖတ်သူအတွက် သင့်တော်သောအကြောင်းအရာအချက်အလက်များကို ဖော်ပြပေးပါမည်။

‘အင်း’ စသည်ကို စီရင်ရာတွင် အစီအစဉ်အလျဉ်း အစီ

အရင်များမည်သို့ပြုလုပ်စီမံသည်ကို ဖော်ပြပါသည်။

တနင်္ဂနွေ

တနင်္ဂနွေဂါထာ။

ဥမ် - ရာဇာတန၊ စောရတန၊ ဣတ္ထိတန၊ ပုရိသတန၊ အသပ္ပရိသတန၊ ယက္ခတန၊ ဂန္ဓပ္ပတန၊ ကမ္ဘဏ္ဍတန၊ ဒေဝတန၊ ဇနပ္ပဒတန၊ ဂါမတန၊ ဂေဟတန၊ ဒေသတန၊ ဌာနတန၊ မဟာတန၊ သပ္ပတန၊ တနကြီး - တနကျယ်၊ တနငယ်ထောင်သောင်း၊ တနပေါင်းများစွာ၊ ဘုရားအာဏာ၊ ဆရာအာဏာ၊ ပြေဆရာပြေကျေဆရာကျေ။

ဖော်ပြပါ တနင်္ဂနွေဂါထာကို (၇)အုတ်မျှ ရွတ်ဘတ်၍ တနင်္ဂနွေခြင်းဖြင့် အစီအမံဆိုင်ရာ ကညစ်၊ ငွေပြားစသော အရာဝတ္ထုများနှင့် ဒေသဌာနမကောင်း၍ တနသင့်ခြင်းမှအစ၊ တနအမျိုးမျိုးတို့ ကျေပျောက်၍ အစီအရင်အောင်ခြင်ရာ၏။

အင်းဘောင်ဂါထာ

ဥမ်စတုကဗ္ဗမဟာရန္တံ။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပထမ အရှေ့မျက်နှာ အင်းဘောင်ကို လက်ဝဲဘက်မှစ၍ လက်ျာဘက်ဆွဲပါ။ ဂါထာအဆုံးနှင့် ဘောင်အဆုံး ကိုက်ညီစေရမည်။ ကညစ်ကို မကြွနှင့်။

ဒုတိယ၊ ၎င်းဂါထာကို တစ်ဖန်ရွတ်၍ တောင်မျက်နှာ အင်းဘောင်ကို အင်္ဂါထောင်မှ စနေထောင်သို့ဆွဲပါ။ ဂါထာအဆုံးနှင့် ဘောင်အဆုံး ကိုက်ညီစေရမည်။ ကညစ်ကို မကြွနှင့်။

တတိယ၊ တစ်ဖန် ဂါထာရွတ်၍ အနောက်မျက်နှာဘောင်ကို စနေထောင်မှ ရာဟုထောင်သို့ဆွဲပါ။ ရှေးနည်းကိုက်ညီစေရပါမည်။ ကညစ်ကို မကြွနှင့်။

စတုတ္ထ၊ မြောက်မျက်နှာကို ရှေးနည်းဂါထာရွတ်၍ ရာဟုထောင်မှ ထနင်္ဂနွေထောင်သို့ဆွဲပါ။ ဂါထာအဆုံးနှင့် ဘောင်အဆုံး ကိုက်ညီစေရမည်။ ပထမဘောင်အစနှင့် ထိ၍ ပြီးစေရမည်။ ဤတွင် ဘောင်လေးဘက်ခတ်ခြင်းပြီးပါပြီ။

အတွင်းမျဉ်းချဂါထာ

ဥမ်ရန္တံ ရန္တံ ၊ မဟာရန္တံ ၊ ဝိနိဒ္ဓရေ ။

အတွင်းမျဉ်းမှာ အလျားမျဉ်းနှင့် အနံမျဉ်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ လက်ဝဲမှလက်ယာသို့ ဆွဲသောမျဉ်းကို အလျားမျဉ်းဟုခေါ်၍ အထက်မှအောက်သို့ဆွဲသောမျဉ်းကို အနံမျဉ်းဟုခေါ်ဆိုသည်။

၎င်းနှစ်မျိုးတွင် လက်ဝဲမှလက်ျာသို့ ဆွဲသောမျဉ်းကို အပေါ်ဆုံးမျဉ်းကြောင်းကစ၍ အစဉ်အတိုင်း ၎င်းဂါထာဖြင့် ထိန်း၍ ဂါထာစပါက မျဉ်းစ၊ ဂါထာဆုံးပါက မျဉ်းဆုံးကိုလှအောင် ဘောင်ကိုလည်း မလွန်အောင်ချရမည်။

၎င်းပြီးမှ အနံမျဉ်းခေါ် အထက်မှအောက်သို့ ဆွဲသော

မျဉ်းကြောင်းများကို လက်ဝဲဘက်ရှိ မျဉ်းကြောင်းမှစ၍ တစ်
ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ရှေးနည်းအစဉ်အတိုင်း ချရမည်။
ဤတွင် အတွင်းမျဉ်းများပြည့်စုံပြီဖြစ်၏။

မျဉ်းလွန်ဖျက်ဂါထာ

ဥပမာ - ဗုဒ္ဓဟာရေသော။

ဘောင်လွန်သော်၎င်း၊ အတွင်းမျဉ်းများလွန်သော်၎င်း။

ဤဂါထာဖြင့်ဟိန်း၍ လွန်သောအပိုင်းကို ဖျက်ရမည်။

သို့သော် ဤသို့ဖျက်ရသောအခြေသို့မရောက်အောင်
စီရင်နိုင်ရမည်။ ပစ္စည်းအပိုရှိလျှင် မျဉ်းလွန်ခြင်းကိုဖျက်၍ မသုံး
ဘဲ အသစ်ထပ်၍ စီရင်ပါ။ မလွဲသာမှ ဖျက်၍သုံးရမည်။

အင်းခံ - ဗျည်းသွင်းဂါထာ

ဥပမာ - အက္ခရာမေ မရွေ့ဌာနေ၊

အရဟံ - ဗြဟ္မဒေဝံ ပဋိဋ္ဌိတံသွာဟ။

ဤဂါထာဖြင့် အင်းခံဗျည်းများကို သွင်းရာဝယ် သာမန်
အက္ခရာများကိုသွင်းက ၎င်းအတိုင်းပင် အက္ခရာတစ်လုံးလျှင်
တစ်ခေါက်၊ စ၊ဆုံး ကိုက်အောင်ရွတ်ဆို၍ သွင်းရမည်။

သို့သော် အဟိန်းသက်ဆိုင်ရာ မရှိသော ဗျည်းစမ၊
များကို သွင်းလျှင်...

“ဥပမာ (က) အက္ခရာမေ - မရွေ့ဌာနေ၊ (ခ) အက္ခရာမေ
မရွေ့ဌာနေ ...”

စသည်ဖြင့် စာမကိုပါ ထုတ်ဖော်ထည့်သွင်း၍ ရွတ်ဆို
ကာ ရေးသွင်းရမည်။

အင်းခံ - ဂဏန်းသွင်းဂါထာ

ဥပမာ - ဂဏမေ မရွေ့ဌာနေ၊

အရဟံဗြဟ္မဒေဝံ ပဋိဋ္ဌိတံသွာဟ။

ဤဂါထာဖြင့် ရိုးရိုးဂဏန်းသွင်းရာဝယ် ၎င်းအတိုင်း
ရွတ်ဆိုရေးသွင်း၍ သင်္ချာ၏ အဓိပ္ပါယ်အနက်ကိုယူကာ စီမံရ
သော သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး စသည့် ဂဏန်းများကို
သွင်းလျှင်မူကား...

“စတုသတိပဋ္ဌာန ဂဏမေ - မရွေ့ဌာနေ၊

အဋ္ဌမဂ္ဂင် ဂဏမေ-မရွေ့ဌာနေ...”

စသည်ဖြင့် ဆိုင်ရာတရားကိုယ်နှင့် သင်္ချာဂဏန်းအမည်
တို့ပါ ဖော်ပြ၍ စ၊ဆုံးကိုက်ညီအောင် ရွတ်ဆိုရေးသားလျက်
သွင်းရမည်။ ၎င်းပြင် ဂြိုဟ်နှင့်ပတ်သက်သော

“အောင်ပ-၁-၅” ၊ “ကုလား-၂-၄” စသောဂဏန်း
များကိုမူကား ဂြိုဟ်နှင့် သင်္ချာကိုပါထုတ်ဖော်လျက်...

“ရဝိ - ဧက ဂဏမေ မရွေ့ဌာနေ၊

ဂုရု - ပဉ္စဂဏမေ မရွေ့ဌာနေ”

စသည်ဖြင့် ရွတ်ဆိုရေးသွင်းရာ၏။

အင်းဆံ-အမှားဖျက်ဂါထာ
 ဥပမာ - ဗုဒ္ဓံ ဥဒ္ဓါဟိ။
 ဤဂါထာဖြင့် ဂဏန်းဖြစ်စေ၊ ဗျည်းအက္ခရာဖြစ်စေ
 ရှေးမှားသမျှကို ရွတ်ဆို၍ ဖျက်ရမည်။
 သို့သော် ဂရုပြုနိုင်သမျှပြု၍ မမှားစေောင် ရေးသွင်းရ
 မည်။ အသစ်စီမံရန် မဖြစ်နိုင်မှသာ ရေးဖျက်၍ အသုံးပြုရမည်။

အသက်သွင်းဂါထာ
 ဥပမာ - ဣတိပိအရဟံ အဝိညာဏကဩသဌံ၊
 သဝိညာဏကံ သွံ အံး အံး ။
 ဤဂါထာဖြင့် အင်းများ၊ လက်ဖွဲ့များ၊ ရုပ်အစီအမံများ
 ကအစ အသက်သွင်းနိုင်သည်။
 ၇... အုတ်စုတ်၍ သွင်းရမည်။

ခါတ်လေးပါးသွင်းဂါထာ
 ဥပမာ အာပေါစဒေဝါပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊
 တဒါဂမံ၊ သွားဟုံဟုံ၊
 ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊
 လေးပါးသောနတ် ၊ လေးပါးဓာတ်၊
 မပြတ်ယှဉ်စေသောစာ ။
 အလားတူ ၇-အုတ်ရွတ်၍ အစီအမံများကို ဓာတ်လေး
 ပါးယှဉ်သွင်းပါ။

ငြိလ်အပ်ဂါထာ
 ဥပမာ - ရဝိ - စန္ဒရ - ကုဗ - ဗုခေါ၊
 ဂုရုနောလျက် ၊ သုက္ကော - ရာဟု၊
 ရှစ်ခုသောငြိလ်၊ ဝင်၍ခို၊
 အလိုရှိတိုင်းပြီးစေသောစာ ။
 ဤဂါထာကို ၇-အုတ်ရွတ်၍ ငြိလ်ရှစ်လုံးကို သွင်းအပ်
 ရမည်။

နက္ခတ်ယှဉ်ဂါထာ
 ဥပမာ - အဿဝဏီအာဒိ - ရေဝတီအန္တ၊
 သတ္တမီ ၊ သာနက္ခတ္တာ ၊
 ဒေဝါ ချဉ်းလျက် - ယှဉ်စေသောစာ ။
 ဤဂါထာဖြင့် နက္ခ ၂၇-လုံးကို ယှဉ်စေရာ၏။

ဤဂါထာမန္တရွတ်ခြင်း

ဤသို့အစီအမံအစမှ နက္ခတ်ယှဉ်သည်အထိ ပြီးစီးလျှင်
 အစီအမံနှင့်ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တများကို စုတ်ရပါမည်။

သိဒ္ဓိတင်ဂါထာ
 ဥပမာ - ဩကာသ ၊ ဩကာသ ၊ ဩကာသ
 အဂ္ဂပိန္နဲ၊ နာဥပုန္နံ ၊ ပဉ္စပဒုမံ ၊

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ဗုဒ္ဓါယ။
 နမော ဓမ္မဿ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ဓမ္မဿ။
 နမော သံယာသ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော သံယာသ။
 နမော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါနံသိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါနံ။
 နမော ယက္ခဂန္ဓုပ္ပ ကမ္ဘက္ခာနံသိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ယက္ခဂန္ဓုပ္ပကမ္ဘာနံ။
 နမော ဒေဝါနံ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ဒေဝါနံ။
 နမော ဗြဟ္မာဓကာနံ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ဗြဟ္မာဓကာနံ။
 နမော ဝိဇ္ဇာဓရာနံ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော ဝိဇ္ဇာ ဓရာနံ။
 နမော အာစရိယာနံ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော အာစရိယာနံ။
 နမော မာတာပိတုနံ သိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိ နမော မာတာပိတုနံ။
 နမော ဣမေသံ သိဒ္ဓိကမ္ပံ၊ သိဒ္ဓိကိစ္စံ။
 ကတံ ကတံ - သိဒ္ဓိ ဘဝံ။ သွာ ဟ။

မည်သည့် အစီအရင်ကိုမဆို ဤသိဒ္ဓိတင် ဂါထာတော်
 ကြီးကို ၃၇-အုတ်ရွတ်ဆို၍ တင်ပါ။

အစီအရင်အစီအရင်

ဤသို့သိဒ္ဓိတင်ပြီးသည်အထိ အစီအမံများပြီးဆုံးလျှင်
 သက်ဆိုင်ရာ အစီအမံအားလျော်သော အစောင့်အရှောက်
 အရာကွများကို ပင့်ခေါ် အပ်နှံရမည်။

အဆောင်အယောင်

ဩမ်းနမော် အဂ္ဂဝိဇ္ဇာနာ ဥပ္ပန္နံသဗ္ဗ ဝိဇ္ဇိယေတိ၊
 သဗ္ဗေဒေဝါ ဇေယျန္တိ၊ ဣသယောဝါ၊
 ဝိဇ္ဇာ ဓရာဝါ ဇေယျန္တိ၊
 သဗ္ဗေအာရက္ခာဇေယျန္တိ - သင်္ကေမန္တိ၊
 ဧဟိ ဧဟိ - ချဉ်း ဆရာ ချဉ်း ၊
 ထ ဆရာ ထ - ကြ ဆရာ ကြ ။
 ဆိုင်ရာ အနီးဂါထာမပြည့်စုံသော အဆောင်စသည့်
 အစီအမံဟူသမျှကို အသုံးပြုလိုပါက ဤဖော်ပြပါ မန္တာန်ပြင်နှိုင်း၍
 အသုံးပြုရပါမည်။

အစီအရင်အစီအရင် အစီအရင်အစီအရင်

ဗျည်းအက္ခရာများကို နေရာတွင် . . (၁) အက္ခရာမှာ
 အောက်မှစ၍ လက်မှာရစ်အပေါ်တွင်ဆုံးရမည်။
 (ဃ) (ပ) (ဖ) (ဗ) (မ) (ယ) (ပ) (ဋ) (ဌ) (ဍ) အက္ခရာ
 များမှာ အပေါ်မှစ၍ လက်ဝဲကြောင်းဆွဲလျက် အသုံးပြုရမည်။
 (န) အက္ခရာမှာ အခြီးဖျားမှစ၍ ဦးခေါင်းတွင် ဆုံးစေ
 ရမည်။
 ကျန်အက္ခရာများမှာ အောက်ခြေအစ၊ အပေါ် အစများ
 ပါရှိသော်လည်း အားလုံး လက်မှာဆွဲများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

အောက်ပါယှဉ်တွဲပြထားသော အက္ခရာများကို ပုံပါ အတိုင်းရေးရမည်။

စ	ည	၎	ဋ	ဓ	မ	ဟ
စ	ဉ	၎	ဋ	ဓ	မ	ဟ

သုညနှင့် ဝ အက္ခရာကိုကား၊ သုညကို လက်ဝဲရစ် ရေး၍ 'ဝ' ကို လက်ျာရစ်ရေးခြင်းဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်မှု၏ ကွာခြားခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပေသည်။

ဂဏန်းများကိုရေးရာတွင်လည်း အောက်ပါယှဉ်တွဲပြ ထားသော ပုံစံအတိုင်းရေးသားရမည်။

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉
၁	/	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉

အထက်ဖော်ပြပါ ပုံစံအတိုင်း ရေးရာတွင်လည်း ၁- ဂဏန်းကို အပေါ်ကစ၍ အောက်တွင်ဆုံးရမည်။

၂-ဂဏန်းကို အင်္ဂါထောင့်မှ စ၍ အမြီး ရာဟုထောင့် တွင် ဆုံးရမည်။

၃-ဂဏန်းကို အပေါ်မှစ၍ အမြီး စနေထောင့်တွင် ဆုံးရမည်။

၄-ဂဏန်းကို အပေါ်မှစ၍ အမြီး ရာဟုထောင့်တွင်ဆုံး

ရမည်။

၅-ဂဏန်းကို ထိုနည်းတူစွာ အမြီးရာဟုထောင့်တွင် ဆုံးရမည်။

၆-ဂဏန်းကို အမြီးအင်္ဂါထောင့်တွင် ဆုံးရမည်။

၇-ဂဏန်းကို အမြီးစနေထောင့်တွင် ဆုံးရမည်။

၈-ဂဏန်းကို လက်ဝဲမှစ၍ ရေးရမည်။

၉-ဂဏန်းကိုအောက်မှစ၍ အမြီးကို တနင်္ဂနွေထောင့် သို့ ဆုံးစေရမည်။

ဤသို့ မှန်ကန်စွာရေးသွင်းရုံမျှမက အက္ခရာဗျည်းတစ် လုံးစီ၏ ကိုယ်ထည်ပိုင်းသည် အင်းကွက်၏ ဗဟိုကျအောင် ရေး မည်။ တစ်ဖက်ဖက်သို့ ကပ်မရေးရပါ။ အက္ခရာဗျည်းစာလုံး၏ အမြီး၊ ချောင်းငင်၊ လုံးကြီးတင်စသည်တို့သည်လည်း မျဉ်းသို့ မထိစေရပါ။

ဂဏန်းရေးသွင်းရာတွင်လည်း ကိုယ်ထည်သည် ဗဟို ကျကျတည်ရှိရ၍ အမြီးမှာ ဆိုင်ရာထောင့်သို့ လှည့်၍ ဆုံးရ စေကာမူ မျဉ်းနှင့်မထိစေရ။

အင်္ဂါထောင့်တွင်ရေးရာတွင် အကျိုးရှိခြင်း

- စတုရန်းလေးထောင့်ကွက်မညီခြင်း။
- အင်းကွက်မျဉ်းကြောင်းအကွာအဝေးမညီခြင်း။
- အကွက်ကြီးသေးမညီခြင်း။

ကြိယာ

- ◆ မျဉ်းပြတ်ခြင်း။
- ◆ မျဉ်းတွန့်ခြင်း။
- ◆ အစီအရင် မပြီးမီ အနေအထိုင်ပြောင်းခြင်း။
- ◆ လှသစ်လွှဲပြောင်း၍စီရင်ခြင်း။
- ◆ အစီအရင်ကိုစီရင်သူ၏အရိပ်လွှမ်းခြင်း။
- ◆ မပြီးမီ စကားဆိုမိခြင်း။
- ◆ အခြားတစ်ပါးကို အာရုံပြုမိသဖြင့် အစီအရင်ဆိုင်းဝံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်း . . .

စသည်များသည် အင်းအစီအရင်ပျက်စီးကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အင်းကျိုးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်္ဂါခြင်း

- ◆ အင်းဘောင်-ထောင့်ခြင်း မဆက်စပ်မိခြင်း။
- ◆ အလျားအနံ့မျဉ်းတို့၏ နှစ်ဘက်သော အဖျားများ ဘောင်သို့ မထိစပ်မိခြင်း။
- ◆ ၎င်းမျဉ်းများ ဘောင်ပြင်သို့ လွန်ထွက်ခြင်း။
- ◆ အင်းခံ-ဂဏန်းအကွရာများ ဘောင်သို့ထိမိခြင်း။
- ◆ ဂဏန်း၊ အကွရာ မပီသခြင်း။
- ◆ ဂဏန်း၊ အကွရာ လွှဲမှားခြင်း။
- ◆ ဘောင်အဟိန်းအတွင်း မျဉ်းအဟိန်းများ ရွတ်ဆိုရာဝယ် မျဉ်းစ မျဉ်းဆုံးနှင့် မကိုက်ညီခြင်း။

စသည်တို့ကြောင့် အင်းပေါက်ခြင်းဖြစ်တတ်သည်။

အင်္ဂါခြင်း

- ◆ အစီအရင်နေရက်မသင့်ခြင်း။
- ◆ နက္ခတ်မသင့်ခြင်း။
- ◆ ဂဏန်းအကွရာ မညီညွတ်ခြင်း။
- ◆ အင်းသွားမမှန်ခြင်း။
- ◆ အကွရာ၊ ဂဏန်း၊ အရစ်အလှည့်၊ အဆုံးသတ်မမှန်ခြင်း။
- ◆ ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများ တနမကျေခြင်း။
- ◆ စီရင်သူသည် သန့်ရှင်းမှုမရှိခြင်း။
- ◆ စီရင်သူ၌ ပညာအန္တရာယ်မလွတ်ကင်းခြင်း။
- ◆ အစီအရင်ဆိုင်ရာ ပွဲစသည် မစုံလင်၊ မမှန်ကန်ခြင်း။

စသည်တို့ကြောင့် အင်းကဏ္ဍခြင်းဖြစ်တတ်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် အစီအရင်ဆိုင်ရာ အကျိုးအပြစ်သင့်ခြင်း၊ ကင်းခြင်း၊ အောင်မြင်မှုမအောင်မြင်မှုရှိခြင်း စသည်များကို သိနိုင်ရန် ဖော်ပြပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါဖော်ပြပေးသော အစီအရင်တို့မှာ အင်းစီရင်ရာ၌ လိုက်နာအပ်သော အစီအရင်တို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အပြင် နက္ခတ်ရွေးချယ်ခြင်းဆိုင်ရာ၊ နက္ခတ်အစီအစဉ်ချခြင်းများ၊ အချိန်အခါ ရွေးချယ်ခြင်းများ အပါအဝင် သက်ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန်တို့ကို ရွတ်ဆိုရာတွင် ဌာန်ကုန်ကားကျ

စေရန် အရေးကြီးပုံများလည်း ပါဝင်ပေသည်။
ထိုအကြောင်းများကိုတော့ နောက်စာအုပ်များ၌ အ
လျဉ်းသင့်ပါက ထပ်မံဖော်ပြပေးပါမည်။

အဆုံး (၁၇)

တမလွန်မှ ပီညာဉ်အကျဉ်းသား

အချိန်က ညဦးပိုင်းအချိန်ကျော်လာခဲ့ပေပြီ။ အပြင်
ဘက်တွင် လရောင်ရှိသော်လည်း သစ်ပင်ကြီးများရှိနေသော
နီမောင်တို့အိမ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အမှောင်ရိပ်များ ဖြူလွန်းလျက်
ရှိနေလေသည်။

ယခင်ရက်များကတော့ နီမောင်တို့ မိသားစုများမှာ
နောက်ဘက်ဆောင်သို့ သွားလာလေ့မရှိကြပေ။

လူနည်းစုဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့ဘက်မှာရှိသော အိမ်
မှာပင် စုနေကြလေသည်။

ကျတ်သူတော်ငတေရိုနေသော အဆောင်ဘက်တော့
မည်သူမှမသွားကြပေ။ နီမောင်ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျတ်သူ
တော်ငတေအတွက် အစားအသောက်များ ပေးရန်အတွက် သွား
လာလေ့ရှိသည်။

၎င်းတို့မိသားစုမှာ ထိုအိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့ကြ
သည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်းမှာ
တော့ မည်သည့်အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်နှင့်မှ မတွေ့ရပဲ
အေးအေးချမ်းချမ်းပင် နေကြရလေသည်။

နီမောင်က ကျတ်သူတော်ငတေရှိသော အနောက်
ဘက်အဆောင်အပြင်၊ ထိုနောက်ဘက်၌ရှိသော ထင်းများထား
သည့်အဆောင်ကိုလည်း တံခါးမဖွင့်ရန် တစ်အိမ်သားလုံးကို
မှာထားလေသည်။

ရောက်စကတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် နေ
နေကြရသည်။ ရက်ကြာလာသည့်တိုင် ဘာမှမထူးခြားတော့မှပင်
စိတ်ချလက်ချနေခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအိမ်ပြောင်းရွှေ့စက ကြောက်လန့်နေကြသော . .
ရင်မောင်နှင့် နှင်းမေတို့ မောင်နှမပင် ရက်ကြာလာသောအခါ
ကြောက်ရွံ့စိတ်ပြေသွားပြီး နေသားတကျဖြစ်လာကြလေသည်။

နီမောင်မှာ ထိုအိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည့် အချိန်
မှစကာ ကျတ်သူတော်ငတေနှင့် အဆင်ပြေအောင်နေခဲ့လေ

သည်။ ကျေးစရာရှိလျှင် ကျေးမွေးပြီး မေးစရာရှိသည်များကို
လည်း မေးမြန်းကြည့်ရပေသည်။

ကျတ်သူတော်ငတေကလည်း . . သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ကဲ့သို့ပင် သဘောထားကာ သူသိသောအကြောင်းများ
ရှိပါက ပြောပြပေးလေ့ရှိသည်။

ယခုညမှာလည်း ကျတ်သူတော်ငတေနှင့်တွေ့ပြီး မေး
စရာအချို့ရှိနေသောကြောင့် နီမောင်တို့အိမ်သို့ အခြားနှစ်
ယောက်လည်း ရောက်နေကြသည်။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့် မြတ်စံတို့နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ကြလေ
သည်။ ညဦးပိုင်းအချိန်ကျော်တော့ သုံးယောက်သား အနောက်
ဘက်အဆောင်သို့ ကူးသွားကြလေသည်။

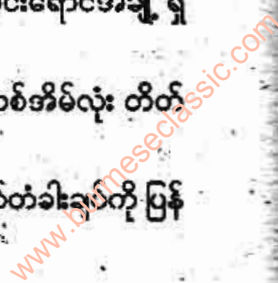
အဝင်အထွက် တံခါးတစ်ချပ်သာ ခြားသောကြောင့်
တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နောက်ဘက်ခန်းသို့ ရောက်သွားလေ
တော့သည်။

သူတို့တွင် မီးအိမ်တစ်လုံးပါလာသော်လည်း မီးမထွန်း
ကြပေ . . ။ ဝိညာဉ်များသည် အမှောင်ကြိုက်သောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

သို့သော် အခန်းတွင်းမှာတော့ အလင်းရောင်အချို့ ရှိ
နေသောကြောင့် ဝိုးတဝါးမြင်နိုင်လေသည်။

သူတို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေသည်။

သူတို့အတွင်းရောက်တော့ ဝင်ပေါက်တံခါးချပ်ကို ပြန်

ပိတ်ထားလိုက်ပြီး အခန်းကျယ်ရှိသောနေရာဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့လျှောက်လာသော ခြေသံကြောင့် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်မြည်နေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖုဲများလည်း ထလာလေသည်။

လှေခါးနှင့် မနီးမဝေးနေရာရောက်တော့ သုံးယောက်သား ရပ်လိုက်သည်။

“သူ အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူဆင်းလာမှာပါ။ အောက်ကပဲ စောင့်ကြတာပေါ့။ သူကအပေါ်ထပ်တက်တာကို သဘောမကျဘူး”

နီမောင်စကားကြားတော့ ကျန်နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“ဒါထက် အသစ်မှာ အင်းတွေ ဆေးတွေမပါဘူး မဟုတ်လား”

“မယူခဲ့ဘူး။ အဲဒါတွေယူလာရင် သူ့အနားလာဖို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုစိတ်ပူလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ငါတို့ကသူနဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် တွေ့ကြရအောင်လာတာပဲ။ ဆေးဝါးတွေမလိုပါဘူးကွာ... ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြောပြလေသည်။ ထိုသို့လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောဆိုနေကြစဉ် အပေါ်ထပ်မှ တရှုပ်ရှုပ်နှင့်လျှောက်နေသော ခြေသံကိုစတင်ကြားလာရ

သည်။

“သူဆင်းလာတော့မယ် ထင်တယ်”

နီမောင်က တိုးတိုးပြောလိုက်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်က စကားမဆက်တော့ပဲ လှေခါးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှာပင် အပေါ်ထပ်မှ လှေခါးအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းလာသော အင်္ကျီရှည်ကြီးကို အရင်တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အင်္ကျီကြီးမှာ အတွင်းမှာလူမပါပဲနှင့် ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နီမောင်တော့ ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် မထူးဆန်းသော်လည်း ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

လူမပါပဲနှင့် ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် ဆင်းလာသော အင်္ကျီရှည်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှေခါးခြေရင်းသို့ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့ရှိသောနေရာအက်သို့ တဖြည်းဖြည်းပြန်လှည့်ပြီးနောက် ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာပြန်လေသည်။

သူတို့ရပ်နေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးရောက်တော့ ရပ်တံ့သွားလေသည်။ နီမောင်တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ထို့ထက် ပိုနီးအောင် လာသော်လည်း ယခုဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ပါလာသောကြောင့် မနီးမဝေးမှာပင် ရပ်တံ့သွားလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ အင်္ကျီရှည်အတွင်းမှ ပုံရိပ်တစ်ခု

ဦးတဝါးပေါ်လာလေသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကျတ်သူတော် ငတေ၏ပုံရိပ်ကို တွေ့ကြရသည်။

ပထမတော့ မြူမှုန်ငွေ့များကဲ့သို့ ဦးတဝါးဖြစ်နေသေး သော်လည်း နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်က ပီပြင်လာလေသည်။

“နီမောင် သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲ၊ ဆေးဆံရာတစ် ယောက်ကို ဘာကြောင့် ငါနေတဲ့နေရာကို ခေါ်လာခဲ့တာလဲ”

ကျတ်သူတော်ငတေအသံက အပြစ်တင်သော လေသံ မိုးပင်ဖြစ်နေသဖြင့် နီမောင်က အကိုးအကြောင်းပြောပြလိုက် လေသည်။

“သူတို့က ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်လာကြ တဲ့သူတွေပါ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ သူတွေ လည်းဖြစ်ပါတယ်”

“ငါ့ကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးမှာလဲ”
ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်ပြောပြသည်။

“မင်းနာမည်သူတော်မဟုတ်လား၊ အရင်လူ့ဘဝက ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့လို့ မင်းမိဘတွေလည်း ဒုက္ခရောက်ကြရ၊ မင်းမိန်းမ လည်း သေခဲ့ရတယ်”

“.....”

“အခု... မင်းလည်း ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ သရဲတစ္ဆေဘဝကို ရောက်နေရတယ်၊ ဒါကိုတော့ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ထိုသို့မေးတော့လည်း ဘာမှပြန်မပြောပဲ မျက်လုံးဖြူ

ကြီးဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းကိုကြည့်နေလေသည်။

“ဝိညာဉ်လောကသားတွေမှန်သမျှ ပြိတ္တာဘုံသားတွေ ချည်းပဲ၊ အမျှအတန်းဝေပေးမယ်သူမရှိမချင်း ဒီဘုံဘဝမှာပဲ နေကြရတယ်၊ မင်းဒီဘုံဘဝက မလွတ်ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”
အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြန်မေးလေသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီဘုံဘဝကလွတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ငါတို့အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ မင်းအတွက် ကုသိုလ် ကောင်းမှုလုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်းဝေပေးပါမယ်”

“လွတ်တော့လွတ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မလွတ်ချင်သေး ဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”
“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူတွေကို ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေ ရဦးမယ်...”

“မင်းကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျတ်သူတော်ငတေက နီမောင်ကို အကူအညီတောင်း သောအကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သဖြင့် နီမောင်ကပင် နန်းမြကြည်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို အတိုချုပ်ကာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“နန်းမြကြည်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မင်းဒင်ဆိုတာ အခု သူကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဦးမင်းဒင်ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

မြတ်စံက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဝင်မေးသဖြင့် နီမောင်က

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“တောဇာတ်... အတော်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ”

ထို့နောက်... ကျွတ်သူတော်ငတေက သူသိသောအကြောင်းများကို ဆက်ပြောပြသေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ဦးဗန်ကောင်းစီရင်ပေးလိုက်သော ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာများမှာ ယခု ဦးမင်းဒင်ထံသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဦးမင်းဒင်မှာ လူဆိုးလူမိုက်များကို တပည့်အဖြစ်မွေးပြီး ဓားပြဝိုက်ဖွဲ့ကာ လူယက်တိုက်ခိုက်နေကြောင်း၊ ထိုမျှသာမကသေးပဲ တစ်လောကဓားပြတိုက်ရင်းမှ လူတစ်ယောက်ကို ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာဖြင့် ခုတ်သတ်ခဲ့သောအကြောင်းများအပြင် သူတပည့်များအပြစ်ကင်းစေရန်အတွက် အခြားအပြစ်မရှိသော သူများကို ဖမ်းဆီးပြီး တရားခံအစားထိုးပြီး ဝါတ်သို့ပို့ရန် စီစဉ်နေသော အကြောင်းများကိုပါ သူသိသမျှ ပြန်ပြောပြလေသည်။

မြတ်စံကတော့ ထိုအကြောင်းများကို သိရပြီဖြစ်သောကြောင့် များစွာကျေနပ်နေဟန်ရှိလေသည်။

“အဘ ဒီလိုသိရပြီဆိုတော့ သူကြီး မတရားလုပ်နေတာတွေကို ပုလိပ်ကိုသွားအကြောင်းကြားလိုက်ရင် မကောင်းပေဘူးလား”

ဟု အားတက်သရောပြောလေသည်။

“မင်းတကယ်လည်း ရိုးတာပဲကိုး၊ သူကြီးက မြို့ကပုလိပ်တွေလောက်ကို ခါးပိုက်ထဲထည့်ထားတာ၊ မင်းသွားပြောလည်း

အရေးစိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပေါ်ကိုတောင် အပြစ်ပုံကျလာနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဝိညာဉ်ပြောတာတွေက မှန်တယ်ဆိုပေမယ့် တရားခွင်မှာ တရားမဝင်ဘူးကွယ်၊ သူလုပ်နေတာတွေကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မြဲနိုင်မှဖြစ်မှာ... ”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ မြတ်စံလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဦးဗန်ကောင်းက ကျွတ်သူတော်ငတေကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းအခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူတော်ရယ်၊ မင်းကလဲစားချေချင်တဲ့လူကို ကလဲစားပြန်ချေခွင့်ရအောင် ငါတို့ကူညီပေးပါမယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ ကျွတ်သူတော်ငတေက ကျေနပ်သောအမူအယာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

နီမောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသူတော် ကျွန်တော်တို့ နန်းမြကြည့်နဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူနဲ့လည်းတွေ့ပါရစေ...”

ထိုသို့ပြောတော့ တွေ့ထွေးထွေးဘာမှပြန်မပြောပဲ နောက်ဘက်အဆောင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ နီမောင်”

“နောက်တစ်ရက်ရောက်တော့မှ အဲဒီအဆောင်ကိုဝင်ပြီး အခြေအနေကြည့်မယ်အဘ၊ နန်းမြကြည်အခြေအနေသိရ

တော့ အဘတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါမယ်”

“အင်း . . ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့လည်း သိချင်တာသိရပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ သိရပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင်ဖြင့်ဆင်စရာလေးတွေတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး ညတွင်းချင်းပင်ဦးဗန်ကောင်းနှင့် မြတ်စံတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြန်သွားကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်သွားပြီးတော့မှ နိမောင်တစ်ယောက်တည်း နောက်ဘက်အဆောင်သို့လာလေသည်။

နောက်ဘက်အဆောင်ရောက်တော့ ထူးခြားမှုမတွေ့ရပေ။ နိမောင်က လှေခါးအနီးမှဖြတ်လျှောက်လာစဉ် အပေါ်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သေးသည်။

လှေခါးအပေါ် အက်မှာတော့ ထွေထွေထူးထူးဘာမှ မတွေ့ရပေ။ အနောက်ဘက်ရောက်တော့ ပိတ်ထားသော တံခါးချပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ပိတ်ထားတာနှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရပဲ ကျပ်နေလေသည်။

အတော်ကြာအောင်ကြို စားဖွင့်တော့မှ ပွင့်သွားလေသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ နောက်ဘက်တွင် ထင်းစိုဒေါင်ကဲ့သို့ အဆောက်အဦးဟောင်းတစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်နေသည်ကတစ်ကြောင်း အလင်းရောင်မရှိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုနေရာတစ်

ဝိုက်တွင် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ထိုအဆောက်အဦးအပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများက ဖုံးအုပ်ထားရာ ပို၍မှောင်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အပေါက်ဝမှာရပ် အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ထိုအဆောက်အဦးရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ မီးအိမ်တစ်လုံးသာပါလာလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သည်အထိတော့ မီးအိမ်ကို မီးမထွန်းသေးသောကြောင့် မှောင်မြဲမှောင်နေလေသည်။ အဆောက်အဦးရှေ့ရောက်တော့ ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့သဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

သစ်သားတံခါးတစ်ချပ်ဖြစ်ပြီး စေ့ရုံသာစေ့ထားသောကြောင့် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါမှာတော့ ဖုန်နှင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့များ အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာကြသည်။

အတွင်းမှာမှောင်နေသောကြောင့် အတွင်းမှာရှိနေသော အရာဝတ္ထုများကို မမြင်ရပေ။

သို့ကြောင့် ပါလာသောမီးအိမ်ကို မီးထွန်းပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်းမှာတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမရှိပဲ အခန်းအလယ်ရှိ မြေပြင်ပေါ် ထင်းများပုံထားသည်။

နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပစ္စည်းဟောင်းများ၊ ကြီး

ခွေများရှိသည်။ ထို့ပြင် တစ်နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်
ဟောင်းကြီးတစ်လုံးလည်းရှိနေသည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး
လေဝင်လာသောအခါ ထိုမီးအိမ်ကြီးက လေတိုက်သလိုဖြစ်ကာ
တိုဘက်ဒီဘက်ယမ်းနေလေသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲတွင် ကျွတ်သူတော်ငတေပြောလိုက်
သည့် နန်းမြကြည်နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို သတိ
ရလာမိလေသည်။

“သူပြောလိုက်တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် နန်းမြကြည်ရဲ့ အ
လောင်းက ဒီဂိုဒေါင်ထဲမှာပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ထိုသို့တွေးနေစဉ် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော မီးအိမ်
မှာ ရေနံဆီတုန်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်းမှိန်လာပြီးနောက်
ခဲဏကြာတော့ ‘ဟုပ်’ခနဲငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ဂိုဒေါင်ခန်းအတွင်းမှာ မှောင်သွားလေ
တော့သည်။

“ကျီး . . ကျီး . . ကျီး . . ”

လေတိုက်သဖြင့် ဟိုဘက်ဒီဘက်ယမ်းနေသော မီးအိမ်
ရှိရာမှ တကျီကျီဖြင့် မြည်နေသောအသံက ပိုမိုကျယ်လောင်
လာသည်။ နီမောင်က မီးကိုထပ်မတွန်းတော့ပဲ ငြိမ်လျက်သားနှင့်
အခြေအနေကို နားစွင့်နေသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လျှောက်နေသော
ခြေသံလိုလိုကြားရပြီး ဝင်ပေါက်တံခါးချပ်မှာ သူ့အလိုအ
လျှောက် ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

သို့ကြောင့် အတွင်း၌ မှောင်မည်သည်ထက်ပိုမှောင်
သွားလေတော့သည်။

ကြားနေရသောခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာပြီး
သူနှင့်မနီးမဝေးသို့ရောက်လာသည်။

နီမောင်ထံမှာတော့ ဦးပန်ကောင်းစီရင်ပေးထားသော
အင်းစခ အစီအရင်အင်းလိပ်တစ်ခုကတော့ ပါလာလေသည်။
ထိုအစီအရင်မှာ ထိုအိမ်ကိုဝယ်ပြီးကာစကပင် ဦးပန်ကောင်း
စီရင်ပေးထားသော အစီအရင်ဖြစ်ပေသည်။

အတန်ကြာတော့ သူ့ရှိနေသော နေရာနှင့် မနီးမဝေး
ထင်းများပုံထားသောနေရာတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်
သဏ္ဍာန်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါ်လာလေသည်။ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ရှည်များကို နောက်ဘက်သို့ဖြန့်ချထားသော
အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးသည့် ချောမောလှပသော
မိန်းမတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးသော်လည်း နန်းမြ
ရီနှင့် မျက်နှာအနေအထားချင်း ဆင်သည်ဟုတော့ ထင်မိလေ
သည်။

“နန်းမြကြည်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ဒီကို ဘာကြောင့်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာပါ”

“ကိုသူတော်သိရင် နင့်ကိုသတ်လိမ့်မယ်၊ သူက ဒီဂို

ဒေါင်ထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်တာမကြိုက်ဘူး”

“သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးလာတာပါ”

“ဘာကြောင့် ငါနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

“နန်းမြရီ အပါအဝင် ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစုတွေက ခင်ဗျား အကြောင်းကို သိချင်နေကြတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြပါလား”

“ဒါတွေ ပြန်ပြောနေလို့လည်း ဘာမှထူးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပဲ ရှိပေစေတော့”

“ခင်ဗျားအကြောင်းကို သိချင်တယ်ဆိုတာ အနှောင့်အယှက်ပေးချင်ကြလို့မဟုတ်ပါဘူး။ အခုရောက်နေတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးချင်ကြလို့မေးတာပါ။ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါ”

အတော်ကြာအောင်ငြိမ်နေပြီးမှ အသံထွက်လာသည်။

“နင်ကဘယ်သူလဲ. . .”

“ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကိုဝယ်ပြီးနေတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော် နာမည်က နီမောင်လို့ခေါ်ပါတယ်. . .”

“နင့်တို့ ဒီအိမ်မှာလာနေတာကို ကိုသူတော်ကလက်ခံပေးထားတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အကြောင်းတွေကို ငါ့မိသားစုတွေသိအောင် ပြောပြခွင့်ရတာတော့ ငါ့ကျေနပ်ပါတယ်။ နင်ဒီအကြောင်းတွေကိုသာ သူတို့ကို ပြန်ပြောပြပေးပါ”

ထို့နောက် နန်းမြကြည်က သူမကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေတော့သည်။

သူမပြောပြသော အကြောင်းများမှာ သူတော်ပြောပြသောအကြောင်းများနှင့် သိပ်တော့မကွာလှပေ။

တစ်ခုပဲကွာသည်. . . ။

ကျတ်သူတော်ငေးထင်နေသည်က နန်းမြကြည်ကိုယ်တိုင်က ဖောက်ပြန်သည်ဟုထင်သော်လည်း မဟုတ်ပေ။ မင်းဒင်ဆိုသော လူယုတ်မာက အတင်းအဓမ္မ လာရောက်ဖျက်ဆီးသဖြင့် ယောက်ျားနှင့် ယောက်ျားမများသိမည်စိုးသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

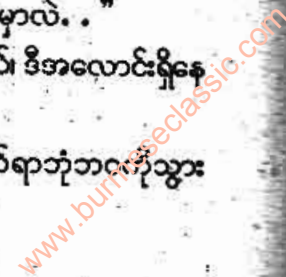
“ငါ့ဘဝက ယောက်ျားယူတော့လည်း ယောက်ျားနှိပ်စက်သမျှ ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါ့အပြင် ယောက်ျားက အကာအကွယ်မပေးနိုင်တော့ တခြားကအခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ လူယုတ်မာတွေရဲ့ နှိပ်စက်တာကိုခံခဲ့ရပြန်တယ်။ နောက်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့ယောက်ျား ကိုသူတော်သိသွားပြီး အသတ်ခံခဲ့ရတာပါပဲ. . .”

ဟုပြောပြလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းတွေကိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူတို့သိအောင် ပြန်ပြော ပြပေးပါမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားအလောင်းက ဘယ်မှာလဲ. . .”

“ဒီထင်းပုံအောက်မှာ မြှုပ်ထားတယ်။ ဒီအလောင်းရှိနေသမျှတော့ ငါ့ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရဘူး”

“ဒီနေရာကလွတ်မြောက်ပြီး လွတ်ရာဘုံဘဝကိုသွားနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ကိုသူတော်သိရင် လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ သူ့ကိုလည်း ဒီဘဝကလွတ်မြောက်သွားအောင် လုပ်ပေးရမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်သောအခါ ထင်းပုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော နန်းမြကြည့်၏။ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှိုဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်လည်း စိတ်ကောင်းစွာနှင့်ပင် ထင်းရိုဒေါင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ . . ။

အနီး (၁)

နတ်သီလူးမင်းလေးပါးနှင့်ပန်းပိပညာ

ယခုနှစ်ပိုင်းများအတွင်းတွင် အင်းရွာအပါအဝင် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာရှိကြသော ရွာများမှာ အေးချမ်းမှုမရှိပဲ အထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်နေကြသည်။

ယခင်က အေးချမ်းစွာနေကြရသော်လည်း ယခု အေးချမ်းမှုမရှိတော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယက္ခတာတေဟု အမည်ပေးထားသော ဓားပြိုက်ားတစ်ကိုက်ားသောင်းကျန်းနေသောကြောင့်

www.burmeseclassic.com

ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဓားပြိုက်များမှာ ပထမတော့ ဓားပြိုက်ပြီး ပစ္စည်းကို ဘာယူသည်။ နောက်တော့ လူသတ်မှုတစ်ခုပါ ကျွန်ုပ်လွန်ခဲ့သည်။

ထိုလူသတ်မှု ကျွန်ုပ်လွန်ပြီးနောက်မှာလည်း နောက်ထပ် ဓားပြိုက်သည့်အခါတိုင်း လူသတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုသတင်းများကြောင့် တစ်နယ်လုံး တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုဓားပြိုက်များမှာ သူကြီးဦးမင်းဒင် နှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် သူကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိတ်ရောက်ရောက် ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်းမျိုး မလုပ်ပေ။

ထိုအတူ ဂန့်ဂေါနှင့် ဣလေးမြို့မှ လာရောက်ကြသော ပုလိပ်များကလည်း ဦးမင်းဒင်က အကာအကွယ်ပေးနေသောကြောင့် ဖမ်းဆီးခြင်းမျိုး မလုပ်ကြပေ။

မြို့ပိုင်၊ အရေးပိုင်းတိုက်စစ် ဖေခိုင်းလျှင် ရောက်အောင် လာကြပြီး ဦးမင်းဒင်ပေးသမျှယူ၊ ဂျေးသမျှစားသောက်ပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ယက္ခတာတေ ဓားပြိုက်များမှာ မကြာခဏဆိုသလို ဓားပြုမှုများ ကျွန်ုပ်လွန်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးမင်းဒင်ကတော့ သူ့တပည့်များကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးလေသည်။

“မင်းတို့ကို ငါအတန်တန်မှာထားတယ်၊ ဓားပြိုက်ရင် ပစ္စည်းပဲယူ လူမသတ်ခဲ့နဲ့၊ ဓားပြိုက်တာက ရှင်းရတာလွယ်တယ်၊ လူသတ်မှုကရှင်းရတာမလွယ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသတ်ချင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးပေးလိုက်တဲ့ဓားက ဓားအိမ်ကချွတ်ပြီးရင် လူမသတ်ပဲနဲ့ ပြန်ထည့်လို့မရဘူးဗျာ၊ နောက်ပြီး ဓားလက်ထဲ ရောက်လာရင်လည်း ဘယ်လိုလူသတ်ချင်မှန်းမသိဘူး၊ နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် သွေးစွန်းမှု စိတ်ကျေနပ်တော့တယ်”

“ငါက မင်းကို ဒီဓားပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အတွက် အကာအကွယ်ရအောင် ပေးတာကွ၊ လူသတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုသာ မကြာခဏ လူတွေသတ်နေရင်တော့ တစ်နေ့ ပြဿနာတွေပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု သတိပေးလေသည်။

ထိုသို့သတိပေးတော့လည်း သံပချိုင်က ထွေထွေထူးထူးတော့ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားအကြောင်းကို သူကအသိဆုံးဖြစ်နေသောကြောင့် ပြောလျှင်လည်း ထူးမည်မဟုတ်ပေ။

ဦးမင်းဒင်ကထပ်မံသတိပေးသည်။

“နောက်ပြီး ခေတ်ကာလက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူတွေက ငါတို့ပြောသမျှ သိပ်ပြီးလက်မခံချင်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ရွာတွေမှာလည်း ကာလသားခေါင်းဆောင်တွေက ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့ထားကြတယ်၊ ငါတို့ရွာမှာလည်း မြတ်စံက ဦးဆောင်ပြီး လူငယ်အဖွဲ့ဖွဲ့ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းတွေ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ သတိပိုမိုထားပြီး လုပ်ကြ”

“စိတ်ချပါဆရာကြီးရယ်၊ ဒီမလောက်လေးမလောက်

စား ကောင်လေးတွေလောက်များ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲစွမ်းနေကြပါစေ၊ ကိုးသီရီးသံစားနဲ့တွေ့ရင် တော့ ဘယ်သူမှခံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးမင်းဒင် စိုးရိမ်မည်ဆိုပါက စိုးရိမ်လောက်ပေသည်။ ယခုနှစ်ပိုင်း၊ လပိုင်းများအတွင်းမှာ အင်းရွာ၌ မြတ်စံက ခေါင်းဆောင်ပြီး လူငယ်လူရွယ်များကို စုစည်းပြီး လူငယ်အဖွဲ့ဖွဲ့ထားသည်။ မြတ်စံခေါင်းဆောင်သော လူငယ်အဖွဲ့တွင် နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက လူငယ်လူရွယ်များပါမကျန် လူလတ်ပိုင်းများပါဝင်သဖြင့် အင်အားအတော်ပင် တောင့်တင်းနေပေပြီ။

စား၊ လှ၊ လေးမြား၊ ဒူးလေး၊ ဝါးချွန် စသော လက်နက်များကိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

အရေးအကြောင်းရှိပါက အသုံးပြုနိုင်ရန် ထိုလက်နက်များကို လူတိုင်း၊ အိမ်တိုင်း ဆောင်ထားကြသည်။ ကင်းတဲများ ထိုးပြီး ညတိုင်း အလှည့်ကျကင်းစောင့်ကြလေသည်။

မြတ်စံတို့မှာ တစ်ဖက်မှ ရပ်ရွာအကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပေးနေကြသလို တစ်ဖက်မှလည်း နီမောင်တို့နှင့် ဦးဗန်ကောင်းထံသွားကာ အင်းစားအစီအရင်များ ပြုလုပ်ရာကို ဝိုင်းကူဖေးကြလေသည်။

“ကိုးသီရီးသံစားက မိစ္ဆာဓာတ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့စားမို့ပဲ မိစ္ဆာဓာတ်ကို မချုပ်ပဲ ဒီအတိုင်းထားတော့စားက ကိုင်တဲ့လူတို့

ပြန်ပြီး အန္တရာယ်ပေးနေတာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ဒီစားနဲ့ လူတွေမကြာခဏ သတ်နေတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်အဘ..”

“ဟုတ်တယ်၊ မိစ္ဆာဓာတ်ဝင်နေတဲ့ စားမို့က ဇော်ရုံနဲ့ ထိန်းလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် မိစ္ဆာတွေကိုနိုင်စေတဲ့ နတ်ဘီလူးမင်းလေးပါးနဲ့ နတ်စစ်သူကြီးအင်းစမကို ထည့်သွင်းပြီး အင်းစားလုပ်ကြရမယ်၊ ဒီစားမို့နဲ့တွေ့ရင်တော့ ကိုးသီရီးစားမှာနေတဲ့ မိစ္ဆာတွေထွက်ပြေးလို့ မရှိတော့ရင် စားလည်း သာမန်ပဲဖြစ်သွားတော့မှာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးပါမယ်အဘ”

နီမောင်တို့က ဝိုင်းကူပေးရင်းနှင့် အင်းစမပညာနှင့် ပန်းပဲအတတ်ပညာများကိုပါ လေ့လာသင်ယူကြရသည်။

မြန်မာတို့၏ စားစွမ်းကား တိုင်းတပါးသားတို့ ခန့်ပြားလေးစားရလောက်အောင် ထက်မြက်ခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်စစ်တလင်းတွင် မြန်မာ့စားသူရဲကောင်းကြီးများနှင့် နဖူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသော နိုင်ငံခြားသား (မျက်နှာဖြူ) စစ်ဗိုလ်စစ်သားများကလည်း မြန်မာ့စားစွမ်းထက်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပထမစစ်ပွဲကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့သော ဟိုးဝစ်မယ်(လ)ကွမ် (Howard Malcom) ဆိုသူ၏ ခရစ်တော်နှစ် (၁၈၃၉)ခုနှစ်ထုတ်ဝေသော “ဗမာနိုင်ငံတော် အကြောင်း” စာအုပ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားမှုကို နမူနာမျှ

ဖော်ပြပါမည်။

“ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြရသည့် တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ကမ္ဘာ့အရှေ့တလွှား၌ ကျွန်ုပ်တို့မြိတိသျှစစ်သားများ အလွန် တရာမှ တွေ့ရခဲ့သော သူရသတ္တိဖြင့် ဗမာများသည် စွမ်းစွမ်း တမံပင် တိုက်ခိုက်ကြပေသည်။ သူတို့သည် တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပွား ပြီဆိုလျှင် ပေါင်းထားသော ခေါင်းပေါင်းများကို ချွတ်ခဲ့ပြီး ဦးဆံ ဖားလျားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ကိုဆောင်ကာ ဓားကိုင် လျက် ကြွေးကျော်ဟစ်ကြွေးပြီး ရှေ့သို့တစ်ဟုန်တည်းပြေးလွှား ချီတက်ကြကုန်သည်။”

ထိုသို့ သမိုင်းတွင်စာတင်ခဲ့ရသော မြန်မာ့ဓားစစ်သည် ကြီးတို့ ကိုင်စွဲခဲ့သော အစွမ်းထက်လှသည့် မြန်မာ့ဓားများကို ဖန်တီးပြုလုပ်ပေးသည်မှာ မြန်မာ့ပန်းပဲပညာရပ်ဖြစ်သည်။

ပန်းပဲပညာဖြင့် ပြုလုပ်သော ဓားလက်နက်ကိုလည်း အိမ်သုံးအတွက်သာမက နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးအတွက်ပါ အသုံးပြုလာကြောင်းကို မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရပေသည်။

ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်သော တိုင်းပြည်များတွင် ယဉ် ကျေးမှုအနုပညာ ထွန်းကားခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့ကြသည့် တကောင်း ပြည်၊ သရေခေတ္တရာပြည်၊ သထုံပြည်တို့တွင် ပန်းပဲပညာရပ် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ပန်းပဲပညာရပ်သည် သံကို အသုံးပြုသည့် ပညာရပ်ဖြစ်သည်။

တကောင်းခေတ်က ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် အကြောင်း

ကို လူသိများလှသည်။

တကောင်းပြည်ကို သက္ကရာဇ် (၆၀၀)ခန့်က စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည်ဟု သမိုင်းပညာရှင်များ ခန့်မှန်းကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပန်းပဲပညာသည် သက္ကရာဇ်(၆၀၀)ခန့်က တည်းက ရှိနေပြီဟု ယူဆရပါသည်။

“သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း၏ မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ပတ် ပတ်လည်တွင် သံမယ်နကြီးများ စိုက်ထားခြင်း၊ သရေခေတ္တရာ နယ်မြေတဝိုက်တွင် တူးဖော်ရာ၌ သံချွန်သံချိတ်၊ ဓားစသော သံလက်နက်များကို တွေ့ရခြင်းဖြင့် ပန်းပဲလုပ်ငန်းများလည်း တွင်ကျယ်လျက်ရှိနေသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်” ဟု အခြေပြု မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းစာအုပ် ပထမတွဲတွင် ဖော်ပြထားပေ သည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါများက ဓားလက်နက်မှာ မြို့ပြကာ ကွယ်ရေးတွင် လွန်စွာအရေးပါသည်။ ထိုအချိန်က သံရည်ကျို သောအတတ်ပညာရပ်များလည်း ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အထောက်အထားအဖြစ် သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း၏ မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် သံမယ်နကြီးများ စိုက်ထား ခြင်း၊ သရေခေတ္တရာနယ်မြေတဝိုက်တွင် တူးဖော်ရာ၌ သံချွန် သံချိတ်၊ ဓားစသော သံလက်နက်များကို တွေ့ရှိရသည်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်ခိုင်မာလာသည်နှင့်အမျှ ပုဂံခေတ်တွင် ဓားများကို အရေးထား၍ သုံးစွဲနေပေပြီ။ အရပ်သားမှစ၍ ရှင်ဘုရင်အထိ ဓားကို အသုံးပြုနေကြပြီဖြစ်

၏။

ထိုခေတ်က ရှင်ဘုရင်များ စွဲကိုင်သော လက်နက်ငါးပါးတွင် သန်လျက်စားလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ရာဇဘိသေက ခံတော်မူသော အခါတွင်လည်း သန်လျက်စားကို မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးတွင် ထည့်သွင်းရသည်။

ပုဂံပြည်ရှင် အနော်ရထာမင်း (အနုရုဒ္ဓာမင်း)သည် အရိန္ဒမာလုံယုံနှင့် သီလဝံသစားတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ရာဇဝင်များတွင် ဖော်ပြထားပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုဂံခေတ်၊ အနော်ရထာမင်းလက်ထက် (ခရစ်နှစ် ၁၀၄၄-၁၀၇၇)ကစ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှစ်ဖွဲ့ရှိခဲ့သည်။ "အရညဝါသီကျောင်း" နှင့် "ဂါမဝါသီကျောင်း" တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဂါမဝါသီကျောင်းများကို နောင်တွင် "ပွဲကျောင်း" ဟုခေါ်ပြီး အရည်းကြီးရဟန်းတို့၏ အနွယ်များဖြစ်ပေသည်။

အရညဝါသီ ကျောင်းများ၌ လောကုတ္တရာပညာသက်သက်ကို ထေရဝါဒအနွယ်ဝင် ဘုန်းတော်ကြီးများက ပို့ချပေးသည်။

ဂါမဝါသီ (ခေါ်) ပွဲကျောင်းများ၌ လောကုတ္တရာပညာကို အပူဇော်ခံထိုက်ရုံမျှသာ သင်ကြားပို့ချ၍ လောကီအတွက် အသက်မွေးမှုအတတ်ပညာရပ်များကို သင်ကြားပို့ချပေးကြသည်။ ထိုလောကီအတွက် အသက်မွေးမှု အတတ်ပညာရပ်များတွင် ပန်းတစ်ဆယ့်တစ်ဖွဲ့ပညာလည်းပါသည်။

အဆိုပါပန်းဆယ်ဖွဲ့ပညာမှာ အတိုကောက်သင်္ကေတဖြင့် . . ပဲ၊ ထိမ်၊ တည်း၊ တော့၊ ရန်၊ ပု၊ မော့၊ မှတ်လော့၊ ပွတ်၊ ချို၊ ယွန်း" ဟူ၍ မှတ်သားထားနိုင်သည်။

အမှတ်အရှည်မှာ "ပန်းပဲ၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းတည်း၊ ပန်းတော့၊ ပန်းတမော့၊ ပန်းရန်၊ ပန်းပု၊ ပန်းပွတ်၊ ပန်းချို၊ ပန်းယွန်း" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပန်းပဲပညာအပါအဝင်ဖြစ်သော အနုပညာပန်းဆယ်ဖွဲ့မှာ ပွဲကျောင်းများ၏ကျေးဇူးကြောင့် ပုဂံခေတ်က တည်းက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်နေကြပြီဟု ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပါသည်။

ပန်းပဲပညာကို ပုဂံခေတ်က "ပန်းဖဲ" ဟုခေါ်သည်။

ပန်းပဲ အတတ်တွင် ပန်းပဲကြီး၊ ပန်းပဲကလေး၊ သံရည်ကျိုအတတ်ဟူ၍ သုံးပိုင်းရှိပါသည်။

ပန်းပဲကြီးမှာ သံနှင့်စပ်ဆိုင်သော အထည်ကြီးများလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ပန်းပဲကလေးမှာ အိမ်သုံးယာသုံးပစ္စည်းများဖြစ်သော စား၊ လုံ၊ မိုန်း၊ ခက်ရင်း၊ တူရွင်း၊ ပုဆိတ်၊ ရဲတင်း၊ ကွမ်းညှပ်၊ တပ်ကြေး အစရှိသော ပစ္စည်းအသေးစားများ ထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းတွင် ဘုရားသံပန်း၊ သံထီးလုပ်ငန်း၊ ဇာည်း ပါဝင်သည်။

သံရည်ကျိုလုပ်ငန်းမှာ သံကိုသွန်း၍ ပြုလုပ်ရသော သံခေါင်းလောင်း၊ ဒဂီးလုပ်ငန်းများအပြင် လက်နက်နှင့် စပ်ဆိုင်

သော သေနတ်၊ အမြောက်၊ ဗုံးစသော ပစ္စည်းများကိုပါ လုပ်ဆောင်ပေးရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ပန်းပဲကြီးလုပ်ငန်းမှာ စက်အလုပ်လုပ်ငန်းအောက်တွင်ရှိပါသည်။

တကောင်းခေတ်တလျှောက်မှစ၍ မန္တလေးခေတ်သို့ တိုင်အောင် သံရည်သွန်းလုပ်သော ပန်းပဲလုပ်ငန်းများသည် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ခဲ့လေသည်။

ပန်းပဲလုပ်ငန်းဖြင့် ဘုရားပုထိုးကျောင်းကန်များ၌ သံထည်များကို အခြေခံပြုလုပ်သည်မှာ ယခုတိုင်အောင် ထင်ရှားခဲ့သည်။

တကောင်းခေတ်ကစ၍ ပန်းပုလုပ်ငန်းကို ဘရင်ကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲပြီး ပန်းပဲဝန်ခန့်လျက် သံနှင့်စပ်ဆိုင်သော အမှုတို့ကို ပြုလုပ်စေသည်။

ပန်းပဲအတွင်းဝန်၊ ပန်းပဲမှူး၊ ပန်းပဲစာရေး၊ ပန်းပဲအမှုထမ်းတို့ဖြင့် သံထည်ပစ္စည်းများ၊ လက်ထက်များ၊ အဆောက်အအုံအတွက် သံကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။

ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်က ပန်းပဲအွင်းဝန် အရာကို ရရှိ၍ ပုဂံမင်းလက်ထက်တွင် ပန်းပဲဝန်ရာထူးအတိုင်း သူကောင်းပြုခဲ့ရသူ ဦးမှိုမှာ မန္တလေးမြို့ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် ပန်းပဲဝန်ကြီး၊ သေနတ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။

ပန်းပဲဝန်ကြီးမင်းသည် အဆောက်အအုံလုပ်ဆောင်ရေး ဌာနဝန်ကြီး၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဌာနဝန်ကြီး၊ ယင်းနှစ်ဌာန၏ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်နှင့် အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရသည်ဟု မှော်ဘီဆရာသိန်းကြီး၏မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသည်။

မန္တလေးရတနာပုံ ပထမမြို့တည်နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလက်ထက်တွင် “ပန်းပဲဝန်” ဟူ၍ သီးသန့်ခန့်ထားသည်။

ပန်းပဲစာရေး၊ ပန်းပဲအမှုထမ်းများကိုလည်း ခန့်ထားခဲ့သည်။

ပန်းပဲဝန်၏တာဝန်မှာ ကျီချက်သွန်းလုပ်ရသည့် လက်နက်တော်များအပြင် ကျွန် သေနတ်၊ ဓား၊ လှံ စသော လက်နက်ကိရိယာများနှင့်တကွ အလုပ်တော်ရှိရာ အမြဲလုပ်ဆောင်ခွင့် ပန်းပဲစာရေးသို့ ဆင့်ဆိုစီမံ၍ အလုပ်ကိုထောက်ချင့် လုပ်ဆောင်ထမ်းရွက်ရသည်။

ပန်းပဲအမှုထမ်းတို့၏အာဝန်မှာ လွှတ်တော်က အလိုရှိသည့်အခါ ပန်းပဲဝန်၊ ပန်းပဲစာရေးကို ဆင့်ဆိုရာ နာခံ၍ ငှက်ကြီးတောင်ဓား၊ လင်းကုင်းဓား၊ ဦးချွန်ဓား၊ ဦးပိုက်ဓား စသော ဓားလွယ်တော်များ၊ မိုးနွဲ့ရွေလှံ၊ စစ်အောင်လှံ၊ အဲဇီမောင်းလှံ စသော လက်နက်တော်များ၊ ထို့ပြင် . . . ဓားမ၊ ပုခိန်၊ တူးရွင်းပဲကွပ်၊ စူးဆောက်မကျန် သံနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ပန်းပဲအမှုထမ်းတို့က လုပ်ကိုင်ထမ်းရွက်ရသည်ဟူ၍ ရွှေနန်းသုံးဝေါဟာရ အဘိဓာန်တွင် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

သံချပ်တန်ဆာစတင်သုံးစွဲခြင်းမှာ တကောင်းဘုရင် သတိုးနိုင်မင်းလက်ထက်ကပင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် နဂါးအကြေးနှင့် တူသော သံချပ်ဝတ်တန်ဆာကို စစ်ဆင်ရာ၌ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

စစ်မှန်ကြီးများကို "ကြသေး"ခေါ် သံချပ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်စေသည်ဟု ရှေးမှတ်တမ်းများတွင် ဖော်ပြထားသည်။

စစ်ထွက်ရာတွင် စစ်ထွက်သူတို့သည် ဖော်ပြပါ သံချပ် တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လက်ရုံးအားကိုးဖြစ်သော လက်သုံးတော်စားများကို စစ်လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြ သည်မှာ ပုဂံခတ်ဟောင်းမှ အစပြု၍ ကုန်းဘောင်ခေတ်တိုင် အောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းပဲနှင့် ဓားသည် အစဉ်ဒွန်တွဲလျက်ရှိလေသည်။

ရှေးခေတ်မြန်မာစစ်လက်နက်တို့မှာ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊

မြားတို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။

မြန်မာစစ်သည်တော်များကိုင်စွဲရန် ဓားလက်နက်ကို အမြောက်အမြားထုတ်လုပ်ခဲ့ရသည်။

မြန်မာ့ပန်းပဲလုပ်ငန်း တစ်ခုဖြစ်သော ဓားလုပ်ငန်း သည် တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် အဓိကကျသော လုပ် ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ပန်းပဲလုပ်ငန်းအတွက် အဓိကလိုအပ်သော ကုန်ကြမ်းမှာ သံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သံကုန်ကြမ်းအမြောက် အများရရှိရန် လိုအပ်သည်။

ပုပ္ဖားတောင်၊ တန်ကြည့်တောင်တို့မှ ဓာတ်သတ္တုအမျိုး

မျိုးတို့ကို ထုတ်ယူနိုင်သော ပညာရှင်ကြီးများ၏ အစွမ်းဖြင့် ကြေး အိုး၊ ကြေးခွက်၊ သံဓား၊ သံပုဆိန်၊ အိမ်အသုံးအဆောင်နှင့် ဗိသုကာအသုံးအဆောင်ဖြစ်သော သံ၊ စူး၊ ဆောက် စသော ကိရိယာအမျိုးမျိုး၊ စိုက်ပျိုးရေးအတွက် ထွန်၊ ထယ်၊ တံစဉ်၊ ဓား၊ ဓားမောက်စသည့်သံပစ္စည်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ရာဇဝင်သဇာလိနိကျမ်းတွင် တွေ့ရှိရပါသည်။

မြန်မာတို့သည် ရှေးယခင်ကာလများစွာကပင် သံရည် ကျိုသော အတတ်ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် စက်ရုံပေါင်းငါးဆယ်ကျော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့်အထဲတွင် သံရည်ကျိုစက်လည်း တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်တော်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ဗုံးအမြောက်သေနတ်စက်ရုံတော်မှ ဗထက်မြိုက် (ခေါ်) နောက် ထိုးသေနတ်များ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ချက်ထွက် နောက်ထိုး အမြောက် တစ်ခုပြုလုပ်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကို ထောက်ရှု၍ ကုန်းဘောင် ခေတ် မြန်မာ့ပန်းပဲပညာရပ်အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင် သည်။

ပန်းပဲပညာရှင်သည် သံ၊ မီးနှင့် ရေကို နိုင်ရမည်ဖြစ် သည်။ သံအမျိုးအစားကို နားလည်ခြင်း၊ မီးပေးမီးယူနားလည် ခြင်း၊ ရေတည်းဟူသော ဆေးသားတင်နည်းကို နားလည်ခြင်း စသည့် ပန်းပဲပညာရပ်များကို နားလည်တတ်ကျွမ်းမှသာ ပြုလုပ် သော ပန်းပဲထွက်ပစ္စည်း (ဥပမာ - ဓား)သည် ကောင်းသည်

ထက်ကောင်းပေမည်။

ပန်းပဲလုပ်ငန်းတွင် ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်ချောင်းပြုလုပ်ပုံကို နမူနာအဖြစ် ဖော်ပြပါမည်။

သံကောင်းရွေးချယ်ခြင်း

ပန်းပဲတွင် စားကောင်းတစ်လက်ပြုလုပ်ရန် သံကောင်းရွေးချယ်သုံးစွဲရသည်။ အများအားဖြင့် ပန်းပဲဆရာသည် စားကို "ခွတ်သံ" ဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။

"ခွတ်သံ" သည် "သွန်းသံ" ထက်မာသည်။ သံသားကောင်းသည်။ မီးပေးပြီးထု၍ ရိုက်ကောင်းသည်။ အစောခံသည်

အချို့ ပန်းပဲဆရာများသည် ဖလက်စတစ် (flat steel) ခေါ် သံမဏိအပြားများ၊ ဘားစတီး (Bar steel) ခေါ် သံမဏိအချောင်းများကို အသုံးပြုပြီး စားထုကြသည်။

အချို့ကမူ တွင်ခုံသုံး သံစူးသွားများကို စားရိုက်ကြသည်။ မိမိတို့နှစ်သက်ရာ သံအမျိုးအစားဖြင့် စားကောင်းပြုလုပ်ကြသည်။

စားသံရွေးချယ်ခြင်း

ပန်းပဲဆရာများသည် ပန်းပဲအခေါ် ရွှေသံမြသံများဖြင့် စားကောင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ကြပါသည်။ ရွှေသံမြသံဆိုသည်မှာ သံမဏိအမျိုးအစားတစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

စားရိုက်ရာတွင် သံကောင်းမွန်ရန် လိုအပ်သည်မှာ မှန်

သော်လည်း ပန်းပဲဆရာ၏ ပန်းပဲပညာနှင့် သဘာအပေါ်တွင် မူတည်ပါသေးသည်။

သံဖြတ်ခြင်း

စားရိုက်ရန်အတွက် သံတစ်မျိုးကိုရွေးပြီး လိုအပ်သော အလေးချိန်အတိုင်း ချိန်တွယ်ပြီး သံကိုဖြတ်ရပါမည်။

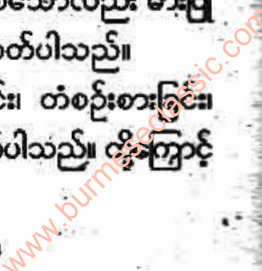
သံကိုဖြတ်သည့်အခါတွင် အများအားဖြင့် မီးပေး၍ ပျော့လာသောအခါကျမှ သံဖြတ်စို့ဖြင့် ဖြတ်လေ့ရှိပါသည်။ သံအသေးစား အပျော့စားများကို မီးမပေးပဲ အစိမ်းဖြတ်သည့်အခါလည်းရှိပါသည်။

သံဖြတ်ရာတွင် ပမာအားဖြင့် (၃၀)ကျပ်သားခန့် အလေးချိန်ရှိသော ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်ချောင်းကို အလိုရှိပါက (၄၀)ကျပ်သား သို့မဟုတ် (၄၅)ကျပ်သားခန့် ချိန်၍ဖြတ်ရပါသည်။

အထူ (၁. ၅)လက်မရှိပြီး ငြက်(၃)မူခန့် ရှိသည့် သံကို (၁၄) လက်မခန့်ဖြတ်လျှင် တစ်တောင်အရှည်ရှိသော ကိုင်းခုတ်စားမကို ရနိုင်ပါသည်။

အချိန်အားဖြင့် (၆၀)ကျပ်သားဖြစ်သော်လည်း စားပြုလုပ်ပြီးပါက (၄၀)ကျပ်သားခန့်သာကျန်တတ်ပါသည်။

သံချေးကွာခြင်း၊ သံကြွပ်ကွာခြင်း၊ တံစဉ်းစားခြင်း၊ တိုက်ထိုးခြင်းများကြောင့် သံများလျော့တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလေးချိန်ကို ပို၍ဖြတ်ရပါသည်။

သံကိုယ်ပေးခြင်း

ဓားလုပ်ရန်သံကို ဖြတ်ပြီးသောအခါ မီးပေးရပါသည်။ သံ၏ မီးခံနိုင်သောအရည်အသွေးပေါ်တွင် မှတည်ပြီး မီးပေးရပါသည်။ မီးရှိုက်ကောင်းမကောင်းကို ဂရုပြုရပြီး မီးသွေးကောင်း၍ ဖိုဆွဲမှန်လျှင် မီးရှိုက်ကောင်းပါသည်။

သံကိုထုခြင်း၊ တောခြင်း

မီးပေးပြီးသောသံကို ပုံမရှိခင် နာနာထုပစ်ရပါသည်။ ၎င်းကို သံတေသည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုအခါ သံတွင်ရှိသော ချေးများသည် အလွှာလိုက်ကွာကျလာတတ်သဖြင့် ချေးတုန်အောင် နာနာတေရပါသည်။

မီးအကြိမ်ကြိမ်ပေး၍ နာနာတေဖန်များလာလျှင် သံသားမှာ ပန်းပဲဝေါဟာရအားဖြင့် ပိတ်ညပ်ပြီး စီးပိုင်လာပါသည်။ ထိုသို့ ထုသားတေသား ကျသောသံဖြင့် ဓားပြုလုပ်လျှင် ပန်းပဲဝေါဟာရအားဖြင့် ဓားအဖြတ်ရက်စက်သည်ဟု ခေါ်ပါသည်။

ဓားရိုက်ခြင်း၊ ဓားခတ်ခြင်း

ဓားရိုက်မည့်သံကို မီးပေး၍ စိတ်တိုင်းကျလောက်အောင် ထု၊ တေပြီးသောအခါတွင် ပေပေါ်မှာတင်၍ ဓားပုံရိုက်ရပါသည်။ ဤသည်ကိုဓားရိုက်သည်၊ ဓားခတ်သည်ဟု ခေါ်ပါသည်။

ဓားရိုက်ရာတွင် ဓားဦးဘက်မှ တစ်ယောက်ကထုရိုက်ပေးရသည်။ ထိုသူကို "ဘား" ဟုခေါ်ပါသည်။

ဓား၏ဘေးဘက်မှ (ပန်းပဲဆရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ) ထုရိုက်ပေးရသူကို "ခေါင်" ဟုခေါ်ပါသည်။

ပန်းပဲဆရာက ဓားသံကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်ပေးပါသည်။ ဖိုဆွဲသူက တစ်ယောက်ဆွဲရပါသည်။

ပန်းဘဲဆရာက ဓားသံကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်၍ လှည့်ပေးလျှင် ဓားရိုက်သူတို့သည် မည်သူ့ကိုအလှည့်ပေးကြောင်း အထာကိုသိရသည်။

ဓားကိုတော်တော်ထုလျှင် ဓားပုံကြမ်းထွက်လာပါသည်။

ဓားပုံထွက်လာလျှင် ဓားမင်း (သို့မဟုတ်) ဓားအဆောင်ထုတ်ရပါသည်။ အဆောင်ကို တစ်မီးဖြင့်အပြီးထုလေ့ရှိပါသည်။ အဆောင်ကို လိုသလောက်ရှည်ထွက်လာစေရန် ဘားသမားက ရိုက်ထုတ်ပေးရသည်။

အဆောင်ထုတ်ပြီးလျှင်ဓားကို အပြားလိုက်ချ၍ အလယ်မှ ထုပေးရသည်။

ဓားပုံရိုင်းထွက်လာသည်နှင့် ဓားထိပ်ဦး (ဓားဦး)ကို ထုတ်ပြီး ကြိုက်ရာပုံဦးဖြတ်ရသည်။ ဓားဦးသည် ၎က်ကြီးကောင်းစလူပု၊ ငါးရဉ်ခေါင်း၊ လေးကင်းစသည်ဖြင့် ကြိုက်ရာပုံကို ဖြတ်ရသည်။

ပြီးလျှင် ဓားအသွားကို ပန်းပဲဆရာက ခတ်ပေးရသည်။ ထို့နောက် မီးမပေးပဲ အစိမ်းအတိုင်း ဓားရွက်ကိုထုပေး

ရသည်။

ထိုသို့စားသံကိုတူဖြင့် ခတ်ပေးခြင်း၊ ထုပေးခြင်းကို စဉ်းသည်ဟုခေါ်သည်။ စဉ်းပေးလျှင် စားကျောလာသည်။ စဉ်း နိုင်လေလေ သံသားစီးပိုင်၍ ညပ်လာသည်။ သံသားသိပ်လာ သဖြင့် ဆေးတင်လိုက်သောအခါ စားသွားကောင်းကိုရနိုင်သည်။

စားကို စဉ်းပြီးသောအခါ တံစဉ်းဖြင့် ပုံဖော်ရသည်။

အချောကို ပေးရသည်။

အသွားလိုသည့်နေရာများကို တံစဉ်းဖြင့် နှစ်ဖက်ခုံး (လုံး)လာအောင်အသွားဖော်ပြီး သွားဖုံးချပေးရသည်။

ထိုသို့ တံစဉ်းပြားဖြင့် ပုံချပေးခြင်းဖြင့် စားပုံကျန်ကာ ပုံလှလာပြီး စား၏အသွား၊ အရွက်၊ စားဦး၊ အနှောင့်တို့ကို လို သည့်ပုံအတိုင်း ရရှိလာသည်။

ကိုက်ထိုးခြင်း

စားတွင် တံစဉ်းထိုးပြီးသားနေရာများကို ကိုက်ထိုးရ သည်။ ကိုက်ထိုးခြင်းဆိုသည်မှာ သံကို လက်ရွှေဘော်ဖြင့် ထိုး ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းပဲဂိုက်(ကိုက်)သည် သစ်သားထိုးရွှေပေါ်ပုံ ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။

စားသားတွင် သံထူသည့်နေရာများကို ပါးပစ်ရသည်။ ကိုက်ထိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် သံသားမှာ ချောသွားသည်။

စားသွားကို ကိုက်ထိုးရာတွင် မျှော့ကြောင်း (သွေးစီး ကြောင်း) ကြီးဟုခေါ်သော မျှော့ကြောင်းလိုင်း အသေးစားတို့ကို

ထိုးပေးရသည်။

မျှော့ကြောင်း (သွေးစီးကြောင်း)ကို မထိုးလိုပါက ဝင်း တိုးပေးရသည်။ ဝင်း(ဝမ်း)ဆိုသည်မှာ သင်တုန်းစားများတွင်ပါရှိ သော သွေးစီးကြောင်းအကျယ်စားကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မွမ်းမံခြင်း

ပန်းပဲဆရာ ပြုလုပ်ထားသော ပုံကြမ်းပေါ်တွင် မူတည် ၍ ကိုက်သမားက ကိုက်ထိုးထားပြီးသောစားကို ဆေးသားမတင် မီ ပို၍လှပစေရန် မွမ်းမံနိုင်ပါသည်။

စားနှောင့်ပေါ်တွင် ဖိုးကြိုးမြှုပ်ခြင်း၊ ကြေးသားမြှုပ်ခြင်း၊ ကြိုးထိုးခြင်း၊ စောင်းသိမ်းခြင်း၊ ကြိုးလိုက်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းလုံးခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။

ထို့ပြင် စားပေါ်တွင်စို့ဖြင့် အခက်အပြောက်၊ ရိုက်ခြင်း၊ နှာမည်တွင်းခြင်း၊ ပန်းပုံထိုးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လိုက ပြုလုပ်နိုင် သေးသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကို ဓနုပေါက်သည်၊ ဓနုစိပ်သည် ဟုခေါ်သည်။ ထို့အပြင် ဇဝါရိုက်လိုက ရိုက်နိုင်ပါသေးသည်။

ဇဝါရိုက်ခြင်း

ဇဝါဆိုသည်မှာ အဆင်တန်ဆာအလှအပဖျိုးပင် ဖြစ် သည်။ ဇဝါကို စားပေါ်တွင်သာမဟုတ် ကွမ်းညှပ်၊ ကတ်ကြေး ထို့အပေါ်တွင်လည်း ရိုက်လေ့ရှိသည်။

စားဇဝါရိုက်သည်မှာ ရှေးခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့သော

အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ဓားကို ဝေါရိုက်ရန် ဓား၏ခါးနားရှိ သွေးစီးကြောင်း အပေါ်တွင် ပြုပြင်စီမံရသည်။ ဓားပေါ်တွင် ယိုးဒယားပန်းပုံ အလှဆင်ယင်ခြင်းကို ဝေါရိုက်သည် (ဇကဝါရိုက်သည်)ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ယိုးဒယားပန်းပုံဆင်ခြင်း

အချို့ဒေသရှိ ပန်းပဲများသည် ဝေါရိုက်လေ့မရှိပါ။ ဝေါရိုက်မည့်အစား ယိုးဒယားပန်းပုံကို စွဲဖြင့် (ဆောက်ဖြင့်) ထိုး၍ ပုံဖော်တတ်ပါသည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို ယိုးဒယားပန်းလိုက်သည်။ ယိုးဒယားပန်းထိုးသည်။ ယိုးဒယားပန်းပုံဖော်သည်ဟု သုံးလေ့ရှိသည်။

ပြည်မြို့နယ် ဝဲကြီးရွာမှ ထွက်သော ငှက်ကြီးထောင်ဓားများတွင် ယိုးဒယားပန်းများလိုက်လေ့ရှိသည်။

ထိုနယ်၏ ဝေါဟာရအားဖြင့် ပန်းစိတ်သည်။ ပန်းခတ်သည်။ ပန်းပေါက်သည် ဟုခေါ်ဆိုသည်။

ဓားရွက်ပေါ်တွင် လိုအပ်သည့် ဓား၏ အဆင်တန်ဆာ အပြောက်အမွမ်းများကို ပြုလုပ်ပြီးမှသာလျှင် ဆေးသားတင်ရပါသည်။

ဓားဆေးပုံ (ဆေးသား) တင်ခြင်း

ဓားကို ဆေးသားမတင်မီ မီးပေးရသည်။ ဓားပြုလုပ်

သောသံအာရုံအစားနှင့် မီးရိုက်ပေါ်တွင် မူတည်၍ မည်မျှမီးပေးရမည်ကို ဆုံးဖြတ်သည်။

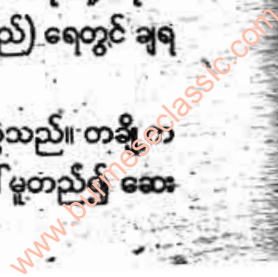
ပန်းပဲဆရာသည် မီးပေးထား၍ ရဲနေသော ဓားသွားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မီးချိန်ကိုသိနိုင်သည်။ မီးညွှန်၏အရောင်ကို ကြည့်၍ အမြင်နှင့်ခန့်မှန်း၍ မီးအပူချိန်ကို နှိုင်းဆတွက်ချက်ကြပါသည်။

လိုအပ်သော မီးချိန်သို့ရောက်လျှင် မီးဖုတ်ထားသော ဓားကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်၍ (အသွားကို အောက်ဘက်တွင်ထားပြီး ဓားမင်းဘက်မှ ညှပ်ထားရသည်) ဓားသွားကို ဓားမင်းဘက်မှစ၍ အဖျားနားသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရေနှင့်ထိသည်ဆိုရုံကလေး ထိထားပြီး ဆွဲချလိုက်ရပါသည်။ ရေအင်တုံမှာ ရှည်မျောမျောဖြစ်သည်။

သစ်လုံးအရှည်ကိုတွင်းထားသော လေးထောင့်ပုံ သစ်သားခွက်ဖြင့်လည်း ဆေးသားတင်တတ်ကြသည်။

လေးထောင့်ပုံ သံစည်ပိုင်းအရှည်နှင့်လည်း ဆေးသားတင်ပါသည်။ ဓားသွားကို ဆေးသားတင်ရာတွင် ဓားအသွားကို ရေနှင့်ထိသည်ဆိုရုံကလေး (ဓားရွက်၏ လေးပုံတစ်ပုံ သို့မဟုတ် ငါးပုံတစ်ပုံခန့်ကို ရေတွင်မြှုပ်အောင်ဆွဲရပါသည်) ရေတွင် ချရပါသည်။

တချို့ဆရာများက တစ်ချက်တည်းဆွဲသည်။ တချို့က အဖျားမှ ပြန်ချ၍ နှစ်ချက်ဆွဲသည်။ ဓားအပေါ်မူတည်၍ ဆေးသားလိုလျှင်လိုသလို တင်ယူရပါသည်။

မီးဖုတ်ထားသော ဓားသွားကို ရေနှင့်ထိဆွဲပြီး ပြန်ဆည် လိုက်သည်နှင့် တခဏအတွင်း (မျက်စိတစ်မှိတ်ခန့်အတောအတွင်း)၌ ရေနှင့်ထိသောအချိန်ဖြင့် ဓားမှာ အရောင်များ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ နီရဲနေသောအရောင်မှ ဘော်ရောင်သို့ ပြောင်းသွားပါသည်။ ထိုမှ အဝါနုရောင်၊ ထိုမှ နနွင်းရောင် (အဝါရင့်) ထိုမှ အပြာရောင်၊ ငှက်ခါးရောင်တို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

ပန်းပဲဆရာသည် ဓားပြုလုပ်သောသံ၏ အခြေအနေ၊ မီး၏အခြေအနေပေါ်တွင် မူတည်၍ မည်သည့်ဆင့်တွင် ဆေးသားသတ်ရမည်ဆိုခြင်းကို သိပေသည်။

ဆေးသားသတ်သည်ဆိုသည်မှာ လိုအပ်သော ဆေးသားအဆင့်ကို မလွန်မီ ရေထဲသို့ ဓားတစ်ချောင်းလုံး မြှုပ်အောင် ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းလဲသွားသော အရောင်ကိုကြည့်၍ မိမိလိုအပ်သောအဆင့် (အရောင်)တွင် ဆေးသားကိုသတ်ရပါသည်။

မည်သည့် သံအမျိုးအစားကို မီးမည်မျှပေး၍ မည်သည့် (အရောင်)တွင် ဆေးသားသတ်ရမည်ဟုဆုံးဖြတ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ပန်းပဲဆရာ၏ ပညာနှင့်သဘာပေါ်တွင် မူတည်သည်။

ဆေးသားသည် ဓားရွက်၏အသွားမှ အပေါ်သို့ လေးပုံတစ်ပုံခန့်သာရှိပါသည်။ အနှောင့်တွင် ဆေးသားမရှိပါ။ ဓားတစ်ဝက်ထိ ဆေးသားရောက်အောင် တင်နိုင်လျှင် လူတော်စာရင်း

ဝင်ပါသည်။

ဓားသည် သံကြွပ်ဖြစ်သွားနိုင်ပြီး အဆင်မသင့်လျှင် ဓားကျိုးသွားနိုင်သောကြောင့် ဓားတစ်ချောင်းလုံးကို ဆေးသားအပြည့် တင်လေ့မရှိပါ။

ဓားတစ်ချောင်းလုံးကို ဆေးသားတင်လိုပါက ဆီဖြင့် ဆေးသားတင်လေ့ရှိသည်။ မီးပေးရာတွင် မီးချိန်ယူဆပုံ ကွာခြားပါသည်။

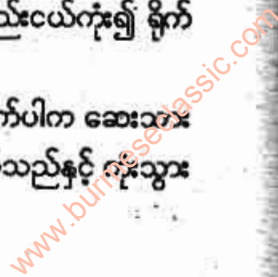
ဓားလုပ်သည့် သံ၏အခြေအနေကိုကြည့်၍ မီးပေးပြီး သင့်တော်သော မီးချိန်ရလျှင် ဓားတစ်ချောင်းလုံးကို ဆီထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါက ဓားတစ်ချောင်းလုံး ဆေးသားတင်ပြီးသား ဓားကို ရနိုင်ပေသည်။

သံမှန်၊ မီး မှန်၊ ဆေးသားမှန်ပါက သံကို သံချင်းဖြတ်နိုင်သော ဓားကောင်းကို ရနိုင်ပါသည်။

တုတ်ဓားများ (သို့မဟုတ်) တုတ်ဓားကဲ့သို့ ပြောင့်တန်းနေသောဓားများကို မကော့မကွေးပဲ မူလအတိုင်း ပြောင့်တန်းနေအောင် ဆေးသားတင်ရန်မှာ မလွယ်ပေ။

ပြောင့်နေသော ဓားကို မကုံးမကော့ပဲ ဆေးသားတင်ရန်အတွက် ဓားကို ရိုက်စဉ်ကတည်းက အနည်းငယ်ကုံး၍ ရိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက် လိုအပ်သော မီးချိန်ရောက်ပါက ဆေးသားတင်ရပါသည်။ ဓားသည် ရေနှင့်ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျိုးသွားပြီး တဖန် ကော့တက်လာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့်ဖြောင့်စာန်းသော အနေအထားရောက်သည်နှင့် ဆေးသားကိုသတ်လိုက်ရပါသည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ချိန်သားကိုက်ရန်၊ လက်ဆကောင်း၊ အမှန်းကောင်းရန်များစွာလိုသည်။

အကယ်၍ အနှောင့်ပိုင်းအနည်းငယ် ကော့နေပါက တံစဉ်ဖြင့်ဖြေပေးရပါသည်။

ဆေးသားတင်ရန် နောက်တစ်နည်းမှာ တံစဉ်ဆေးနည်းဖြင့် ဆေးသားတင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဆေးသားတင်ရန်မှာ ဓားကိုမီးပေးစဉ်အခါက ဓားတစ်ချောင်းလုံးကို မီးထဲတွင် မမြှုပ်ရပဲ ဓားအသွားကိုသာ မီးပေးရသည်။ အနှောင့်ပိုင်းမှာ မီးမစွဲပေ။

ထို့နောက် လိုအပ်သော မီးချိန်သို့ရောက်လျှင် မီးပေးထားသောဓားကို ရေထဲသို့အနှောင့်ဘက်မှချ၍ ဆေးရပါသည်။ ဓားကို ပက်လက်ဆေးသားတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အနှောင့်ပိုင်းတွင် မီးမရှိသောကြောင့် ဆေးသားမတင်ပဲ ဆေးသားသည် မီးပေးထားသော အသွား၌သာ တင်ပါသည်။ ဓားလည်းမကော့တော့ပါ။

ဓားသွေးနည်း

ဓားသွေးနည်းဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိသော်လည်း ဓားသွေးရာတွင် သွားဖုံးနှစ်ဘက်ကို ပြေပြီးဆင်းအောင် သွေးတတ်ရပါသည်။ ၎င်းကို "သွားဖုံးချသည်" ဟု ခေါ်သည်။

ဓားကို နှစ်ဘက်မျှမသွေးပါက ဓားသွားသည် တစ်ခြမ်းစောင်းနေတတ်ပြီး ထက်သင့်သလောက်မထက်ပါ။

ဓားသွေးရာတွင် ဓားသွားကို သွားဖုံးနှင့်အညီ ကျောက်မျက်နှာပြင်နှင့်ထိအောင် အပြားလိုက်ချ၍ ညီညီညာညာ သွေးရပါသည်။

သွားဖုံးကိုထောင်၍ သွေးလျှင် ဓားသွားမှာ လုံးနေတတ်ပါသည်။ သွားဖုံးကိုချသွေးသည့်အခါတွင် ဓားသွားမှာ နှစ်ဘက်မျှပြီး ပါးလာ၍ ထက်လာ(သွေးစီးကြောင်းအထက်ဘက်) သွားဖုံးနှင့်ကျောက်မျက်နှာပြင်တို့ တသမတ်တည်းထိနေရပါသည်။

ညီညာသော ကျောက်မျက်နှာပြင်နှင့်သွေးလျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ အများအားဖြင့် ဓားသွေးရာတွင် ရေဖြင့် သွေးလေ့ရှိပါသည်။ ရေဖြင့်သွေးခြင်းဖြင့် ကျောက်သည် ပို၍စားပါသည်။ ထို့ပြင် အပူဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိ၍ ဆေးသားပျက်ခြင်းမရှိပါ။ ဓားကို ကျောက်ကြမ်းတွင် အသွားဖော်၍ ပြီးပါက ကျောက်အချောတွင် ထက်အောင်သွေးရပါသည်။

ဓားသွေးသည့်အခါတွင် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တစ်ချက်ချင်းသွေးသည်က ပို၍ထိရောက်သည်။

ဓားသွေးရာတွင် ဓားသွေးကျောက် အကောင်းစား၊ အညံ့စားပေါ်တွင် မှတည်ပါသေးသည်။ အများအားဖြင့် အင်ကြင်းကျောက်ကို အသုံးပြုတတ်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားမှလာသည့် နှစ်ထပ်ကျောက်များမှာလည်း ကျောက်ကြမ်းရော ကျောက်နီပါ နှစ်မျိုးပါ၍ ဓားသွေးရန်ကောင်းပါသည်။

ပျော်ဘွယ်နယ်ထွက် ဓားများနှင့် မကွေးနယ်ထွက် ဓားများတွင် ဓားသွေးကွက်များဖော်၍ သွေးထားလေ့ရှိသည်။ ထိုဓားမျိုးကို ကျောက်တွင် တစ်ဖန်ပြန်သွေးပါက အကွက်များ ပျောက်ကုန်တတ်၍ သတိထားသင့်ပါသည်။

ဓားကို အကွက်ဖော်သွေးခြင်းမှာ ပညာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ပန်းပဲပညာများမှ အစီအရင်ဓား ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဓားကောင်းတစ်လက်ပြုလုပ်ရာ၌ဖြစ်စေ အရေးကြီးသော ပညာရပ်များပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

အောက်တွင် နတ်စစ်သူကြီးနှင့် နတ်ဘီလူးမင်းလေးပါး အစီအရင်တို့ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

(၁)

ကမ္ဘီရနတ်စစ်သူကြီးအစီအရင်

ကမ္ဘီရနတ်စစ်သူကြီး

www.burmeseclassic.com

ပြန်ဆစ်

(၂)

ရှင်ဘေဇာရင်များ
ကာပိလ-ခုတ်ဘီလူးမင်းဘေဇာရင်

မ	ဝ	က
မ	န	ဘု
လှ	အ	အ

ကာပိလနတ်ဘီလူးမင်း

ဖျော်ဝင်အင်းစား

(၃)

ဟောမဝတ-ခုတ်ဘီလူးမင်းဘေဇာရင်

စ	သ	ဝ
မ	န	သ
ဟ	တ	မ

ဟောမဝတနတ်ဘီလူးမင်း

ဩသစ်

(၄)

သာတာဂိရိနတ်ဘီလူးမင်း

သာ	ရာ	မာ
သ	န	တာ
န	သာ	မာ

သာတာဂိရိနတ်ဘီလူးမင်း

သာတာဂိရိနတ်ဘီလူးမင်း

ရုပ်ဝပ်အင်းစား

(၅)

ဝေသာမိတ္တနတ်ဘီလူးမင်းအာရင်

ဝေ	သာ	မိ	တ္တ
န	တ်	ဘီ	လူး
မ	င်း	အ	ာ

ဝေသာမိတ္တ နတ်ဘီလူးမင်း

မှတ်ချက်။ (ဤနတ်ဘီလူးမင်းလေးပါးနှင့် နတ်စစ်သွင်း ပုံကို မိတ္ထူကူးပြီး မိမိနေသောနေရာတွင် ဆောင်ထားပါက အမှောင်ပယောဂအန္တရာယ်များနှောက်ယှက်ခြင်းမှ ကင်းဝေး စေနိုင်ပါသည်။)(စာရေးသူ)

အနု (၁၅)

ပိညာဉ်ပေးသော သံလွန်စဗ္ဗာ

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ နီမောင်တစ်ယောက် ရွာ
 အရှေ့ပိုင်းသို့ သွားရင်း မမျှော်လင့်ပဲ နန်းမြီနှင့်တွေ့ရသည်။
 တစ်ခါတွေ့ပြီးကတည်းက နောက်တစ်ခါတွေ့ရန် စိတ်ကူးထား
 သော်လည်း မတွေ့ဖြစ်သေးပဲရှိရာမှ ယခုမှတွေ့ကြရခြင်းဖြစ်
 သည်။ နန်းမြီက သူမနေအိမ်သို့ ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားပြီး
 အေးအေးဆေးဆေးစံကားပြောဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကလည်း တစ်ခါတွေ့ပြီးကတည်းက နောက်

တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကသာရောက်နေပြီး လူကမရောက်ဖြစ်ဘူး။ အခုတလောရပ်ရွာမှာလည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတော့ ရွာလုံခြုံရေးတွေလုပ်နေရာတာလည်း ပါပါတယ်”

နန်းမြရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း နန်းမြရီနဲ့ တွေ့ချင်နေတာပါ။ ပြောစရာစကားသေးတွေလည်းရှိနေလို့”

ထိုသို့ပြောသောအခါ နန်းမြရီက မသိမသာနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“ဟို . . . ဟို . . . ကျွန်တော်ပြောဖယ်ဆိုတဲ့ စကားက တခြားစကား မဟုတ်ပါဘူး။ နန်းမြကြည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

သည်တော့မှ နန်းမြရီမချာ ဦးခေါင်းပြန်မော့လာလေသည်။ နီမောင်ကလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ငှဲသောက်ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်လေသည်။

“ကျွန်တော်သူနဲ့လည်း တွေ့ရပါတယ်။ သူရှိတဲ့နေရာလည်းသိရပါပြီ”

“မမ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်”

နန်းမြရီက တုန်ယင်နေသော အသံကလေးကို ထိမ်းရင်း ပြန်မေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် နီမောင်က နန်းမြကြည်နှင့်တွေ့ခဲ့ရစဉ်က

သိခဲ့ရသော အကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ နန်းမြရီမှာ ရစ်ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ကို တို့သပ်ပစ်နေလေသည်။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုသာ အဖေနဲ့ အမေသိရင်တော့ စိတ်ကောင်းကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့အကြောင်းတွေကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒီလောက်သိရတာနဲ့တင် အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူသေသွားခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ သူ့ယောက်ျားက တောထဲသွားရင်း သေတယ်လို့ပြောထားတာနဲ့ အလောင်းကို တောင် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ အခုအစ်ကိုတို့ရောက်လာမှသာ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရတော့တာပါ”

နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

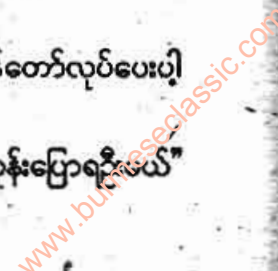
“သူက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝမှာပဲ ရောက်နေသေးတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ သူ့ကိုအဲဒီနေရာကလွတ်မြောက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကိုရယ်၊ ကူညီလက်စနဲ့ . . . အစ်ကိုကပဲ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးပါ . . .”

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“နောက်တစ်ခုလည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့တုန်းပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မတို့က ဒီအိမ်မှာနေတာ လူမများဘူး၊ အဖေရယ်၊ အမေရယ် ကျွန်မရယ်သုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ ခြံထဲမှာတော့ ခွေးမွေးထားတာရှိပါတယ်၊ ညဘက်ရောက်ရင် ခွေးဟောင်သံတွေ သိပ်ကြားရတာပဲ၊ ထကြည့်တော့ ခြံဝန်းနဲ့ မနီးမဝေးမှာ လူသုံးလေးယောက်တွေ ရတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ကြောက်တာနဲ့ ညဘက်ဆိုရင် မအိပ်ဝံ့ကြဘူး”

ဟုပြောပြလေသည်။

“အခုတလော ယက္ခတာတေဆိုတဲ့ ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းသောင်းကျန်နေတယ်၊ မကြာခဏဆိုသလို ဓားပြတိုက်မှုတွေဖြစ်နေတယ်၊ သတိပိရိယလေးနဲ့ နေတာတော့ မများဘူးပေါ့၊ ဒါထက် နန်းမြရီတို့မှာ အားကိုးရတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိဘူးလား၊ ဒီလိုရက်မျိုးတွေမှာ အိမ်မှာ သုံးယောက်တည်းနေတာနဲ့စာရင်း အားကိုးရမှန်း သူမျိုးအဖော်ခေါ်ထားသင့်တယ်”

ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။

နီမောင်စကားကြားတော့ နန်းမြရီက ခေါင်းခါပြုသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေကြတာ ဆွေမျိုးသားချင်းအတော်နည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရေးအကြောင်းဖြစ်လာရင် ဘယ်သူ့အားကိုးရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေကြတယ်”

သူ့မစကားကြားတော့ နီမောင်ကစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ နန်းမြရီ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်ကနေ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်၊ ကိုမြတ်စံ

တို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီးတော့ ကာကွယ်မှုတွေလည်း လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာအစ်ကိုရယ်”

ထို့နောက် နန်းမြရီအား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာလေသည်။ မြတ်စံတို့နှင့်တွေ့တော့ နီမောင်က ထိုအခြေအနေကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“မင်းဒီလိုသိလာတာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ယက္ခတာတေ

ဆိုတဲ့သတင်းကတော့ ကြားသင့်သလောက် ကြားထားပြီးပါပြီ၊ ဒီလိုကြိုတင်သိရတော့ ငါတို့ဘက်က ကြိုတင်စီစဉ်သင့်တာတွေ စီစဉ်ထားရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သူတို့ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဘယ်လိုကြံစည်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်သိရရင်တော့ ပိုကောင်းမယ်”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကျတ်သူတော်ငတေကို စုံစမ်းခိုင်းပါမယ်၊ သူ့ဆီက တစ်ခုခုသိရရင် ပြောပါမယ်”

“ဒီလိုသိရရင်တော့ ပိုပြီးဟန်ကျတာပေါ့ကွာ... ဒီရက်ထဲမှာလည်း အဘဦးပန်ကောင်းစီရင်နေတဲ့ အင်းစားတွေ မြန်မြန်ပြီးဖို့ ငါတို့ဝိုင်းကူပေးရမယ်။ ငါတို့လက်ထဲမှာ အင်းစားဓမ္မီရင် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာနဲ့တွေ့ရင် ခုကွများကြလိမ့်မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ အဘစီရင်နေတဲ့ အင်းစားတွေအပြင် မှော်ဝင်အင်းစားပါ လက်စသတ်တော့မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နီမောင်လည်း အိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။

ညဘက်ရောက်တော့ နောက်ဘက်အဆောင်သို့သွားပြီး ကျတ်
သူတော်ငတေနှင့်တွေ့ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ အကူအ
ညီတောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ယက္ခတာတေက အကြောင်းစုံ ပြောပြလေ
သည်။

“ယက္ခတာတွေ့စားပြုဂိုဏ်းက တခြားမဟုတ်ဘူးကွ့ . . ၊
လူယုတ်မာ မင်းဒင်ထောင်ထားတဲ့ဂိုဏ်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ပုလိပ်တွေ
ဖမ်းမမိတာပေါ့၊ လာမဲ့လကွယ်ညကျရင် ရွာအရှေ့ဖျားက ဦး
စောရုံတို့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဦးစောရုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါယောက္ခမအိမ်ကိုပြောတာ”

ဒီတော့မှ နန်းမြရိတို့အိမ်ဖြစ်မှန်းသိရလေတော့သည်။

“သိပြီ . . သိပြီ . . ဒီလိုသိရတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု
တွေ လုပ်လို့ရတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထားကွ့ . . ၊ သူတို့မှာ
ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားပါလာတယ်၊ ဒီစားပါလာရင် မိစ္ဆာတွေပါလာ
တယ်၊ တခြားလက်နက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့မရဘူး”

“ဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားကို
နိုင်တဲ့ အစီအရင်တွေ ကျွန်တော်တို့ရထားပြီးပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဟိုလူယုတ်မာကို ငါကလဲစားချေဖို့
အခွင့်အရေးရတော့မယ်”

ပြောဆိုရေရွတ်ပြီး ကျတ်သူတော်ငတေက အပေါ်ထပ်

သို့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။ နောက်တစ်ရက်မှာတော့
မြတ်စံရောက်လာပြီး ပြောလေသည်။

“နီမောင်ရေ . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဂန့်ဂေါသွားကြရအောင်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လည်းအစ်ကို”

“ဂန့်ဂေါမှာ မြို့သူကြီးရော ဌာနအုပ်ပါပြောင်းပစ်လိုက်
တယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“အရေးပိုင်မင်းက ငါတို့နယ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဓားပြမှုတွေ
လူ့စိတ်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်အောင် မဖော်နိုင်လို့ လက်ရှိလူတွေ
ကို တာဝန်ကချက်ချင်းရပ်ပြီး နောက်လူသစ်တွေကို ချက်ချင်း
ခန့်လိုက်တာလို့ ပြောသံကြားတယ်”

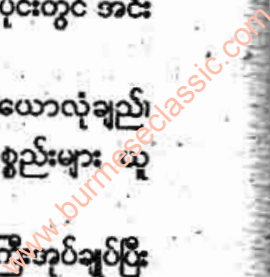
“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သား ဂန့်ဂေါသို့သွားကြလေ
သည်။ သူတို့ရွာမှ ဂန့်ဂေါသို့ရောက်အောင် လှည်းတတန်၊ လှေ
တစ်တန်ဖြင့်သွားရသည်ဆိုသော်လည်း ခရီးကမဝေးလှပေ။

မနက်စောစောသွားလျှင် နေ့လည်ဘက်တွင် ဂန့်ဂေါ
သို့ရောက်ပြီး၊ နေ့လည်ဘက်ပြန်လာပါက ညနေပိုင်းတွင် အင်း
ရွာသို့ ပြန်ရောက်နိုင်ကြသည်။

နီမောင်နှင့် မြတ်စံတို့မှာ ပျားရည်၊ ယောလုံချည်၊
ဝင်နီအင်္ကျီစသော ဒေသခံထွက်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ သူ
ဆောင်ပြီး ဂန့်ဂေါသို့သွားကြလေသည်။

ဗြိတိသျှလက်ထက်က ဂန့်ဂေါမှာ မြို့သူကြီးအုပ်ချုပ်ပြီး

ဝါတ်တဲရှိသည်ဆိုသော်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာခန့်သာ ရှိပေသေးသည်။

ပြည်မဘက်နှင့် ပုံတောင်ပုံညာတောင်တန်းကြီးနှစ်ခုက ခြားထားပြီး၊ အနောက်ဘက်မှာလည်း ချင်းပြည်နယ်နှင့် ချင်းတောင်တန်းကြီးများသာရှိသောကြောင့် နေထိုင်သူလူဦးရေ နည်းပါးလှပေသည်။

သီးခြားဖောက်ထားသော လမ်းမကြီးများမရှိပဲ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသွားလိုလျှင် သာမန်လမ်းများမှပင် သွားလာကြရသည်။ မြို့ကွက်မှာလည်း မကျယ်လှသောကြောင့် ဝါဇွတ်တဲကို အလွယ်တကူပင် အရောက်သွားနိုင်ကြသည်။

နီမောင်တို့ ရောက်သွားသောအချိန်တွင် အစောင့်ကျနေသော ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်တွေ့ကြုံရသည်။

အသစ်ရောက်လာသော ရာဇဝတ်အုပ်မှာ ကျော်စွာဆိုသူဖြစ်ပြီး အသက်(၃၀)ကျော်ခန့်သာရှိသေးသည်။

မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တက်တက်ကြွကြွနှင့် ဖော်ရွေမှုလည်းရှိသည်။

“ထိုင်ကြပါ။ ဘယ်ရွာကလာကြတာပါလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အင်းရွာက လာကြတာပါ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါဘဲ”

“ကျွန်တော်တို့နယ်ဘက်မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ဓားပြ

ဝိုက်အကြောင်းကို သတင်းပေးချင်လို့ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကနီမောင်၊ သူ့နာမည်က ကိုမြတ်စံပါ။ ကျွန်တော်တို့က ရွာမှာ လူငယ်အဖွဲ့တွေဖွဲ့ပြီး လုံခြုံရေးကိစ္စတွေလုပ်နေကြတာပါ”

ဒီတော့မှ ကျော်စွာက စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးသဖြင့် နီမောင်တို့ကလည်း ၎င်းတို့သိထားသော အကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ကြလေသည်။ စကားဆုံးတော့မှ ကျော်စွာက ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကျော်စွာလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီကိုပြောင်းလာတာလည်း မကြာသေးပါဘူး။ ပြောရရင်တော့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ယက္ခတာတေစားပြိုက်အတွက်ပဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ အခုလိုရောက်လာပြီး သတင်းပေးကြတာ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ မလိုပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်...”

“ဒီလိုလည်းဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ အခုလို ဒီကိစ္စတွေဖြစ်လာရင် ရွာသူရွာသားတွေနဲ့လည်းမရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ချည်းနဲ့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့အတူလက်တွဲမှ ပြိုခွင့်လို့ရမှာဗျ...”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့က အား

ကိုးတကြီးလာပြောကြတာပါပဲ”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ အဲဒီရက် မတိုင်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မသိတာပိုကောင်းတယ်”

“စိတ်ချပါ...”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတုန်း သိချင်တာရှိတာတော့မေးရဦးမယ်”

“မေးပါ...”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီခင်းပြိုင်ရက်မှာ ခေါင်းဆောင်ကိုင်တဲ့ခားက သိဒ္ဓိပြီးတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ သေနတ်တောင်မီးမကူးဘူးဆိုတာ ဟုတ်သလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကိုင်တဲ့ ခားက ကိုးသင်္ချိုင်းသံခားပါ၊ ရွာက ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်က လုပ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဟင်... ပန်းပဲဆရာက ကိုယ်ရွာခင်းပြိုင်တိုက်မယ့်သူကို သိဒ္ဓိရှိတဲ့ခားမျိုး လုပ်ပေးရသလား”

“ဒီလိုလုပ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့လက်ထဲကို မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်သွားခဲ့တာပါ”

နီမောင်က ကိုးသင်္ချိုင်းသံခားနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်တော့မှ သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“ဒီခင်းပျိုးက သေနတ်တောင် မီးမကူးဘူးဆိုတော့ အတော်အန္တရာယ်များမှာပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ပန်းပဲဆရာကြီးကပဲ ကိုးသင်္ချိုင်းသံခားကိုနိုင်တဲ့ မှော်ဝင်အင်းစားမျိုး လုပ်ပေးထားပြီ၊ ပါပြီ၊ ဒီခင်းပျိုးတွေ ရင်တော့ ကိုးသင်္ချိုင်းခင်းလည်း ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု မြတ်စံတ ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်စွာလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ပြောမယ့်သာပြောရတယ် အထက်က တာဝန်ပေးလို့သာ လာခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီနယ်ဒီဒေသတွေအကြောင်းကို ဘာမှသိပ်မသိရသေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရတာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်...”

“နောက်လည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကူအညီ ရှိလာရင် ပြောသာပြောပါ၊ လာပြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျေနပ်တင်ပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက် ယူလာသောပစ္စည်းများကို ကိုကျော်စွာအားပေးခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ဂါတ်ထဲအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အနု (၁၆)

အပြုံးဖြိုးသော ပိညာဉ်ကလေးစား

အချိန်မှာ ညဦးပိုင်းအချိန်ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပေသည်။ လရောင်မရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ထိုညတွင် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ခွေးဟောင်းသံ၊ ကြက်တွန်သံပင် မကြားရသလောက်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်းရွာအရှေ့ပိုင်းဘက်တွင်ရှိသော

ဦးစောရုံ ဒေါ်မင်းမုံတို့နေသော အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လူတစ်စု ချဉ်းကပ်လာနေကြသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်များ ဝတ်ထားရုံမကပဲ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း သရဲမျက်နှာဖုံးများတပ်ထားကြသောကြောင့် ၎င်းတို့ မျက်နှာများကို မမြင်ရတော့ပေ။

သရဲမျက်နှာဖုံးမှာ တောတောင်ထဲသွားသူတို့ အသုံးပြုသောမျက်နှာဖုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

တောထဲတွင် အမဲလိုက်သူတို့သည် နောက်ဘက်တွင် သရဲမျက်နှာဖုံးတပ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာနှစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် ကျားစသော တောကောင်များက နောက်ဘက်မှ အလစ်ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပုံကြပေ။

ယခု ဦးစောရုံတို့ နေအိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော လူတစ်စုမှာ သရဲမျက်နှာဖုံးများ တပ်ထားကြသည်။ ဦးစောရုံတို့ နေအိမ်မှာ မိသားစုသုံးယောက်သာရှိကြလေသည်။

ဦးစောရုံ၊ ဒေါ်မင်းမုံနှင့် သမီးဖြစ်သူ နန်းမြရီတို့သာ ရှိကြသည်။ အိမ်တွင် ယက်ကန်းစင်ထောင်ထားပြီး ရှေးကတည်းက စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ယခုသူတို့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ရန်အတွက် ယက္ခတာတေတို့အဖွဲ့ရောက်လာကြလေပြီ။

စုစုပေါင်းရှစ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး၊ သေနတ်တစ်လက်နှင့် ဓားလုံလက်နက်များ ပါလာကြသည်။

အိမ်နှင့်မနီးမဝေးရောက်ပြီး အခြေအနေကြည့်သော

အခါ အိမ်ထဲမှာမီးရောင်ရှိနေပြီး သွားလာနေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

“လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်”

“အဘိုးကြီး မအိပ်သေးတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူအိပ်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ကြမလား”

“သူကဘယ်အချိန်မှ အိပ်မယ်မှန်းမှမသိတာ စောင့်နေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခြေအနေပေးတုန်း ဝင်ကြမယ်”

ဟုပြောကာ လက်နက်များကို ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်အနားသို့ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

အိမ်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်မျိုးဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်၌ ယက်ကန်းစင်ရှိသည်။ အပေါ် သို့ နံဘေးမှာတပ်ဆင်ထားသော လှေခါးမှတက်ကြရသည်။

ဓားပြအဖွဲ့မှာ လေးယောက်ကအောက်မှာအစောင့်နေခဲ့ကြပြီး ခေါင်းဆောင်လုစ်သူ အပါအဝင် လေးယောက်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ တံခါးပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

သို့သော် စော်စော်နှင့်တော့ လာဖွင့်မပေးပေ။

အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုပြီး ဖွင့်ခိုင်းတော့မှ ဝင်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။

တံခါးပွင့်သွားတော့ အိမ်ထဲမှာ စောစောက လှမ်းမြင်

နေရသော မီးရောင်မရှိတော့သဖြင့် မှောင်မည်းနေလေပြီ။

ဓားပြလေးယောက်က အထဲဝင်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းအလယ်မှာလူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့ရသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ငါလည်း ဒီအိမ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲလေကွာ၊ ဒီအိမ်က ငါ့ယောက္ခမတွေ့အိမ်ဆိုတော့ ငါနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ဒီအိမ်မှာ အပျိုဆို နန်းမြရီတစ်ယောက်သာရှိရာ နန်းမြရီလည်း အိမ်ထောင်ကျသည်ဟု မကြားမိသေးပေ။ ဒါဖြင့် . . . ဒီလူကဘယ်သူလဲ . . .

“မင်းဘယ်သူလဲ . . .”

“မင်းတို့ကလည်း တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေကိုတောင် မမှတ်မိကြတော့ဘူးလား၊ ငါ့နာမည် သူတော်လေ . . .”

ထိုသို့ပြောပြီး ဓားပြလေးယောက်ရှိသော နေရာဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။

အမှောင်ထဲမှာဖြစ်နေသော်လည်း သူတော်မျက်နှာကို တော့ ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

ပုံမှန်လူတစ်ယောက်မျက်နှာမျိုး မရှိတော့ပဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်

များစွာ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဓားပြများမှာ လူလူချင်းသာ ဖိုက်ဝံ့ကြသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သရဲတစ္ဆေနှင့်တွေ့သောအခါမှာတော့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ထို့ထက် သူတို့နှင့်သိနေသော သရဲဖြစ်နေသောကြောင့် ပိုမိုကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

“မင်း . . . မင်း . . . လူ . . . လူမှမဟုတ်တော့တာ၊ သရဲဘဝရောက်နေပြီပဲ . . . သွား . . . သွား၊ လွတ်ရာကိုသွားပေတော့”

“ငါမသွားဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ တမင်လာစောင်နေတာ . . .”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းတို့ကို သတ်မလို့လေ . . . ဟီး . . . ဟီး”

ဟုသွားဖြုတ်ပြီး ရယ်ပြလေသည်။

ကျတ်သူတော် ငတေမှာ သူဝတ်နေကျ အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုဝတ်ထားပြီး လက်ထဲမှာတော့ ဘာမှကိုင်မထားပေ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူလက်ထဲတွင် ကိုးသင်္ချိုင်းဓားမပါလာသဖြင့် ထိုဓားကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာတွေ့လား မင်းတို့မိစ္ဆာတွေကိုသတ်ပစ်လို့ရတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းဓား”

“ငါကသေပြီးသားလူဆိုတော့ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားကိုပည်းမကြောက်တော့ပါဘူးကွာ မင်းတို့သာ သေဖို့ပြင်ကြပေတော့”

ဟုပြောဆိုကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ရှေ့သို့

တိုးဝင်လာသဖြင့် ဓားပြလေးယောက်လည်း ပါလာသော လက်နက်များဖြင့် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့လက်နက်များက ဝိညာဉ်နှင့်တိုက်ခိုက်ရသောအခါ ဘာမှမထိရောက်ပဲ လေကိုခုတ်ရထိုးရသလိုဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ထိုးခုတ်ရင်းမှပင် အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အချင်းချင်း ထိမိခုတ်မိသဖြင့် ဒဏ်ရာများရကြလေသည်။

ဝိညာဉ်ကို ထိုးလိုက်ခုတ်လိုက်တိုင်း ဝိညာဉ်ကို မထိပဲ တစ်ဖက်မှာရှိနေသော မိမိလူကိုသာ ထိုးမိခုတ်မိသဖြင့် လဲကျသွားကြလေသည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းဓားပါလာသော ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ ထိုဝိညာဉ်နှင့်တွေ့တော့မှ သူ့အားကိုးသောဓားလည်း အသုံးမဝင်ပဲဖြစ်နေသောကြောင့် ကျန်သုံးယောက်ကိုထားခဲ့ပြီး လှေခါးမှ အောက်သို့ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

လှေခါးထိပ်ရောက်တော့ ဓားတစ်လက်စီကိုင်ကာ ရပ်နေသူနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရလေသည်။

နီမောင်နှင့် မြတ်စံတို့နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။
“သံပဒိုက် မင်းရဲ့လူတွေကိုလည်း ဖမ်းထားပြီးပြီ လက်နက်ချပြီး အေးအေးသာ အဖမ်းခံပေတော့...”

“မင်းတို့လက်ထဲက ဓားတွေနဲ့ ငါ့ကိုခုတ်လို့ ပြတ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ သေချင်ရင်တော့ ဖမ်းကြပေါ့ကွာ”

ဟုပြောပြီး ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီဓားအကြောင်းလည်း မင်းတို့သိသင့်သလောက် သိမှာပေါ့၊ သေနတ်နဲ့ပစ်လို့တောင် မီးမကူးတာ၊ မင်းတို့ဓားလောက်တော့ ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ၊ နောက်ပြီး ဒီဓားက ဓားအိမ်က ချွတ်ပြီးရင် သွေးစွန်းပြီးမှ ဓားအိမ်ထဲကို ပြန်သွင်းလို့ရတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သွေးပဲ ယူရတော့မှာပေါ့”

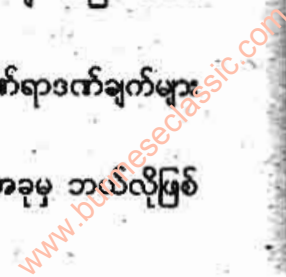
ဟုပြောပြီး ပြေးဝင်လာပြီး ခုတ်လေသည်။
နီမောင်ကိုင်ထားသောဓားမှာ ဦးဗန်ကောင်းစီရင်ဖေးထားသော ‘မှော်ဝင်အင်းဓား’ ဖြစ်သည်။

သံပဒိုက်က သူ့ကိုင်ထားသော အင်းဓားကြောင့် အခြားဓားများနှင့်ခုတ်လျှင် မပြတ်နိုင်ဟုထင်နေသော်လည်း အစီအရင်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မှော်ဝင်အင်းဓားနှင့်တွေ့သောအခါမှာတော့ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားမှာ စောင့်နေသော မိစ္ဆာများ မနေဝံ့ပဲ ပြေးကြရသဖြင့် ဓားမှာလည်း မစွမ်းတော့ပေ...။

ထို့ကြောင့် နီမောင်နှင့် မြတ်စံတို့နှစ်ယောက် ညှပ်ပြီး စိုင်းတိုက်သောအခါမှာတော့ အင်းဓားချက်များထိပြီး ဓားပါလွတ်ကျသွားလေတော့သည်။

သံပဒိုက်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် သွေးချင်းချင်းနီနေပေပြီ။

“ဒီဓားက အရင်ကစွမ်းပါတယ်၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီဇားက ငါတို့လုပ်ဖူးလိုက်တဲ့ဇားပဲ၊ အခု ဒီထက်ပိုပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ဇားနဲ့တွေ့တော့မှ မစွမ်းတော့တာပါကွာ၊ အေးအေးသာအဖမ်းခံပါတော့၊ မနက်ဆိုရင် ဝန်းဂေါ်ကပုလိပ်တွေလည်း ရောက်လာကြတော့မှာမို့ အတော်ပါပဲ”

ဟုပြောပြီး သံပချိုင်အပါအဝင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ အသီးသီးရထားကြသော ဓားပြရှစ်ယောက်စလုံးကို ကြီးတုပ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။

“နီမောင် စောစောက သံပချိုင်ကိုင်လာတဲ့ ကိုးသချိုင်း သံဇား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မြတ်စံကမေးသည်။

“စောစောက အဲဒီဘက်ကို လွတ်ကျသွားတာတွေ့လိုက်မိတယ်”

“အခုငါရှာတော့ မတွေ့တော့ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်များ ကောက်ယူသွားသွား”

“ဒီလိုတော့ယူကြမယ် မထင်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း ကိုးသချိုင်းဇားကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

ထိုအချိန်တွင် ရွာအနောက်ဘက်တောစပ်၌ ရှိသော တဲဟောင်းတစ်လုံးထဲတွင် လူတစ်ယောက်ရောက်နေလေသည်။ အခြားသူမဟုတ်ပေ။

ရွာသူကြီး ဦးမင်းဒင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဦးမင်းဒင်မှာ ၎င်း၏တပည့်များ ဓားပြတိုက်ရန် ထွက်

သွားကြသဖြင့် ပြန်ရောက်လာလျှင် ရလာသောပစ္စည်းများအား သိမ်းဆည်းယူရန် ထိုနေရာမှ လာရောက်စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့စောင့်နေသော်လည်း စိတ်ချလက်ချထိုင်နေခြင်း မျိုးမဟုတ်ပဲ စိတ်တထင့်ထင့်ရှိနေသောကြောင့် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေတော့သည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ကျော်တော့ တဲအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာလေသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာလည်း ဓားတစ်လက်ပါလာလေသည်။

“သံပချိုင် မင်းပြန်လာပြီလား . . . အခြေအနေကော ကောင်းခဲ့ရဲ့လား၊ ကျန်တဲ့သူတွေရော ဘယ်မှာကျန်နေခဲ့သလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ငါ သံပချိုင်မဟုတ်ပါဘူး မင်းဒင်ရ မင်းလူတွေတော့ အားလုံးအဖမ်းခံသွားကြပြီ”

“ဟင် . . . မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မင်းလက်ချက်ကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့ သူတော်လေကွာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အခု ငါက ကျတ်သူတော် ငတေဘဝ ရောက်နေပြီ ဒီမှာ မင်းလိုချင်တဲ့ ကိုးသချိုင်းဇားလည်းပါတယ်”

ဟုပြောကာ ဓားကိုမြှောက်ပြလေသည်။

“ဒီဇားကို မင်းဘယ်ကရလာသလဲ၊ ငါ့ကိုပြန်ပေးပါကွာ . . .”

“ဒီဇားက မင်းနဲ့မတန်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်ပြန်ပေးလို့ မဖြစ်

ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီစားက စားအိမ်ကချွတ်လိုက်ရင် သွေးစွန်းပြီး မှ ပြန်သွင်းလို့ရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွတ်သူတော်ငတေက စားကို စား အိမ်မှ ပြေးပြေးချင်းဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့. . မလုပ်နဲ့. . ”

တားနေရင်းမှာ စားကအပြင်ရောက်လာသဖြင့် ဦးမင်း ဒင်က အသင့်ရှိနေသော နှစ်လုံးပြုနေသောနတ်ကို ကောက်ယူပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။

သေနတ်က တချောက်ချောက်နှင့်သာမြည်နေပြီး. . ကျည်ဆံမထွက်ပဲရှိနေရာ စားကိုင်ထားသော ကျွတ်သူတော် ငတေက အနားရောက်လာပြီး ပိုင်းချလိုက်ရာ လူရော သေနတ် ပါ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားလေတော့သည်။ ဦးမင်းဒင်မှာ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်သာအော်နိုင်ပြီး နေရာမှာတင် အသက်ပျောက်သွား လေတော့သည်။

နောက်တော့ မနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ကျော်စွာခေါင်း ဆောင်သော ပုလိပ်များရောက်လာသဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသော စားပြုများကို အပ်ပေးလိုက်သည်။

စားပြုများက ဖြောင့်ချက်ပေးသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ် သော သူကြီးဦးမင်းဒင်အား ဖမ်းဆီးရန်သွားသောအခါ တော စပ်မှာရှိသောတဲတစ်လုံးအတွင်းမှာ အသက်ပျောက်နေသည်ကို သာတွေ့ကြရသည်။

၎င်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျနေသော ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား

ကိုတွေ့ရသဖြင့် နီမောင်က သိမ်းယူထားလိုက်လေသည်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးမင်းဒင်ကိုစားဖြင့် ခုတ်သတ်သွားသောသူ မှာ ကျွတ်သူတော်ငတေမှလွဲပြီး အခြားသူမဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေ လေသည်။

ယခုတော့ သူတို့နယ်တွင် သောင်းကျန်နေသော ယက္ခ တာတေစားပြုဂိုဏ်းလည်း ပြိုကွဲသွားခဲ့ပေပြီ။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အနီး (၁၇)

မျက်ဝန်းမှာအပြုံး...နှလုံးသားရဲ့အဖြေ

ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားကို နီမောင်နှင့် မြတ်စံတို့က ဦးဗန်
ကောင်းအား ပြန်လည်အပ်နှံကြသောအခါ သူကပြောလေသည်။

“ဒီစားက မိစ္ဆာဓာတ်တွေကို ဖျက်လိုက်ရင် သိဒ္ဓိရှိတဲ့
စားတစ်လက်အနေနဲ့ အသုံးဝင်တယ်။ မင်းကရပ်ရွာအကျိုး
သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မယ့်သူဆိုတော့ မင်းယူပေတော့”

ဟုပြောကာ မြတ်စံအား ပေးလေသည်။

“နီမောင်ကတော့ သူတစ်ပါးအတွက် ဘာမဆိုအကူ
အညီပေးတတ်တဲ့သူဆိုတော့ မှော်ဝင်အင်းစားက မင်းနဲ့ထိုက်

တန်တယ်၊ မင်းယူပေတော့”

ဟုပြောဆိုကာ ဓားတစ်လက်စီပေးလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရွာသူရွာသားများ၏ သဘောဆန္ဒ အရ တင်မြှောက်ကြရာ အင်းရွာသူကြီးမှာ မြတ်စံဖြစ်လာလေ တော့သည်။ ထိုအခါမှပင် နီမောင်တို့လည်း စိတ်အေးသွားကြ လေသည်။ နောက်ပိုင်းရက်မှာတော့ ဦးဗန်ကောင်း အကူအညီ နှင့်ပင် နီမောင်တို့ နေသောအိမ်၏ အနောက်ဘက်ထင်းရုံထဲမှာ မြှုပ်ထားသော နန်းမြကြည်၏ အစိုးစုများကို ပြန်ဖော်ပြီး မီးရှို့ လိုက်ကြသည်။

နန်းမြရီတို့ မိသားစုများကည်း သေဆုံးသွားသူအတွက် ရည်စူး၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုလုပ်ကာ အမျှအတန်းများ ပေးဝေလိုက်ကြလေသည်။

နီမောင်ကလည်း ကျတ်သူတော်ငတေကို ခွင့်တောင်း ပြီး အခန်းတွင်းမှာရှိသော သူတော်အသုံးပြုခဲ့သော ပစ္စည်းအား လုံးကို အောက်သို့ချကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျတ်သူတော်ငတေ အမြတ်ဆင်သော အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုပါ မီးထဲထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရဟန်းသံဃာများကို ပင့်ပြီး ကုသိုလ် ကောင်းမှုများပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းများ ပြုလုပ် ပေးလိုက်ကြလေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျတ်သူတော် ငတေ၏ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကိုသော်လည်းကောင်း ထပ်မတွေ့ကြရ

တော့ပေ။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးခဲ့သဖြင့် နန်းမြရီတို့ မိသားစုကလည်း နီမောင်အပေါ်မှာ များစွာကျေးဇူးတင်နေကြလေသည်။

တစ်နေ့တော့ နန်းမြရီက လူကြုံနှင့် မှာသဖြင့် နီမောင် တစ်ယောက်တည်းသွားလေသည်။ သူ့ရောက်သွားတော့ . . . နန်းမြရီက ယက်ကန်းခတ်နေရာ မှ ထလာပြီး ဧည့်ခံလေသည်။

“အစ်ကိုကလည်း မှာတော့မှာပဲ လာတော့တယ်”

တွေ့သည်နှင့် အပြစ်တင်သော အသံမို့ပြောပြောသည်။

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်နေ ပါတယ်၊ လူကသာမအားလို့ မရောက်ဖြစ်တာပါ”

ထိုစကားကြားတော့ ကျေနပ်သော အမူအယာဖြင့် ပြော ကာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုအကူအညီပေးလို့ မမအကြောင်းလည်း သိရ တယ်၊ သူ့အတွက်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုလုပ်ပေးခွင့် ရခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် အဖေအမေတို့က သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေ ကြတယ်”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့တာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတွေ ဝိုင်းဝန်းပြီး အကူ အညီပေးခဲ့လို့ အခုလို အဆင်ပြေသွားခဲ့တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်တော်ကတော့ နန်းမြရီတို့ မိသားစုအတွက် ဆောင်ရွက် ပေးခွင့်ရလို့ ကျေနပ်မိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီကိစ္စတွေသာမရှိရင် တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် ဒီလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်တွေ ဘယ်ရပါမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် နန်းမြရိက သဘောကျစွာ တစ်ချက် ပြန်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ မိသားစုက ဒီလောက်သဘောထား တင်းမာ တတ်တဲ့သူမျိုးတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သတင်းကြားတာတော့ နန်းမြရိက ဘယ်သူ နဲ့မှ ခင်ခင်မင်မင်မနေပဲ သီးခြားနေတတ်တယ်ဆိုတာရော ဟုတ် သလား”

နန်းမြရိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါကလည်း ဒီလိုပါ။ ကျွန်မအစ်မ ယောက်ျားတစ် ယောက်အတွက်နဲ့ ပတ်သက် ခုကွတွေများခဲ့ပြီး အသက်ပါ သေ ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ကြောက်တာနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်တော့ပဲ ကင်းကင်းနေခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကံကောင်းတယ်လို့ဆို ရမှာပေါ့နော်၊ နန်းမြရိနဲ့မှ ခင်ခင်မင်မင်သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ကျွန် တော်ကတော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စတွေ ပြီးသွား ပြီဆိုတော့ နောက်တွေ့ချင်ရင်ကော လာတွေ့လို့ ရမှာလားဟင်”

“အစ်ကိုတွေ့ချင်ရင် လာခဲ့ပေါ့”

“ဒါထက် ကျွန်တော့်ကိုမှာတာ ဘာအတွက်လဲဟင်”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့မိသားစုကိစ္စတွေ ကို ဆောင်ရွက်ပေးတာရော ဓားပြတွေရန်က ကာကွယ်ပေးခဲ့ တာရော ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောချင်လို့ပါ၊ နောက်ပြီး လက်

ဆောင်လည်းပေးချင်လို့ပါ။ . .”

ဟုပြောပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပေးသဖြင့် ယူပြီးကြည့် လိုက်တော့ ယောနယ်သားများ မင်္ဂလာဆောင်သောအခါ ဝတ် ဆင်သည့် မင်္ဂလာဝတ်စုံကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဒါ မင်္ဂလာဆောင်မှ သတို့သားတွေဝတ်တဲ့ မင်္ဂလာ ဝတ်စုံမဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါကျတော့ ဝတ်ပေါ့”

ပြီးစေ့စေ့ဖြင့်ကြည့်ကာပြောသည်။

“ဝတ်စုံပေးတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုချိန် ထိ လက်တွဲရမယ့်သူ မရှိသေးပါဘူး၊ ကြီးစားနေတုန်းပဲ ရှိပါသေး တယ်”

နန်းမြရိကသဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထား လေသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ ဒီရွာမှာကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာ နန်းမြရိတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့ မေတ္တာကို လက်ခံစဉ်းစားပေးပါ၊ ဒီဝတ်စုံကိုလည်း နန်းမြရိဆီက အဖြေရတော့မှပဲယူတော့မယ်၊ မဟုတ်ရင် အလကားဖြစ်သွား မှာစိုးလို့ပါ”

နိမောင့်စကားကြောင့် နန်းမြရိ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ် သောအပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားလေသည်။

“အစ်ကိုက စကားပြောတာတော့ အားတော်ကောင်း

တယ်၊ ဒီဝတ်စုံကိုတော့ယူသွားပါ။ ကျွန်မက အစ်ကို့ကို ဝတ်စေ
ချင်လို့ တမင်ရည်ရွယ်ပြီးယက်ထားတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ယူသွားပါမယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်
ရည်ရွယ်ပြီးယက်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အဖြေ
ကော ပေးမှာလားဟင်”

“တစ်နေ့တော့ ရမှာပေါ့”

“ဒီစကားကြားရတာဝမ်းသာလိုက်တာ နန်းမြရိရယ်”

ဟုပြောကာ သူမမျက်နှာကို အပြုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နန်းမြရိကလည်း အကြည့်မလွှဲတော့ပဲ
ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

အကြည့်တစ်ချက်သည်ပင် ဘဝတစ်ခုလုံးစာအတွက်
လုံလောက်သော အဖြေတစ်ခုပင်မဟုတ်ပါလော့။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မှော်ဝင်အင်းဓား)
အမည်ရှိသည့် ဝတ္ထုရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံး တမ္ပတ်
အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ . . .။

နိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု

ဩဇာ

စာတိုက်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁) ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ မြောက်ပိုင်း

© ဆောင်မြိုင်စာပေ ©

ဒီဇိုင်း

လူသတ်ဝိညာဉ်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com